DENISE ROBINS

O femeie în căutarea dragostei

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

La ora două noaptea, strada Regent părea părăsită. Pavajul era ud, iar lămpile străzii aruncau o lumină gălbuie, nesemnificativă. Un polițist îmbrăcat bine își făcea rondul, făcând din când în când câte o pauză, cu mâinile înfipte la centură, urmărind câte o mașină sau un taxi care mai oprea la ora aceea târzie; apoi, liniștea punea iar stăpânire pe stradă.

Deodată, apărură patru tineri de pe o alee laterală ținându-se de braț, râzând și vorbind veseli. Polițistul de pe partea cealaltă a străzii privi micul grup cu indiferență. Știa de unde veneau. Unul dintre cele mai selecte cluburi de noapte , Pompadour se afla chiar pe aleea de pe care se iviseră tinerii. Făcuse deja două raiduri acolo.

Cei patru tineri care ieșiseră din clubul de pe Regent porniră spre piața Piccadilly la braț. Erau teribil de veseli. Cei doi bărbați purtau fracuri, iar tinerele loveau pavajul cu

tocurile înalte și subțiri ale sandalelor, care arătau ca niște stilete. Una din ele purta o capă albastră cu guler alb de blană, cealaltă o mantie de catifea neagră.

Tânăra cu capa albastră era brunetă și nu tocmai trează, deși nici beată nu se putea spune că era, dar oricum băuse destul. Era foarte frumoasă, nu avea mai mult de douăzeci și unu de ani, ochii îi erau albaștri și avea o figură de copil. Se ținea de brațul unuia din cei doi bărbați care abia absolvise Cambridge, căruia tinerii îi spuneau Bobby.

Era un tânăr cu ochelari, cu ochi mari, gene lungi, pentru care l-ar fi invidiat orice femeie, un corp grațios. Nu-și pierdea niciodată răbdarea, dansa ca un expert și folosea destul de des cuvântul „minunat".

Era orfan de tată, dar mama îl răsfățase, și-i dăduse foarte mulți bani de cheltuială. Nu avea ambiții. Viața dusă la Varsity fusese una de plăceri, nu de muncă.

Se afla acum în faza în care-l plictiseau fetele educate și prefera compania actrițelor sau a fetelor precum Poppy Crawford, care deși se bucurase de educație aleasă, făcea orice pentru a ascunde asta.

Poppy nu era o fată prea inteligentă; știa să se poarte cu bărbații, era pricepută în a obține bani de la ei, se pricepea la modă, era amuzantă și se declarase împotriva educației primite de la părinți.

Bobby fusese organizatorul micii petreceri din această seară. Inițial, vrusese s-o scoată doar pe Poppy la cină, în oraș, apoi s-o ducă la teatru.

Dar Poppy îi telefonase la apartamentul în care locuia cu mama sa, la Knightsbridge, să-i spună că venea cu o prietenă care locuia pe undeva prin Hayward Heath, acolo unde locuia și Poppy de altfel, și-i ceruse acestuia să-și aducă un prieten.

Bobby îl găsise pe Lawrence Hammond. Acesta era membru la același club, avea treizeci și unu de ani, călătorea mult, era amuzant, într-o manieră mai degrabă cinică. Avea trăsături ascuțite, de satir; era bronzat și cu trăsături marcate de experiența de până acum. Era de înălțime medie și extraordinar de agil.

Juca bridge foarte bine, era un excelent povestitor, o companie plăcută.

Bobby, cu zece ani mai tânăr, era admiratorul lui înfocat. Nu știa prea multe despre viața privată a lui Hammond.

Îl cunoscuse vara, când acesta se întorsese de la Malma. Părea să nu aibă rude, nici prieteni, și locuia cu chirie în Half Moon street.

Avusese o slujbă la Malma, unde trebuia să se întoarcă înainte de Crăciun. Nu prea vorbea despre asta și pentru Bobby își păstra aerul misterios, poate fiind chiar mai interesant din această cauză.

Lui Lawrence Hammond, Bobby i se părea plictisitor, dar îl tolera fără să știe prea bine din ce motiv. Pe Hammond îl plăcea toată lumea, îl numeau „băiat bun". Femeile erau intrigate de figura lui de satir și de farmecul lui.

Dar nici o femeie nu reținuse atenția lui Lawrence Hammond mai mult de o oră sau două. Nu voia să se

căsătorească. Sexul ocupa în viața sa un loc la fel de important precum jocul de cărți sau vinul.

Libertatea era totul pentru el.

Nu avea chef în mod deosebit să iasă cu Richard în această seară. I se părea un amuzament de prost gust să danseze la Pompadour.

O știa pe Poppy Crawford, o mai întâlnise în compania lui Bobby. O putea tolera o oră două.

Pe cealaltă fată n-o cunoștea. Se numea Eve Walton Evans, trăia la Haywards Heath.

„Eve este o fată dulce dar părinții ei sunt cam demodați și-i fac viața un calvar", îi informă Poppy pe cei doi bărbați. Încerc s-o mai înveselesc.

Hammond nu se arătă prea interesat de prietena lui Poppy. Nu-i plăceau femeile prea tinere și inocente.

O urmărise în timpul cinei și se amuzase disecând-o pe porțiuni, într-o manieră rece, blazată.

Era o copilă, avea în jur de nouăsprezece ani, și lupta cu toate instinctele împotriva convenționalismelor și a felului în care fusese crescută. Numele ei, Walton Evans, sugera o familie din clasa de mijloc, oricum respectabilă.

Dar Eve se plictisise de familia sa. Se ridica mental împotriva barierelor convenționale care funcționau la nivelul familiei sale.

Hammond o și vedea întinzându-și aripile, spre a scăpa din colivia părintească. În orice clipă își putea întinde aripile ca să vadă lumea dinafara coliviei. Ceea ce știa despre viață, era doar din cărți.

Nu semăna deloc cu părinții ei și aceștia n-o puteau face să-i iubească. Fata citea prea mult, absorbea imediat ideile, opiniile fiecărui nou- venit. Nu voia să bată pasul pe loc. Era entuziastă și avea o dorință ardentă de a -și trăi viața. Voia să plece de acasă. Cu toate lamentările familiei, se îmbrăca precum femeile ultramoderne, cărora le copia rochiile; purta fuste foarte scurte, se ruja, învățase charleston, fuma cu entuziasm, dar nu bea.

Hammond o vedea ca pe o viitoare Poppy Crawford, ba i se părea chiar că îi copiază deja gesturile și cuvintele.

Dar, de fapt, Eve nu era defel o altă Poppy, era mai inteligentă și mai sinceră ca aceasta. Poppy era o femeie rea, pe când Eve era opusul ei, dar încerca să fie rea ca Poppy pentru că i se părea că astfel este de bun- gust.

Hammond nu concepea ca Eve să se lase influențată de o ușuratică precum Poppy. Dacă dădea peste un bărbat care să aibă răbdare cu ea, putea deveni rafinată. Era chiar frumoasă, cu părul castaniu închis, pielea albă foarte fină, ochii migdalați de culoarea alunei care emanau căldură, gene lungi și sprâncene groase. Când vorbea, ochii îi râdeau și deveneau foarte expresivi.

– Are ochi extraordinari, spunea Hammond. Pot fi ochii unei sfinte sau a unei mari păcătoase. Este puțin cam încăpățânată, asta după forma bărbiei, dar se vede după forma buzelor că se va lăsa modelată.

Se întrebă cât de departe putea să meargă un bărbat cu această Eve. Flirtase cu el toată seara, dar ar merge mai

departe? se întrebă el puțin stârnit de propriile sale gânduri, cu imaginația aprinsă, dar mai interesat de felul de a fi al fetei, mai mult decât de un act sexual.

Era tânără și lipsită de experiență. Nu învățase încă să fie subtilă, dar lui Hammond nici nu i-ar fi plăcut, pentru că ura femeile subtile.

Se întrebă dacă fusese sărutată vreodată cu pasiune de vreun bărbat. O întrebă apoi dacă ar fi dispus s-o învețe arta sărutului. L-ar fi intrigat să urmărească evoluția emoțiilor ei. Nu era o ușuratică precum Poppy; era sensibilă și receptivă, sub acea mască de nepăsare pe care o arbora pentru a părea modernă și nonșalantă.

Mă întreb cum va fi fata asta peste zece ani, își spuse Hammond, îndreptându-se cu ea spre garajul în care lăsase mașina. Ori se va mărita devreme, ori va face vreo prostie și va regreta? Cine știe...

***

Eve nu-și permitea să facă studii psihologice ca bărbatul cu care era; se bucura de viață, doar. I se părea o reușită extraordinară să se afle în afara casei părintești la ora asta.

Își imagina părinții dormind fără griji în casa lor liniștită din Sussex și făcu o grimasă. Nu erau de acord cu ieșirile ei. Încercaseră s-o oprească să iasă în oraș cu Poppy, mai ales mama, care n-o agrea pe Poppy și regreta că Eve și-a făcut o astfel de prietenă. Ambilor „bieți părinți“ cum îi numea Eve,

li se părea că nu este nimerit că fiica lor să iasă cu Poppy Crawford, cu un bărbat ca Bobby, pe care abia îl cunoscuseră, sau cu un altul pe care nu-l cunoșteau deloc. Discutaseră pe acest subiect toată dimineața, la micul dejun.

Discuția se terminase în același mod; domnul Walton Evans amenințase că nu-i va mai da bani Evei, iar doamna terminase în lacrimi. Dar Eve se încăpățânase să facă așa cum vrea.

Un an întreg, Eve încercase să fie așa cum voia mama ei, dar sfârșise lamentabil. Se descoperise dorind tot mai mult să-i opună rezistență, devenise tot mai greu de controlat, mai capricioasă. Și atunci apăruse Poppy Crawford, pentru a-i oferi Evei ce dorea.

În adâncul inimii, Eve n-o plăcea pe Poppy și n-o respecta. Dar Poppy era amuzantă, știa cum se trăiește în lume, și era gata să-i ofere lecții de viață.

Poppy făcea ce voia; mama ei murise cu câțiva ani în urmă.

Tatăl ei, agent la bursă, era un bărbat fără prea multă minte, lăsându-se condus de fiica sa. Poppy avea chiar și o mașină închiriată. Ieșea când voia, unde voia, și mai ales cu cine voia.

Poppy avea ambiția să ajungă actriță, să joace în filme. Dar pentru că înregistrase un eșec răsunător, își pusese în minte să găsească măcar un miliardar american.

Avusese multe aventuri, sau ‘iubiri“ cum le spunea ea. Dar fuseseră episoade trecătoare, fără sentimente sau sinceritate; Poppy nu putea rămâne îndrăgostită de un bărbat mai mult de o săptămână.

Eve nu avusese nici o aventură, dar era o sentimentală și convingerile ei despre dragoste și căsătorie erau oarecum pline de idealism. Încerca să fie cinică, dar în inima ei era cu totul altfel.

La nouăsprezece ani, nu avea siguranță de sine, dar spera să apară în viața ei un bărbat care să-i inspire dragoste . Nu voia să ajungă să ducă o existență promiscuă, ca Poppy.

Seara aceasta marca o epocă nouă pentru ea. Se bucurase de această ieșire nu numai pentru că fusese la teatru, și la un club de noapte, ci pentru că Lawrence Hammond apăruse în grupul lor.

Pe Bobby Richards îl considera doar un bun prieten. Dar Hammond i se păruse un tânăr serios și atrăgător.

Nu știa nimic despre defectele lui. Dar o intriga acest bărbat cu chip de satir, tolerant, care nu părea ușor de cucerit, în fața căruia Eve nu simțea altceva decât dorința de a-l cuceri.

Eve abia aștepta să-l facă pe acest bărbat să se îndrăgostească de ea, ceea ce ar fi fost o mare victorie.

Eve avea optimismul și vanitatea tinereții, care nu cunoscuse niciodată înfrângerea. Știa că este o fată frumoasă și isteață.

Poppy îi repeta mereu că poate avea orice bărbat.

Așadar, de ce nu pe Lawrence Hmmond? Era un tip inteligent, călătorise mult, mai ales în est, lucru care o interesa pe Eve.

Era mai în vârstă ca ea.

Eve era la vârsta la care i se părea mai atrăgător un bărbat de treizeci de ani, decât un puști de seama ei.

Hotărâse să se poarte frumos cu domnul Hammond, iar acum, la ora două spre dimineață, nu știa ce impresie îi făcuse.

El se purtase foarte frumos, foarte atent, dar nu răspunsese încercărilor ei de a flirta.

Eve se gândi la asta în timp ce intră în garaj cu el.

Hammond avea un trup foarte bine proporționat. Îl urmări cum pornește motorul Packardului de lux pe care mama i-l făcuse cadou lui Bobby de curând. Apoi, se sui în mașină și-i deschise portiera.

Eve luă loc lângă el, strângându-și pelerina pe lângă corp. Dintr-o dată, simți că-i este frig. Începu să tremure.

– Tu nu ai mașină? îl întrebă ea brusc.

– Nu, răspunse el, nu-mi pot permite.

Bărbatul visurilor ei nu-și putea permite o mașină! Eve se simți dezamăgită că acest bărbat atrăgător cu ochii lui reci și critici, putea fi sărac. Dar asta nu-i diminuă atracția pentru el.

Hammond zise:

– Ți-a plăcut seara asta, Eve?

– Da, a fost grozav, încuviință ea, cu entuziasm.

– Cred că nu o duci prea bine acasă, cu ai tăi.

– Cumplit, ar fi mai aproape de adevăr. Tata este pasionat de vânătoare și de trandafiri; ce combinație ciudată!... își petrece toată vara în grădină și iarna în pădure, după fazani și potârnichi. Mama duce o existență comună, plictisitoare și este cea care mă supără cel mai tare.

– Ce te interesează, de fapt? o întrebă Hammond, urnind Packardul din loc.

– Viața, chicoti ea.

El opri mașina în dreptul lui Poppy și Bobby care dansau charleston sub ochii înțelegători ai unui ofițer de poliție. Poppy era în fomă.

Avea pelerina albastră desfăcută, părul era în dezordine.

Eve o privi lung, apoi văzu chipul stupid al lui Bobby, dorindu-și să nu fi fost cu ei.

Hammond coborî din mașină.

– Le-am promis fetelor să le duc înapoi la Hayward Heath, dar trebuie să mă însoțești, n-aș suporta să vin singur pe drumul acela lung. Îmi ia mai mult de o oră.

Eve, care coborîse din mașină și se afla alături de Poppy, îl privi pe Hammond. Inima începu să-i bată mai tare.

– Te rugăm să vii cu noi, Lawrence.

El o privi lung. Lampa de stradă îi lumina chipul și putea citi clar invitația din ochii ei. Voia ca el s-o conducă la Hayward Heath. Dar Hammond nu avea chef să facă drumul acesta lung, acum spre dimineață; ar fi însemnat să se întoarcă în oraș pe la șase.

Pentru un tânăr entuziast asta n-ar fi fost nimic, dar pentru Hammond, care trăise câțiva ani în est și învățase să fie egoist...

Dar privirile Evei îl tulburaseră, deși nu știa cum să procedeze... dacă s-ar fi dus cu ea, ar fi stat pe bancheta din spate , ceea ce ar însemna că... dar nu avea chef să fie inițiatorul Evei.

Știa că la el pasiunile nu durau; nu i-ar face nici un bine fetei, și ar putea intra în ceva nedorit. Era mai bine s-o evite dar....

– O să vin, dacă vrei asta, zise el scurt.

***

Eve se așeză lângă Hammond, fericită că venise cu ea. Acesta îi ținea mâna pe sub cuvertura cu care-i acoperise genunchii. Eve îi simțea degetele subțiri și era înfiorată.

Bobby conducea încet și prudent pe străzile goale la ora aceea, mai ales când ieșiră din oraș. Drumul era alunecos.

Bobby și Poppy care stăteau în față, vorbeau și râdeau neîncetat. Dar Hammond nu prea vorbea, iar Eve nici atât pentru că era prea fericită astfel, ținută de mână de el.

– Cred că mă îndrăgostesc, murmură ea, ca pentru sine. Mă întreb, el ce simte?

Se uită pe furiș la Hammond. Acesta privea înainte.

Dintr-o dată, inima Evei începu să bată tare, ajungeau în cel mult douăzeci de minute, iar bărbatul nu făcuse nimic altceva decât s-o țină de mână.

Simți că -i este rușine că-și dorea să fie sărutată. Îi era teamă că după ce-și vor lua rămas- bun, nu-l va mai vedea vreodată.

Începu să tremure nervos, iar el sesiză asta. Își mușcă buzele. Știa prea bine ce aștepta Eve de la el. Toate femeile sunt proaste, se gândi el, iritat. Nu sunt fericite decât dacă se joacă imprudent cu focul.

Mai ales cele foarte tinere, au comportament aproape băiețesc, au impresia că se pot descurca singure.

Eve își retrase mâna și continuă să privească afară, cu obrajii arzând de indignare.

Poppy avea dreptate. Lawrence Hammond voia să pară superior.

Hammond știa precis ce era în mintea ei. Doar nu înconjurase globul pământesc degeaba; avusese numeroase legături cu diferite femei și înțelegea prea bine psihologia femeii. Iar această copilă părea nedumerită că nu reacționa la farmecele ei. Se uita la chipul ei împietrit, la capul întors cu mândrie spre fereastră și zâmbi.

Observase că fata era de-acum furioasă de lipsa lui de reacție, lucru care pe el îl stimulă și-i trezi brusc interesul.

O prinse cu brațul după umeri și o trase ușor spre el.

Ea se înfioră. Acea îmbrățișare neașteptată o făcu să lase jos garda. În clipa următoare se sprijinea de el, iar ochii lui o priveau înflăcărați brusc.

Eve îl prinse după gât. Bretelele rochiei negre îi alunecară, el întoarse capul și sărută acel loc de pe gâtul ei alb și subțire , ca de lebădă.

Simți cum fata se înfioară sub sărutul lui. Reacția ei îl stârni. Își pierdu capul, o întoarse spre el și o sărută lung, pasional.

Bucuria plăcerii fizice o cuprinse imediat pe Eve, care închise ochii. Se sprijini de el tăcută, cu pasiunea în priviri. Era prima oară că un bărbat o săruta astfel.

Îi simți apoi mâna strecurându-se sub pelerină. Inima lui bătea la fel de tare ca a ei. În acel moment, ei i se făcu teamă. Toată morala pe care i-o făcuseră părinții o viață întreagă, o readuse la realitate. Lupta împotriva dorinței fizice de a fi a lui Lawrence Hammond pentru că nu voia ca acesta s-o considere o femeie ușoară.

– Nu, zise ea. Te rog. Și deodată, ochii i se umplură de lacrimi. Oh, Lawrence, te rog... te iubesc, dar dă-mi drumul...

El abia o auzi dar simți lacrimile pe obrajii ei și realiză șocat că plângea. O eliberă instantaneu. Dorința muri imediat.

Eve se trase spre colțul mașinii. Bâjbâi după batistă, și-și îngropă fața congestionată în ea.

Hammond nu avea intenția să provoace o scenă, așa că-și aprinse o țigară în tăcere. Apoi se încruntă și începu să privească pe fereastră. O dată sau de două ori căscă prelung. Începea să se plictisească. Observă că se apropiau de Hayward Heath și răsuflă ușurat.

Un singur lucru îl mai deranja; acela că trebuia să facă drumul de întoarcere în compania lui Bobby, care nu va tăcea nici o clipă. Se întrebă de ce consimțise să-l însoțească.

***

Conștientă că urma să ajungă imediat la destinație, Eve ridică încet capul, privindu-l pe Hammond. Îi studie profilul întunecat, neregulat, cu buzele subțiri, maxilarele înguste, sprâncenele cam stufoase. Era figura unui satir, dar care o

atrăgea ca un magnet. Nu-l putea privi deschis acum, dar o făcuse toată seara, iar trăsăturile lui i se întipăriseră bine în memorie, i se părea că le poate reconstitui cu ochii închiși; mai ales felul în care-i crescuse părul, puțin mai lung pe frunte; era negru și cu firul drept, făcea un contrast destul de ciudat cu ochii cenușii, cu tenul măsliniu. Era urât, dar fascinant.

Eve îl ura pentru că nu-i vorbea, nu voia să-i facă situația mai ușoară. Dar când îi spusese că-l iubește, vorbise cu toată convingerea. Il iubea. Nu era o dragoste adevărată, ci un sentiment născut peste noapte.

Cu disperare, văzu că Bobby Richards o luase pe drumul care ducea spre casa ei. Nu suporta să se despartă de Lawrence Hammond cu un rămas-bun formal; niciodată nu va ști ce gândește acesta despre ea, sau ce însemnase acea îmbrățișare pasională.

Se rezemă din nou de el.

– Presupun că n-a însemnat nimic pentru tine acel sărut....

– A fost... încântător. Ești o copilă fermecătoare, am petrecut în compania ta o seară plăcută. Sărutul acesta a încheiat o astfel de seară.

Înfrântă, ea nu mai zise nimic, dar suferi așa cum numai o tânără de vârsta ei știa să sufere... de rușine, de starea de neliniște din suflet. Lawrence Hammond nu-i luase sărutul în serios.

Hammond care știa prea bine ce simțea, o ignoră cu bună știință. Îi părea rău pentru ea, dar nu intenționa să-i arate asta.

Toată seara, Eve, prin comportamentul ei, ceruse acest sărut. Poate de acum înainte va realiza că nu este bine să stârnească un bărbat.

Mașina se apropia de casa Evei. Panicată, se prinse de brațul lui Hammond.

– Când ne mai vedem? îl întrebă.

– Nu este bine să ne mai vedem, draga mea, ai observat și singură că nu sunt un bărbat de încredere și nici nu-mi plac femeile prea tinere. Iar în câteva zile voi pleca de aici. Dar am ajuns, aici locuiești, nu? Este o casă veche, dar frumoasă. Noapte bună, Eve.

– Noapte bună, răspunse ea cu o voce controlată, vă mulțumesc tuturor.

Se mai uită o dată spre Hammond. Dar acesta se sprijinise de bancheta din spate a mașinii și își scotea o altă țigară.

Eve avu impresia că se bucurase să scape de ea. Cu toate astea, îl dorea teribil. Voia să facă dragoste cu el. Nu mai suporta intensitatea acestui sentiment mult prea puternic pentru ea, izbucnit brusc.

Numai dacă s-ar întoarce!

Ar fi murit de bucurie dacă el ar fi coborât din mașină și ar fi venit spre ea.

Oare îl iubea cu adevărat? Nu știa. Știa doar că el era ce-și dorea în acel moment, o personalitate mai puternică decât a ei. O putea influența și domina. Căci voia să fie dominată.

Cu lacrimi pe obraji, bâjbâi după chei în portmoneu și le găsi. Intră în casă și aprinse lumina. Era cald și plăcut în casă, după frigul de afară.

Brusc, se simți mai bine când văzu obiectele dragi, bine cunoscute; cuierul de perete, unde se aflau pălăriile tatălui ei, fulgarinul ei roșu; scara de stejar, primul etaj al casei, covoarele persane groase de pe podeaua din living. Erau lucrurile stabile din viața ei.

Când ajunse în camera ei, văzu veioza roz care arunca o lumină caldă, plăcută, asupra tapetului asortat și a covorului bej și aprecie încă o dată confortul casei în care trăia.

Ethel, menajera, îi întinsese pe pat cămașa de noapte din mătase albă și nu uitase nici sticla cu apă caldă pe care Eve o folosea mereu iarna.

O, ce obosită era!

Deodată, bucuria de a se fi întors acasă, în confortul căminului, se spulberă pentru că realiză înspăimântată că se îndrăgostise de Lawrence Hammond, că-l dorea...iar acesta plecase indiferent.

Realiză că trebuia să-l vadă din nou.

Capitolul 2

Giles Walton Evans depărtă încet scaunul de masă și-și șterse mustața stufoasă cu șervetul.

– Apropo, pe la ce oră s-a întors „turturica"?

– Nu știu, răspunse mama Evei cam înțepată.

– Cu cine a ieșit azi- noapte?

– Cu creatura aceea imposibilă, Poppy nu știu cum, Bobby Richards și un alt bărbat, pe care n-am reținut cum îl cheamă.

– Cu toate astea, Eve este o fată de înțeles, în pofida aparențelor, spuse domnul Walton Evans; sunt sigur că are un comportament decent în societate, chiar dacă iese cu persoane sub demnitatea ei.

– De unde știm noi cum se comportă? replică doamna Walton Evans. Tu ești mereu plecat, dragul meu Giles, iar tu nu intuiești adevăratul fel de a fi al Evei, așa cum o fac eu... este foarte nemulțumită de ea, de noi, de totul, urăște viața pe care o duce... îmi evită prietenele...

– Mă rog, bombăni domnul Evans. Tinerețea este tinerețe și atâta timp cât nu-mi face probleme, o las să-și întindă aripile puțin. Nu seamănă cu tine, draga mea Barbara. Și este o altă generație!

Beatrice Walton Evans ridică din umeri.

Și pentru că soțul ei reluă lectura ziarului Times, se ridică să aranjeze un vas, a cărui poziție nu i se părea tocmai indicată.

Era o femeie subțire, cu umerii lăsați, cu părul odată blond acum cenușiu, ridicat într-un coc elegant.

Fusese drăguță în tinerețe, dar sănătatea șubredă o făcuse să se urâțească înainte de vreme. Avea cincizeci și patru de ani, dar era foarte slabă, avea buzele subțiri, lipsite de viață, cu colțurile lăsate, ochii albaștri lipsiți de expresivitate; impresia generală era de femeie dezamăgită de viață.

Era geloasă pe toată lumea, în special pe fiica ei, Eve.

Faptul că soțul ei îi lua adesea apărarea Evei, o nemulțumea teribil.

Chiar și cu treizeci de ani în urmă, când Giles Walton Evans era îndrăgostit de micuța și fragila sa soție, aceasta era geloasă pe sora lui Violet... Vi, favorita familiei cu toate că era doar o frivolă.

Gelozia deveni obsesie o dată cu înaintarea în vârstă.

Cu zece ani în urmă, o operație greșită, o lăsă nu numai fără frumusețe dar și fără puteri. Deveni delicată tânguitoare, plângăreață. Abia mai făcea față treburilor casei. Viața socială o obosea. Dar trebuia să corespundă cerințelor impuse de statutul soțului său, ca doamnă a casei.

– Biata Bee Walton Evans este depășită de ce are de făcut, era opinia prietenelor ei. Dar este total lipsită de egoism, fragilă, dar binevoitoare.

Lipsită de egoism, fragilă, binevoitoare. Erau componentele măștii pe care o purta în fața lumii: dar sub aceasta se afla micuța Beatrice Evans, o făptută mică, slabă, care deborda doar amărăciune. Se controla remarcabil în fața altora. Numai cei care o cunoșteau erau conștienți de felul în care reușea să ascundă ce simte.

Cu toate că nu era în cele mai bune relații cu fiica sa, nici nu era dispusă să-i împartă dragostea cu altcineva. O umilea faptul că Eve se simțea mai bine în afara casei. Nu înțelegea că aceasta scăpa de acasă din cauza atmosferei de tăcere, de tristețe creată de mama ei.

Giles Walton Evans, un bărbat sănătos, robust, care se bucura de viață, nu se certa cu soția sa atât cât ar fi trebuit. Suporta în tăcere loviturile directe pe care i le aplica soția sa. Dar Eve, care era forțată să relaționeze mai mult cu mama sa, începuse să se revolte în tăcere împotriva acesteia.

Cu doisprezece ani în urmă, atmosfera din casa lor fusese mai sănătoasă și mai fericită. Dar pe atunci trăia Eric , singurul frate al Evei. Singura persoană pe care Beatrice Evans o iubise cu adevărat. Desigur, fusese geloasă și pe el. Dar, din fericire, acest fiu o înțelesese și o iubise.

Eve se născuse mai târziu. Pe când fratele ei era deja la Cambridge, Eve era o copiliță de șase ani. Nu înțelegea nimic din acel război nemilos care devastase Europa; abia își mai amintea cum într-o dimineață fratele ei intrase în uniformă kaki în casă și-și luase rămas-bun.

Nu-și mai amintea despre el decât acea ceremonie de înmormântare, precedată de acel plic portocaliu care îi fusese înmânat mamei sale... durerea, disperarea, lacrimile, care nu mai conteniseră de atunci.

Micuța Eve nu înțelesese agonia acelor zile. Când i se spusese că fratele ei Eric murise ca un erou, că primise Crucea Militară, ea primise vestea așa cum ar accepta-o orice copil, fără a înțelege nimic, de parcă i s-ar fi spus că-și mai poate pune zahăr în lapte.

Moartea în război a lui Eric, fusese una din marile dureri ale vieții doamnei Evans; cea pentru care merita înțelegere. Dar mai erau și alte supărări, care n-o lăsau s-o trăiască nici pe ea nici pe cei din jur.

Nu o iubise niciodată pe Eve, așa cum își idolatrizase băiatul. Moartea acestuia îl făcuse și mai iubit. Era sigură că dacă acesta ar fi trăit, ar fi fost mult mai reușit decât Eve.

Domnul Walton Evans, care își pierduse fiul și fusese îndurerat își transferase toată dragostea asupra fiicei sale.

Chiar din copilărie fetița îl cucerise. Crescu mare și frumoasă, dar mama sa continua să-și jelească fiul.

Cu toate că nu recunoștea asta, doamna Walton Evans și-ar fi dorit să moară Eve în locul fiului ei.

În cei doisprezece ani care trecuseră de la moartea fiului ei, doamna Walton făcuse totul pentru a distruge afecțiunea fiicei sale pentru ea, deși în același timp se străduia să absoarbă afecțiunea fetei în felul ei egoist.

Un tablou uriaș al lui Eric se afla în camera de zi, deasupra șemineului. Întotdeauna doamna Evans punea flori acolo.Telegrama care anunțase moartea lui, se afla lângă ele.

***

Educația Evei se făcuse la început într-o mănăstire din apropiere. Când Eve împlini șaptesprezece ani, familia primi o despăgubire pentru moartea fiului său. Se mutară într-o casă mare, luxoasă, în afara orașului, iar Eve a fost trimisă la Paris un an. Se întoarse acasă în 1926.

Acum, în toamna anului 1927, afecțiunea dintre mamă și fiică se afla în același stadiu. Eve, era mai matură acum, mai înțelegătoare în cunoașterea firii omenești. Dar subiectul Eric rămăsese ca un punct dureros, așa că fetei i se păru natural să se îndrepte spre tatăl său. Nu că ar fi avut ceva în comun cu acesta, dar cel puțin era un om cu mintea normală, care iubea natura și animalele.

Pentru el, copiii erau tot un fel de animale, pe care era mai bine să le lase în pace.

Doamna Evans se afla în stadiul în care i se deterioara sănătatea de la o zi la alta și simțea nevoia afecțiunii fiicei sale. Era convinsă că-și făcuse întotdeauna datoria față de fiica sa.

Nu mai avea nimic de așteptat acum decât căsătoria fiicei sale. Abia aștepta un ginere cu situație, cu renume.

Eve va pleca apoi, poate va trăi în străinătate. N-o va mai vedea vreodată. Poate se va apropia de mama viitorului ei soț pe care o va iubi mai mult ca pe ea. Alt motiv de gelozie și disperare pentru doamna Evans. Un motiv în plus să jelească după fiul ei, să repete mereu că dacă acesta ar fi trăit, i-ar fi oferit nepoți care s-o iubească.

În această dimineață, doamna Walton Evans mai trecu o dată dar repede în revistă toate nenorocirile care i se întâmplaseră până acum, adăugând-o și pe aceea ca fiica ei să devină o altă Poppy Crawford. O maimuță prea strident vopsită.

Oftă și privirile îi rămaseră asupra covorului turcesc, a draperiilor asortate. Era o încăpere foarte plăcută.

Giles modernizase șemineul cel vechi, pe care se afla fotografia fiului lor mort în război. Masa de cireș și scaunele din același lemn, veneau de la fratele lui Giles, care murise cu cinci ani în urmă, lăsându-le multe lucruri de preț. De la el venea toată argintăria, candelabrul, suporturile de lumânări, tăvile.

Dar aceasta era camera preferată a Evei. Îi plăcea mai mult când draperiile erau trase, iar lumânările aruncau umbre pe pereții acoperiți cu panel. Antichitățile unchiului fuseseră pe gustul ei.

Toată casa era foarte plăcută. Avea centrală electrică proprie. Se ocupau de ea patru servitori. Era cea mai mare casă din district.

Doamna Walton Evans ar fi trebuit să fie mândră ca doamnă a acestei case. Dar nici această casă frumoasă, nici banii din belșug, nici chiar luxul nu puteau stinge nemulțumirea din sufletul Beatricei Walton Evans.

Când soțul ei se îmbogățise și se pensionase ar fi vrut să părăsească acest district, să se stabilească la Londra, să ducă viața unei doamne demne din Hyde Park, sau Kensington Gardens, să intre în societatea londoneză.

Dar Giles Walton Evans ura Londra și disprețuia viața pe care o duceau bărbații acolo.

De când terminase școala, făcuse zilnic drumul la Londra, să negocieze cu cei de la bursă. Ambiția sa fusese să-și scuture de pe tălpi praful Londrei.

Era o fire sportivă, de aceea se simțea mai bine într-un orășel.

Averea lăsată de fratele său Harry, îl ajutase să ducă o viață mai bună și să mai atenueze din văicărelile nevestei sale. Pe lângă faptul că dăduse mulți bani pe casa în care stăteau, cumpărase și un teren de 1500 de acri să cultive trandafiri și să vâneze.

Le lăsase rente soției și fiicei sale, dar fără a fi prea generos. Majoritatea banilor îi cheltuise pe pasiunile sale care se derulau desigur în afara casei. Cumpără chiar câteva perechi de fazani, niște specii rare.

Iarna era anotimpul preferat al lui Giles; cutreiera împrejurimile cu amicii săi, vânând ziua întreagă; apoi luau masa într-un fost hambar, iar la sfârșitul zilei venea cu o potârniche cel mult două.

Pentru doamna Evans, sezonul de vânătoare era cumplit. Dar ce era altceva viața dacă un șir lung de penitențe?

Domnul Evans răsfoia Times și-și privea nevasta peste ramele ochelarilor. Tăcerea ei îl scotea din sărite. Simțea că mai pune ceva la cale.

– Beatrice, ce te mai supără acum?

– Nimic, răspunse ea.

– Dă-i drumul, zi, o dată!

– Te duci și azi la vânătoare, Giles?

– Nu, am fost sfătuit să nu mai vânez până sâmbătă. Nu prea sunt potârnichi anul ăsta și n-are rost să le decimăm și pe cele care mai există. Apropo, spune-i bucătăresei că mâine mănânc la ora patru cu tânărul Graham și Coleman.

– Cine este acest Graham?

– Un amic al lui Coleman; îți amintești, amicul lui care vine să se odihnească aici după munca depusă în nord. Au plecat apoi împreună la Edinburgh. Graham ăsta pare un tip isteț. Pentru că este pasionat de vânătoare i-am spus să-l aducă și pe Coleman.

– Poate acest Graham o s-o placă pe Eve, sunt sigură că are nevoie de influență pozitivă. Nici nu vreau să-mi imaginez ce s-ar întâmpla dacă ar încăpea pe mâinile cine știe cui...

– Stai liniștită, dragă, doar n-o vezi venind cu copii din flori!

Beatrice îl fulgeră cu privirea și ieși din încăpere. Soțul ei nu era deloc preocupat sau afectat de viitorul fiicei sale. Nimănui nu-i păsa de sentimentele ei în casa asta.

***

Eve își acoperi ochii cu mâna, când mama ei trase draperiile și lumina invadă brusc încăperea. Și-ar fi dorit să mai doarmă.

– Ce vrei, mamă? Am venit târziu; vreau să mai dorm!

– Cum așa, draga mea? Este nouă și jumătate deja, ar fi trebuit să cobori la micul dejun. La vârsta ta este ridicol să

dormi până târziu doar pentru că ai fost la dans! Voiam să mă duci la Brighton, să ducem draperiile roșii la curățat.

Eve gemu; se întoarse cu spatele .

– La naiba! Este inuman să mă trezești la ora asta! Își îngropa fața în pernă. Simțea că nu mai are răbdare cu mama ei. Auzi, voia neapărat să ducă draperiile la curățat, chiar azi! Nu-i mai suporta figura palidă, care parcă reproșa mereu câte ceva; acea miniatură a fratelui ei de când era copil, pe care o purta permanent la gât. Toate acestea o iritau peste măsură.

Nu se gândea decât la drumul de întoarcere spre casă, la Lawrence...

O dădu uitării pe mama și se gândi doar la el, la îmbrățișarea lui, la sărutul acela pasionat. Sângele i se urcă în obraji, inima începu să-i bată tare. Se purtase mizerabil cu Lawrence Hammond, trebuia să-l vadă din nou.

Nimic n-o putea face să lase lucrurile așa cum erau, să lase fericirea să-i scape printre degete. Nu-l va lăsa să dispară de lângă ea. Nu trebuia să-l lase să plece având-o în minte ca pe o fetiță fără minte. Trebuia să-i dovedească contrariul.

Trebuia să-i demonstreze că era pe cale de a deveni o femeie care știe ce vrea, care-l iubește. Dar în același timp trebuia să-l forțeze să-i spună c-o iubește și el.

Se uită la mama ei și simți aceeași milă. Biata de ea! Ce știa ea despre dragoste și împlinire?

Se gândi că și în relația cu tatăl ei, când acesta o curta, probabil ea se purta cu aceeași delicatețe și discreție. Nu și-o imagina lăsându-se pradă plăcerilor cărnii. Era sigură că mama ei nu simțise niciodată ce simțise ea cu o seară în urmă alături de Hammond.

– Bine, mamă, răspunse într-un târziu, te duc la Brighton, dacă ții cu orice chip. Spune-i lui Ethel să-mi pregătească baia, da?

– Nu uita că mâine este 1 octombrie și tatăl tău se duce la vânătoare. Te duci și tu cu ei? întrebă doamna Evans pe un ton plângăreț.

– Nu, eu mă duc în oraș.

– În acest caz, trebuie să te întorci la timp, la prânz; avem invitați.

Eve o privi lung.

– Cine vine?

– Reggie Coleman și un doctor din Edinburgh, Graham.

– Reggie e prea plictisitor, să-l vedem măcar pe celălalt!

– Nu cred că este cazul să vorbești astfel, este un om bun și devotat, Eve.

Eve își luă prosopul și halatul de baie.

Trecând pe lângă mama ei, mai observă o dată că arăta foarte rău; era fragilă, străvezie aproape. Biata mama! Din impuls, o prinse după umeri și o sărută.

– Fac baie repede și vom merge la Brighton ca două doamne perfecte.

Doamna Evans oftă și se întoarse la bucătărie să dea ordine.

Sărutul pe care i-l dăduse fiica ei n-o satisfăcea defel. Era măsura superficialității acesteia.

Sau poate se datora faptului că Eve era o fire bună și caldă, sub acel aer de superficialitate și indiferență. Nu-i plăcea să vadă pe nimeni suferind. Era mai încăpățânată cu mama ei, pentru că acționa mereu altfel decât și-ar fi dorit ea.

Copilă fiind, se îndrăgostise de multe ori de vreun coleg sau amic al tatălui său. Avea o fire ardentă, pasională, semăna cu tatăl ei; dar o dată ce obținea atenția acelei persoane, devenea brusc neinteresantă pentru ea.

Nici una din aceste pasiuni ale Evei nu fusese de durată. În această primăvară, familia Crawford venise la Haywards Heath și Eve o cunoscuse pe Poppy.

Din acel moment, Eve se lăsase atrasă de ultramodernismul acesteia. Absorbise ideile despre sex ale acestei tinere. A se îmbrăca modern devenise scopul ei în viață. Faptul că-și putea pierde reputația nu mai însemna nimic pentru ea. A avea conștiință era o prostie. Religia nu exista pentru ea. Morala însemna plictiseală. Banii și bărbații erau singurele lucruri care contau.

Eve era mai inteligentă ca Poppy, și se maturiza foarte repede. Nu ținea la această nouă prietenă ci se folosea de ea, o copia.

De aceea, ajunsese la concluzia că singurul lucru care ar fi putut s-o salveze, să nu ajungă ca Poppy, era să se îndrăgostească de un bărbat adevărat și să se mărite cu el. Astfel, putea explora misterele vieții amoroase fără teama de a se compromite.

– O, Lawrence, murmură ea.

Capitolul 3

În timpul călătoriei spre Londra, în acel tren aglomerat, la clasa a doua, Eve se gândea doar la Lawrence Hammond și la metodele pe care le va folosi pentru a-l face să-și piardă controlul. Acum când pornise în căutarea lui, era tulburată și nesigură.

De fapt, se ducea la Londra după el, la întâmplare, fără a fi sigură că-l va găsi. Inima i se strângea numai la gândul că poate plecase.

Hammond nu-i dăduse numărul lui de telefon, dar îl va găsi în carte. Știa adresa unde avea o cameră închiriată, în Crichton House, Half Moon street. Găsise un număr de telefon și sunase acolo.

O voce de bărbat, dar nu a lui Hammond, răspunsese imediat. Era desigur, cineva din personal. Ea îl ceru pe domnul Hammond. Omul îi spuse că domnul Hammond ieșise.

Următorul pas fusese să sune la clubul pe care-l frecventa el; era clubul lui Bobby, din Piccadilly. Și acolo fu dezamăgită.

Lawrence Hammond venise să-și ridice corespondența și plecase.

– Va lua masa la club? întrebase Eve.

– Desigur, doamnă, i se răspunsese.

Speranța Evei renăscu. Spuse cam nervoasă:

– Vă rog să-i transmiteți acest mesaj. Este foarte important. Domnișoara Walton Evans l-a sunat să-i spună că este în Londra astăzi toată ziua și ar vrea să ia masa cu el. Îl va aștepta în holul hotelului Piccadilly. Dacă nu apare până la unu și jumătate nu-l va aștepta.

– Voi scrie mesajul și mă voi asigura că-l va primi, doamnă, spuse omul.

Eve ieși din gară și alergă după autobuzul care s-o ducă în piața Oxford. Reuși să urce, destul de nemulțumită că nu reușise să vorbească personal cu Lawrence, iar mesajul cine știe dacă va ajunge la el.

Dar poate nici nu se întorcea să ia masa la club! Iar dacă va primi invitația ei, o va accepta?

Magazinele erau foarte aglomerate. Dădu peste o mulțime de femei la fiecare raion și-și ieși din fire. Ura ființele de același sex cu ea.

Se duse la departamentul de mătăsuri. Mama o rugase să-i cumpere doi metri de dantelă, pentru a-și reface o rochie neagră de seară.

Dar Evei nu-i stăteau gândurile la cumpărături, ci la Hammond. Nu se gândea decât la el.

Iar acum, ajunse în holul hotelului Piccadilly și se așeză cu fața spre intrare. Bătea nervoasă cu degetele în micul pachet cu dantelă urmărind oamenii care intrau și ieșeau. Inima îi

bătea sălbatic. Simțea acel gol cumplit în inimă , golul aceluia care speră că dorințele i se vor împlini.

Trecu ora unu și jumătate. La două fără un sfert, Eve mai aștepta încă, dar bucuria și entuziasmul îi pieriseră. Poate nu primise mesajul ei, poate îl ignora... avea desigur un motiv întemeiat ca să nu vină.

Nu avea rost să mai aștepte. Se simțea umilită. Mai simțea dorința teribilă de a-l vedea, dar nu credea că se va înjosi să-i telefoneze din nou. Trebuia să plece imediat.

Nu-i mai era foame. Cu lacrimi în ochi, se așeză la o masă, să-i scrie un bilet. Nu-și exprimă dezamăgirea, nici sentimentele rănite.

„Dragă Lawrence,

Îmi pare rău că n-ai venit la prânz. O să ne vedem altădată, poate. Ne-am distrat bine alaltăieri, nu?

Vino la H. Heath într-o zi, dacă nu te plictisește.

A ta,
Eve Walton Evans“

Puse biletul într-un plic, îl sigilă, apoi plecă din Piccadilly. Începuse să plouă. Piccadilly era cenușiu, neprimitor, rece. Londra era oribilă. Vremea era oribilă. Totul era oribil pentru ea acum.

Se gândi că va lua trenul spre casă, gândindu-se la tatăl ei și la partidele lui de vânătoare.

Deodată, îi veni ideea să treacă pe la apartamentul lui Lawrence, să-i dea personal mesajul, să se asigure că l-a primit.

Apoi simți nevoia să mănânce ceva. Comandă o omletă și niște cafea, așa cum făceau toate femeile venite la Londra pentru cumpărături.

După ce bău cafeaua, se simți înviorată.

Se întrebă de ce-i rezervase mereu soarta nenorocul de a se îndrăgosti de persoane nepotrivite, sau de bărbați care n-o plăceau.

Dacă Hammond ar fi apărut imediat, dând curs invitației ei, nu l-ar mai fi dorit atât de mult. Dar așa, continua să tânjească după el.

Mai spera să-l găsească în cameră, când intră în clădirea cu apartamente de închiriat.

Dar spre uimirea ei, îl văzu chiar la intrarea în clădire.

La vederea lui, inima ei începu să bată tare și sângele i se urcă în obraji. Sări din taxi și-l strigă:

– Lawrence!

Hammond ezită. Până acum nu se gândise deloc la Eve, din seara în care ieșise cu ea.

Nu voia să reediteze scena din mașină, nici s-o mai revadă. De aceea, fu foarte surprins s-o vadă.

Era foarte drăgălașă, frumos îmbrăcată.

Eve i se adresă cu un glas dulce:

– Te rog să mă inviți la tine.

Hammond își drese glasul.

– Nu cred că este bine să faci asta. De altfel, voi tinerele din ziua de azi aveți atitudini foarte ciudate...

– Îmi place cum vorbești! Parcă ai fi un bunic! Ai o cameră de zi , nu?

Apartamentul lui Hammond era la etajul trei. Nu exista ascensor în clădire. Urcară pe scări, iar el descuie ușa și o pofti în camera de zi. Mai avea în afară de aceasta o baie și un dormitor. Era un apartament foarte mic.

Eve intră în camera de zi, studiind-o cu o curiozitate feminină. Era o atmosferă caldă, pentru că radiatoarele funcționau. Se simți dintr-o dată mai confortabil după frigul de afară. Dar Lawrence deschise imediat o fereastră.

– Este o greșeală, începu el, să te afli aici. Valetul, care are grijă de aceste camere, nu admite nici o prezența feminină, camerele sunt ale unor holtei convinși.

Dar spunând acestea, fu uimit încă o dată de frumusețea tinerei din camera sa. O ajută să-și scoată haina, observând o contradicție între privirile languroase pe care i le arunca aceasta și aerul ei virginal, aspecte care o făceau atrăgătoare chiar și în ochii unui tip blazat ca Hammond.

– Ai o rochie fermecătoare, o complimentă el.

Ea era fericită că primise un compliment.

Hammond observă că purta o rochie elegantă maro deschis, de mătase, cu un guler alb, tot din mătase cu cravată albă.

El nu arăta prea bine, dar era un bărbat îngrijit.

– De fapt, începu ea, te-am sunat la club, ți-am lăsat mesaj să iei masa cu mine, mi-au promis că ți se va transmite mesajul. Dar n-ai apărut...așa că n-am mai așteptat...

– Ai fost foarte amabilă să faci astfel de invitație. Îmi pare rău că nu m-am mai întors la club. M-am întâlnit cu un prieten și am luat masa cu el. Îmi pare rău, Eve, sper că n-ai așteptat mult.

– O, nu, zise ea cu inima bătând. Hammond nu ignorase invitația ei.

– Ce zici de acest apartament? Nu este mobila mea, desigur, am lăsat-o în Malma.

– Îmi place, este foarte simplu. Nu-mi plac camerele care gem de mobilier, cum este camera de zi a mamei. Când mă voi mărita, voi prefera ceva foarte simplu. Fără nici o fotografie. Cred că nici ție nu-ți plac.

– Le urăsc, zise el scurt. Sunt abominabile. Nu reflectă de cele mai multe ori originalul, sunt artificiale, iar pentru mine constituie lucruri moarte, fără expresie. N-aș suporta fotografii înrămate. Fiecare își poate aminti un chip drag fără să și-l atârne pe perete.

– Ce idei ciudate ai! exclamă Eve.

– Ciudate? De obicei, refuz să fac lucruri pe care le fac și alții. Dar iartă-mă că vorbesc tot timpul, în loc să mă ocup de tine, musafirul meu. Dar displăcându-mi clima de aici pot spune că nu sunt eu însumi, nu mă simt prea bine... sunt deprimat... știi, Eve, de fapt, nu ai de unde să știi, ai mei au murit când eram copil. Am fost crescut de o mătușă, o femeie foarte tristă, care a murit și ea când aveam optsprezece ani, dar pot afirma că m-am dus cu inima deschisă dacă pot spune așa, la înmormântarea ei. Tata mi-a lăsat o rentă de o sută de lire pe an și cu asta am plecat la nouăsprezece ani în America,

să lucrez la o mină de argint. Am adunat niște bani acolo și am plecat apoi la New York, să lucrez la o companie petrolieră. Am dat greș și m-am întors în Anglia fără bani. Am început din nou la compania Penlop, nu mi-a plăcut și am plecat în Canada, apoi în est. Am căpătat în tot timpul acesta foarte multă experiență, nimic mai mult, dragă Eve.

– Eu te consider minunat...

– O să încerc să mă stabilesc la Malma; trebuie s-o fac, altfel voi muri sărac.

– De ce nu te însori cu o văduvă bogată? glumi ea.

– Nu e o idee rea, zise Hammond.

– Nu cred c-ai face asta, zise Eve, n-ai vrea să-ți pierzi niciodată independența.

– Ce matură ești pentru vârsta ta!

– Și nici un bărbat decent nu s-ar însura cu o femeie doar pentru banii ei.

– De ce mă consideri un tip decent?

– Sunt sigură că așa ești.

– În acest caz, trebuie să am grijă de tinerețea și de reputația ta și să te trimit acasă, înainte ca vreun individ să apară aici să bem ceva.

Eve roși.

– Nu, Lawrence, nu plec acasă deocamdată.

El privi chipul ei drăgălaș, ușor îmbujorat și o găsi încântătoare. Putea fi foarte provocatoare. Lui îi era teamă de tinere, dar la ea îl atrăgea ceva împotriva voinței sale. Nu numai aspectul fizic. Îl atrăgea inteligența ei.

Nu avea nimic de făcut. De obicei în zilele ploioase și deprimante se ducea la club să joace bridge. Dar și aici se putea simți bine ; era cald, plăcut. În fața lui, se afla această tânără provocatoare, cu gura ca o cireașă coaptă cu picioarele lungi, cu gleznele subțiri.

Sună telefonul. Hammond se încruntă și se duse spre aparatul aflat în fața ferestrei.

Eve aștepta bătând nervoasă din picior. Îi displăcea ideea că va fi trimisă acasă.

Dacă Lawrence nu glumea și ea se afla în primejdie aici, ei bine ei îi displăcea să fie trimisă acasă de teamă. Se întrebă dacă Hammond nu vorbea cumva cu vreo femeie la telefon.

Hammond acoperi receptorul cu palma și-i spuse:

– Eve este Bobby Richards la telefon; mă invită la o întrunire în Chelsea, unde trebuie să aduc o doamnă cu mine. Nu vreau să merg, dar dacă pe tine te-ar amuza...

– O, Lawrence, abia aștept! exclamă ea cu ochii strălucind.

– În acest caz, te voi lua cu mine. Bobby, Eve Walton este aici cu mine, o voi aduce.

Apoi închise telefonul.

– Vrei să duci un biet celibatar pe drumul pierzaniei, Eve. Cunoști lumea care vine de obicei la astfel de întruniri? Ai auzit de un personaj numit Toffee Marsden?

– Da, începu ea să râdă vesel, este o prietenă a lui Poppy.

– Este o persoană respectabilă, sau mă compromit mergând la ea?

– Este o tânără foarte independentă, pe jumătate americană; are un apartament frumos în Chelsea. Așadar, mă iei cu tine?

El dădu ochii peste cap, simulând exasperarea.

***

Studioul lui Toffee era una din acele încăperi lungi, încântătoare, pe care le poți găsi în casele din Chelsea, unde predomina o lume stanie, așa- zis futuristă; era decorată pentru a crea efectul artistic dorit. Și se reușise lucrul acesta din plin. Pereții erau decorați în negru; schițe în creion, tablouri bizare în ulei, spoturi de culoare care sugerau amestec de stiluri sau culori folosite la întâmplare; nuduri de femei, copaci misterioși, apusuri însângerate, chipuri pictate în ulei cu culori ciudate care dureau privirea dar o și fascinau.

Podeaua parchetată, era acoperită cu unul sau două covoare, o mulțime de perne de mătase, un pian, un alcov cu perdele dintr-un material auriu transparent, un divan acoperit cu perne colorate, sugerând un harem. Nu existau scaune. Toată lumea era așezată pe perne, direct pe podea. Lumina era împiedicată să pătrundă de draperii negre de catifea.

Studioul era luminat doar de lumânări de ceară aflate în candelabre înalte de o parte și de alta a șemineului.

Vazele Ming, cu crizanteme aurii de bronz și frunze aurii de toamnă, se aflau într-un colț.

Atmosfera era încărcată de mister, de parfum, de fum de țigară.

Evei i se păru extrem de atrăgătoare.

Dar lui Lawrence Hammond i se tăie respirația chiar de la intrare. Efectul bizar nu-l impresionă defel. Mai văzuse astfel de studiouri și în alte părți ale globului, la Paris, în China, în Malma. Toate îl plictiseau.

Cu toate acestea, putea să înțeleagă că pentru o fată lipsită de experiență ca Eve, era fascinant. Îi sugera ceva lipsit de constrângere, de reținere. Ca și Toffee Marsden, de altfel.

Eve i-o arătă pe Toffee, care nu făcu nici un efort să-i întâmpine. Stătea la pian, cânta o piesă din muzica negrilor , îmbrăcată într-o fustă foarte scurtă. Părea un băiat, cu cămașa albă deschisă la piept, cu părul strâns la spate, fața și gâtul frumos bronzate, ochii negri cu gene foarte lungi, încărcate de rimel.

Era genul de femeie capabilă de orice, care putea face orice pentru a căpăta faimă. Nu voia decât ca lumea să spună despre ea:

– Ce mai știi de Toffee Marsden? Ai auzit ultima bârfă despre ea?

Eve privi în jur, unde se afla atâta lume. Unii stăteau pe perne alții beau cocteiluri, alții se plimbau prin studio. Toți păreau să fumeze.

Desigur, se afla și Poppy acolo, cu figura ei obraznică, numai zâmbete. Stătea pe o pernă, cu un bărbat blond cu ochii albaștri, care părea c-o amuză teribil. Râdea în gura mare. Eve nu-l cunoștea, dar Lawrence îl știa din vedere.

– Norman Roxley, o informă el. Autorul acelei piese abominabile pe care am văzut-o acum două seri.

– Dar pare un bărbat inteligent...

– Nu știu pentru ce-ți trebuie atâta inteligență să pui o astfel de piesă în scenă. Este doar o chestiune de relații, de influență... de fapt, se poate să ai dreptate, a reușit să prostească atâta lume să-i vadă piesa!

– Ești cinic, zise Eve.

– Îmi pare rău, Eve, dar așa sunt eu, nu pot oferi distracție unei femei. Pot pleca lăsându-te aici, draga mea?

Dar Eve sări imediat:

– Lawrence, te rog, nu face asta!

Era prea îndrăgostită de el, ca să-l lase să plece. Hammond rămase cam fără chef, iar Eve îl făcu să se așeze alături de ea pe o pernă cu fața spre pian.

Veni un servitor să le ofere cocteiluri, în pahare înalte.

Eve luă unul, îl mirosi, apoi strâmbă din nas.

– Nu-mi place.

Hammond sorbi din paharul său.

– Nu este de mirare, cocteilurile cu absint nu sunt pentru femei.

– Poți să-l bei și pe al meu, zise Eve.

– Draga mea copilă, cum crezi că te voi putea conduce acasă după aceea?

Ea începu să râdă, cu ochii strălucind de bucurie. Era atât de fericită că se afla acum, aici, cu el, că se sprijinea de umărul lui.

Toți cei din jur erau, după cum spunea el, niște degenerați. Dar el era cu totul altfel, înțelept, plin de experiență; de asta îl iubea.

Toffee Marsden se ridică și rămase lângă pian cu picioarele depărtate, ca bărbații, cu mâinile în buzunare. Cineva îi întinse un pahar de cocteil pe care ea îl dădu peste cap tot ca bărbații, apoi spuse cu o voce groasă, masculină:

– Bobby, aș vrea să ne distrezi puțin.

Bobby Richards apăru dintr-un colț al încăperii cu paharul în mână.

– La naiba, Toffee, chiar trebuie?

– Pe naiba, da, trebuie! răspunse ea. Ai figura asta efeminată, dar știu că poți cânta cântece deșuchiate. Du-te și cântă unul chiar acum, iar dacă nu ne vom distra, nu mai primești nimic de băut.

Toffee îi luă paharul cu băutură din mână.

Bobby se așeză la pian și începu un cântec ridicol despre Adam, Eva și mărul. Nu avea voce; recita mai mult decât cânta acele cuvinte sugestive cu chipul lui angelic, rotofei. Lumea se amuză, desigur.

Hammond zâmbi. Apoi privi repede fata de lângă el, care părea că se amuză. Era sigur că nu știa de ce râde.

– Ai înțeles mesajul, Eve? o întrebă el.

– Nu prea , recunoscu ea sfios.

– Draga mea, n-ar fi trebuit să te aduc la acest gen de spectacol, cu asemenea oameni, de fapt o adunătură. Richard cred că este unul dintre cei mai buni dintre ei. Nu înțeleg de ce este atras de o femeie ca această Toffee Marsden.

Eve își mușcă buzele.

–Toffee! strigă unul din invitați, ce-ar fi să dansezi puțin?

– Haide, Toffee, dansează pentru noi!

Hammond își aprinse o țigară.

Râzând, Toffee dispăru din studio, apoi, după câtva timp, se întoarse complet transformată, arătând ca o fată simplă cu brațele și picioarele albe și goale, cu o fustă scurtă, mărgele viu colorate la gât, cunună de flori pe creștet.

Audiența începu să bată din palme, apoi se făcu liniște deodată. Dintr-un gramofon aflat cine știe pe unde, izbucni o melodie havaiană, de pe strunele unei ukulele.

Eve privea fascinată, fără a-și lua ochii de pe trupul grațios al femeii.

Hammond o privi și el, apreciind finețea mișcărilor. Toffee dansa extraordinar. Trupul ei emana senzualitate prin fiecare mișcare, fiecare gest.

Tăcerea din studio deveni intensă. Muzica de ukulele continuă oarecum tânguitor.

Toffee își scoase cununa de flori de pe cap, o aruncă în sus și se răsuci pe călcâie.

Hammond terminase și cel de- al doilea cocteil cu absint. Făcuse o greșeală să bea și cocteilul Evei, conștient că era o băutură foarte grea, că se lăsase furat de senzualitatea mișcărilor lui Toffee.

Conștient de prezența Evei, o luă după mijloc, simțindu-i parfumul amețitor de Quelque Fleur.

Eve trase aer în piept, simțindu-i mâna după mijlocul ei.

Lawrence începea să se relaxeze. Ea nu făcu nici o mișcare, pentru ca nu cumva el să-și tragă brațul.

Toffee terminase dansul, și izbucniră ropote de aplauze. Ea refuză să mai danseze și după câteva minute se întoarse îmbrăcată băiețește ca de obicei.

– Cu ce ne mai distrăm acum? întrebă ea.

– Fă-l pe Norman să ne recite! se auziră glasuri.

– Haide, Norman, fă-ți numărul!

– A, porcul ăla! exclamă Lawrence. Dar Eve se întoarse și-i acoperi gura cu palma.

– Lawrence, fii bun și nu-i mai critica pe alții!

Norman se așeză pe marginea mesei și începu să recite.

Imediat, se făcu tăcere în studio.

Norman era un tip ciudat, un degenerat ca toți ceilalți; era foarte palid, cu colțurile gurii lăsate. Doar ochii erau de mare efect, știa cu ajutorul lor să acapareze auditoriul. Avea o voce atrăgătoare, joasă, încărcată de senzualitate.

Eve îl privea fascinată, ca o școlăriță, dar Hammond era doar un bărbat atâțat de cuvintele încărcate de pasiune și mai ales de trupul fetei de lângă el. O trase mai aproape, iar ea se pierdu în brațele lui.

Eve era prizoniera acelei pânze senzuale de păianjen întinse peste tot acest studio. Se simțea incapabilă să se miște, fără putere. Nu voia ca Lawrence să-și retragă mâna.

Cineva puse muzică la gramofon.

Eve se trezi dansând cu trupul lipit de al lui Lawrence. Era foarte impresionată și roșise teribil. Hammond constată că nu arătase niciodată așa de bine, că nu fusese nicicând atât de frumoasă. Hammond nu era un dansator bun, dar nici nu era nevoie; era atâta lume în studio că nu aveau unde să danseze, ci doar să se miște lipiți unii de alții...

– Ești fericită? o întrebă.

– Teribil de fericită, zise ea.

– Ești o copilă frumoasă, zise el strângând-o la piept.

Ea îl prinse după gât, simțind că-și pierde mințile de fericire...

Dansul se sfârși. Apoi urmă .. șampanie.

Eve luă o înghițitură de șampanie, dar Hammond, căruia îi era foarte cald, bău mai multe.

Începu să i se pară destul de amuzant studioul lui Toffee.

Părăsiră studioul pe la șapte și jumătate. Nici unul nu realizase cum se scursese timpul, nici măcar că se aflau acolo de la ora patru. Eve uitase complet că trebuia să fie de mult acasă.

Hammond era cam palid, băuse cam mult.

Eve se ținea de brațul lui, fericită și obosită. Dansaseră o jumătate de oră, Lawrence fusese extraodinar, așa cum îl visase ea. Ar fi vrut să fie sărutată. Se înfioră văzând că Lawrence oprește un taxi, întrebându-se unde voia să meargă.

Îl auzi dând adresa la care locuia.

– O, Lawrence, sopti ea.

Hammond era sub influența băuturii, a dansului și atmosferei de la studio. O sărută pasional, iar ea i se abandonă.

Apoi își aminti toate deciziile pe care le luase cu o seară înainte; să fie rezervată, să nu-l lase s-o creadă o pradă ușoară. Dar unde erau aceste decizii ale ei? Undeva, date uitării.

În mintea ei se amestecau sentimentele, afecțiunea, simțurile, nu mai putea face distincție.

Hammond nu-i mai vorbi până ce ajunseră în camera de zi a apartamentului său. Eve se așeză pe un scaun, apoi se hotărî, se ridică și se aruncă în brațele lui.

Pentru o clipă, el o ținu așa; dar aflat în apartamentul său Hammond începuse să-și revină. Redeveni sobru tăcut. Momentul trecuse.

Desigur, dacă această copilă îl dusese la studioul lui Toffee ca să urmărească dansul ei erotic, dacă-l lăsase să bea, la ce se putea aștepta, doar nu era vreun sfânt!

O îndepărtă încet.

Eve îl privi uluită.

– Lawrence, șopti ea.

Eve începu să tremure, nu suporta această transformare rapidă.

– Lawrence, mumură ea. Nu încă... nu vreau să plec...

– Ar fi mai bine, fetițo, am făcut destule prostii în seara asta... îmi pare rău că mi-am cam pierdut capul, în taxi.

Ea îl privea cu ochii mari.

Lawrence o respingea a doua oară și el știa asta...

Devenea deliberat brutal. Socotea că era cazul ca Eve să plece acasă.

– Ascultă, Eve... Ai fost încântătoare, ești o fată foarte frumoasă; tocmai asta este problema. Ești prea frumoasă și atrăgătoare pentru mine. Nu sunt genul de bărbat care să se însoare, Eve. Ți-am mai spus că nu sunt pregătit pentru căsătorie, așa că n-am de gând să mă joc cu focul. Nu vreau să fac asta cu tine, te respect.

Capitolul 4

Doamna Walton auzi zgomotul făcut de cheia introdusă în broască de fiica sa, poate tocmai pentru că stătuse cu urechile ciulite, să audă cel mai mic zgomot. Stătuse cu inima strânsă, neștiind dacă fiica ei murise în vreun accident, sau fusese răpită la Londra.

– Unde ai fost până la ora asta? au fost primele cuvinte ale doamnei Walton Evans. M-ai lăsat singură cu invitații, știind că doctorul Coleman aduce un prieten să te cunoască. Eve, cred că ai întrecut măsura. Mi se pare nefiresc să te porți așa, de parcă n-ai fi primit defel educație. Nu știu ce mai crede despre tine doctorul Graham, acum.

Eve, care-și scotea pălăria și mănușile în timpul acestei avalanșe de reproșuri își privi fix mama. Doamna Walton cunoștea prea bine această expresie. Apoi Eve ridică încet capul și spuse cu mult calm:

– Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie ce crede doctorul Graham. Apoi se controlă și adăugă: scuză-mă, sunt foarte obosită.

– Observ, spuse doamna Walton, dar ce ai făcut? Ce scuză vei aduce?

– Nici una , zise Eve, scoțându-și un pieptene din păr. Era palidă, foarte palidă, mai ales în lumina acelei lămpi de alabastru din hol. M-am gândit că ar fi fost și mai rău să nu mă întorc deloc. Nu am ce scuză să invoc; am vrut să stau mai târziu în oraș și am făcut-o.

– Chiar știind că acest doctor vine la cină? Cred că ești foarte egoistă, Eve! Semeni foarte mult cu tatăl tău.

– Mamă, am spus deja că-mi pare rău, trebuie să repet? exclamă Eve exasperată. Mai bine mă duc direct în camera mea. Nu știu de ce faceți atâta caz c-am lipsit de la masă! Cred că doctorul Graham avea chef să mă vadă tot așa cum am avut și eu să-l văd pe el!

– Nici vorbă, Eve! Ai putea să vii măcar acum să-i spui bună seara!

– N-am chef să suport glumele lui Reggie.

– Reggie a plecat deja.

Doamna Walton își examină fiica. Ce secret ascundea? Era un bărbat la mijloc? Eve avea o aventură?Doamna Walton ajunse la diverse concluzii, una mai interesantă ca alta. Dar se temea să le rostească în fața fiicei sale cu voce tare.

– Ei bine, Eve, faci ce dorești. Nici nu simt că am o fiică în casă. Oricum, vino să-l saluți măcar pe doctorul Graham, să te speli de păcatul de a nu fi fost la masă.

Fără prea multă tragere de inimă, Eve își urmă mama în salon. Era obosită, n-avea chef de mâncare, era epuizată după criza emoțională provocată de Hammond. Nu avea chef să

stea la taclale cu prietenul lui Reggie. Dar refuzul ar fi înfuriat-o pe doamna Walton.

Era exasperată din cauza lui Hammond. Își ura casa, familia, prietenii, totul. Nu-l avea în minte decât pe Lawrence și atât. Iar el n-o voia, nu-i păsa de ea...

Intră în salon ca în transă, fără a vedea nimic în jur.

Giles Walton ridică privirea, văzând că fiica lui intrase în cele din urmă în salon. Dar renunță la dojană și-i spuse afectuos:

– Ștrengăriță, puteai să vii mai devreme! Doctorul Graham arde de nerăbdare să te cunoască, s-a săturat de povestirile mele și ale lui Coleman!

Eve simulă un zâmbet.

– Îmi pare rău că n-am putut scăpa mai repede; sper că doctorul Graham mă va scuza.

Un tânăr înalt, slab, blond, se ridică înclinându-se în fața ei. Eve îi întinse mâna. El îi zâmbi, luminându-se la față. Era un tânăr plăcut.

– Bine ai venit, domnișoară Walton. Nu trebuie să te scuzi; știu ce înseamnă să mergi în oraș, n-ai mai veni acasă.

– Mă simt cam obosită, zise Eve, dar aș fuma o țigară.

– Te rog să servești, se oferi Michael întinzându-i tabachera.

Eve luă o țigară, remarcând timbrul lui gutural, vocea cultivată.

Îi aruncă o privire scurtă când acesta se așeză la loc după ce-și aprinse țigara.

Era un tânăr atrăgător, cam prea înalt, ce-i drept, puțin cam stângaci în mișcări, dar Eve îi observă mâinile; aveau degete lungi subțiri, păreau mâinile unui om capabil.

Nu-i plăcu costumul cu care era îmbrăcat; comparat cu Hammond, care era foarte bine îmbrăcat doctorul Graham părea puțin demodat. Nici nodul la cravată nu și-l făcuse corect, observă ea. Părea cam neglijent.

Avea părul blond, trăsături plăcute; nasul unui om sensibil, o gură frumoasă, ochi gravi. Gene lungi care-i confereau un aer delicat; în general era un bărbat plăcut, îl categorisi Eve mental.

Eve îi zâmbi trăgând din țigară. El se gândi că era foarte frumoasă.

Femeile nu intrau în programul zilnic de viață al lui Michael Graham decât ca paciente. Femeile erau pentru el un rău necesar și nu se simțea prea bine în compania lor. O fire mai închisă, rezervată, nu știa să flirteze cu femeile deși îi făcea plăcere să se uite la o femeie frumoasă. Muncise mult să ajungă medic, fusese foarte pasionat de munca sa, nu avusese timp de aventuri.

La douăzeci și șapte de ani, nu avea experiențe personale cu femeile și nu se grăbea să se însoare. Voia să-și consolideze poziția ca medic, înainte de a se căsători.

Între timp, evita femeile tinere și frumoase, care-l cam speriau.

Eve, care știa să se poarte cu un bărbat, îl făcu să-i vorbească. Ea renunțase repede la depresia cu care venise acasă, și se însufleți se, hotărâtă să se facă agreabilă în ochii doctorului.

Era rănită de umilința la care o supusese Hammond. Conștientă că era o fată frumoasă și că un alt bărbat putea s-o placă, decise să se facă agreabilă. Se angajă într-o discuție cu doctorul Graham, pentru a uita de supărarea și umilința prin care abia trecuse.

–Oh, exclamă ea deodată, se învârte totul cu mine... mami! strigă ea.

Graham sări imediat s-o ajute. O prinse în brațe, în timp ce doamna Walton începu să țipe în panică.

Eve lăsă să treacă un moment apoi reveni brusc la viață. Gemu încet și se trezi. Se sprijinea încă de Michael Graham, cu ochii închiși.

El îi lua pulsul. Îi auzi vocea profundă.

– Te simți mai bine, miss Walton?

– Da, murmură ea.

– Ai mâncat ceva la prânz, Eve? o chestionă doamna Walton.

– Nu, se confesă ea.

– Mda, mormăi domnul Walton. Când o femeie ajunge în oraș la cumpărături, uită de toate.

Eve îl privi pe Michael, singurul care n-o acuza în clipa aceea. Îi fu dintr-o dată recunoscătoare. Îl percepea ca pe un tânăr puternic.

El o privi.

Ce palidă era, cu cearcăne sub ochi, toată vitalitatea și veselia îi pieriseră. Îi părea rău pentru ea. Îi făcea plăcere s-o țină în brațe. Îi plăcea și parfumul ei, Quelque Fleur. Era vrăjit de Eve Walton.

Eve se sprijini din nou de el, cu ochii închiși. Două lacrimi mari i se rostogoliră pe obraji.

Michael văzu lacrimile și o strânse ușor de mână.

– Nu ești grea deloc, îi șopti el, te voi duce eu.

Michael o așeză pe pat. Îi luă din nou pulsul.

– Te vei simți mai bine imediat, îi spuse el. Eu voi pleca. Noapte bună, miss Walton.

– Ai fost foarte amabil, domnule Graham.

El îi luă mâna o clipă.

– La revedere, miss, sper să ne mai vedem.

***

Pe la sfârșitul lui octombrie, Eve începuse să-l dea uitării pe Lawrence Hammond.

Dar în mod ciudat, când la începutul lui noiembrie se întâlni cu Poppy într-o bibliotecă, și auzi că Lawrence plecase la Malma, simți o durere subită.

– Draga mea, am auzit că prietenul doctorului Coleman te vizitează frecvent, zise Poppy. Cum arată? Graham parcă-l cheamă.

– Michael Graham, zise Eve; da, este un tip drăguț. Vine des pe la noi. Tata îl place mult pentru că vânează, iar mama pentru că este un gentleman perfect și-i acordă multă atenție.

Eve nu era încă îndrăgostită de Michael Graham. Dar acesta intrase în viața ei la momentul oportun, când era sfâșiată de durerea de a fi respinsă de Hammond și avusese nevoie de ceva care să-i distragă atenția.

Cele patru săptămâni de prietenie dovediseră că era un prieten stabil, de încredere.

Michael îi deveni necesar Evei. Era un element de siguranță pentru ea.

Ori de câte ori avea nevoie, se putea bizui pe prietenia lui. Era adevărat că i se părea prea tăcut uneori.

– Nu știe să-ți spună lucruri plăcute, începu Eve, este un timid. Dacă ar depăși situația asta ar fi un bărbat foarte interesant.

Dar treptat începu să se gândească mai mult la el. De fapt, curiozitatea o împinse. Cum ar fi Michael Graham ca amant? Ce-ar face dacă i-ar permite mai mult?

Era sigură că nu avusese niciodată relații cu o femeie.

Îi vorbea adesea despre sora sa, Anne, singura rudă, cu doi ani mai mare ca el.

Nu se mai despărțiseră de cinci ani de când le murise mama. Apoi sora lui se căsătorise cu căpitanul Humphrey Flaming.

În ultimii trei ani, Anne fusese în India cu soțul ei. Abia se întorseseră, iar Anne urma să vină la Brighton a doua zi.

Anne avea acum o fetiță de trei ani, care avea nevoie de aer curat după perioada din India.

Eve îl ajută pe Michael să le găsească un apartament de închiriat. Era chiar bucuroasă să-i facă unele servicii acestei tinere încă necunoscute, Anne.

Într-o zi, când ajunse la ei încărcată de pachete, îl găsi pe doctorul Graham singur în salon.

– Părinții mei au ieșit?

– Așa se pare, dar am fost invitat să-i aștept pentru că vor veni foarte repede, spuse el. De fapt, am o veste grozavă pe care vreau să ți-o împărtășesc. Am cumpărat un cabinet.

– O, Michael! exclamă Eve. Să nu-mi spui că este departe de noi!

– Ți-ar păsa dacă m-aș muta departe? o întrebă el.

– Mai întrebi? Mi-ai lipsi mult, ai fost foarte bun cu mine.

Michael o privi lung, incapabil din cauza emoției să scoată o vorbă.

Se așezară pe sofa, și discutară mult despre noul cabinet, aflat într-un sat numit Ashingdon, din Sussex.

– Întotdeauna mi-am dorit să-mi încep cariera ca un om obișnuit, Eve, iar dacă voi putea să economisesc, mă voi întoarce în oraș și mă voi specializa în pediatrie.

Eve îl aprobă, părând foarte interesată de ce-i spunea.

Michael începu să-i povestească despre tatăl său, bătrânul doctor Graham, care fusese un medic renumit la Londra, cu douăzeci și ceva de ani în urmă, dar murise când copiii erau foarte mici. Nu le lăsase mare lucru, doar Michael primise o moștenire de cinci mii de lire pentru ca să poată studia. Terminase facultatea de medicină, lucrase la un spital în Edinburgh, dar dintotdeauna își dorise să se specializeze ca pediatru, să se dedice copiilor, pasiunea vieții sale.

Michael o urmări pe Eve care aranja florile aduse de el, într-o vază mare, de cristal. Purta o fustă de tweed, un pulovăr de cașmir și o curea din piele de șopârlă; era foarte drăguță. Îi așteptau pe Anne și Humphrey.

– O, dar iată-i! exclamă Michael entuziast.

Când apăru, Anne își îmbrățișă fratele, apoi o remarcă imediat pe Eve:

– Tânăra asta frumoasă este Eve despre care am auzit atât de multe?

Anne se îndreptă imediat spre ea.

– O, Eve, mă bucur atât de mult să te cunosc! Mike ne-a scris mult despre tine!

– Și mine mi-a povestit despre dumneavoastră, doamnă Flaming.

– Te rog să-mi spui, Anne, zise sora lui Michael.

Cele două tinere se plăcură imediat, așa cum se așteptase Michael.

Anne era foarte diferită ca înfățișare de fratele ei: Michael era înalt și blond, iar ea mică și brunetă, și avea cei mai frumoși ochi pe care Eve îi văzuse la o femeie, expresivi, plini de tandrețe și simpatie.

În sfârșit apăru și căpitanul Humphrey Flaming care ducea în brațe o fetiță, Paddy, pe care o trecu numaidecât în brațele lui Michael.

În timpul acesta, Anne se convinse că fratele ei era teribil de îndrăgostit de Eve.

***

Sâmbăta următoare rămase în amintirea Evei ca una dintre cele mai frumoase zile din viața ei. A fost ziua în care s-a decis viitorul ei și al lui Michael Graham.

Familia Flaming a fost invitată de familia Walton Evans, invitație în care a fost inclus și doctorul Coleman, prietenul lui Michael. Erau opt în total, pentru că venise și tatăl lui Poppy, Tom Crawford, un bărbat mic de statură chel, sobru, dar bun vânător; motiv pentru care îl și invitaseră.

La masă, Eve se așeză între Michael și Humphrey Flaming, întrebându-se ce motive avea să fie supărată pe viață dacă îi oferea și momente atât de plăcute ca acestea. Glumise și râsese mult cu Michael. Ori de câte ori îl privea așa cum era el, cu figura lui prelungă, cu părul întotdeauna răvășit, simțea tandrețe. Se simțea foarte atașată de el, într-un mod cu totul diferit de ceea ce simțise pentru Hammond.

Michael nu se gândea decât la ea. Ba începuse chiar să simtă că munca lui căreia îi era atât de devotat n-ar fi însemnat mare lucru dacă în viața lui n-ar fi existat femeia iubită: Eve.

Dintr-o dată, simți că i-ar putea declara dragostea, așa că o invită la o plimbare cu mașina, invitație acceptată numaidecât de Eve.

Deodată, Michael îi spuse după ce se depărtară de casă:

– Eve, aș putea opri mașina să-mi aprind o țigară?

– Sigur că da.

Dar el nu-și aprinse țigara, continuă să admire profilul fetei aflate lângă el în mașină. Nu se mai gândi că era prea tânără pentru a se căsători, că și pentru el era prea devreme să se căsătorească, așa că, luându-și inima în dinți o prinse după umeri:

– Eve... mă tem că sunt foarte îndrăgostit de tine, începu el stângaci. Te supără?

Ea începu să râdă, își scoase pălăria și se strânse la pieptul lui.

– Michael, cum să mă supere? Și eu te iubesc!

Michael o strânse la piept ca pe cel mai prețios dar pe care i-l făcea viața.

– Iubita mea, zise el. Eve, iubita mea...

Se sărutară. Apoi Michael rămase cu obrazul lipit de al ei, încă uluit că acea tânără frumoasă urma să fie soția lui și, cu voia Domnului, mama copiilor lui.

– Michael, începu Eve, este un miracol că mă iubești atât!

– Arată-mi un bărbat care n-ar fi mândru de tine, iubito!

– Michael, poate că nu m-ai mai iubi dacă ți-aș spune... ce s-a întâmplat acum o lună.

– Ce, iubita mea? Sper că nimic rău!

– Îți amintești seara în care ne-am cunoscut, seara în care am leșinat?

– Da. Intuisem încă de pe atunci că fusese ceva legat de un bărbat. Ei bine, draga mea?

– Am petrecut câteva ore atunci la Londra cu un bărbat.

– De ce nu?

– Pe atunci credeam că-l iubesc!

Michael o privi cu infinită tandrețe:

– Nu continua, iubito, sunt deja gelos. Știu că nu sunt de ajuns de bun pentru tine, dar tot vreau să te cer de soție.

Ea începu să plângă de fericire. Era mai mult decât sperase! Îi vorbi despre Hammond, îi spuse că nu mai era nimic între ei.

La întoarcere, nici nu intrară bine în acasa părinților ei că Michael le și destăinui:

– Eve mi-a promis că se va căsători cu mine. Ce spuneți?

Domnul Walton Evans îi privi pe amândoi.

– Dumnezeule! Tu și Eve? Dar este doar o copilă!

– Duminică împlinesc douăzeci de ani, interveni Eve.

Doamna Walton a fost realmente încântată; era chiar fericită după atâția ani de tristețe. Michael era un bărbat bun, tocmai bun pentru fiica ei. Întotdeauna se gândise la el ca la un posibil ginere.

–Sunt atât de fericită, draga mea! Atât de fericită!

– Și eu sunt fericită, mamă, murmură Eve și se sărutară cu multă afecțiune.

Michael, care nu avea nimic de admirat la mama Evei, dar era mai înțelegător ca fiica ei, îi spuse:

– Doamnă, voi face totul ca Eve să fie fericită.

– Trebuie să sărbătorim acest eveniment, zise domnul Walton. Cred că am pe undeva câteva sticle de șampanie!

***

Zilele care au trecut sărbătoririi logodnei au zburat atât de repede, încât Eve n-a mai avut timp să se plictisească; de altfel, pentru ea, o logodnă lungă ar fi fost greu de suportat.

Părinții Evei erau fericiți că fiica lor se mărita cu un bărbat încântător ca Graham, care avea un cabinet, o casă și un venit sigur de 1.200 de lire pe an. Nu era bogat dar avea perspectivă.

Așa că nu avură nimic de obiectat când tinerii aleseră ziua de opt ianuarie ca dată pentru nuntă.

Michael urma să preia noul cabinet la sfârșitul lunii, așa că-și puteau permite aproape o lună de miere întreagă.

Zilele trecură repede, sosi Crăciunul, cel mai vesel Crăciun pe care Eve l-a petrecut vreodată.

Michael nu mai locuia acum cu doctorul Coleman, ci în casa surorii sale.

Organizară sărbătorirea Crăciunului acasă la Eve.

Anne și Humphrey se așteptau la logodna lui Michael și erau foarte fericiți. Anne o îndrăgise pe Eve. Nu trecuse cu vederea slăbiciunile și greșelile Evei, dar considera că avea și multe calități care o făceau soția potrivită pentru doctorul Graham.

– Michael este ambițios, dar și foare rezervat, timid, iar Eve este tocmai ce-i trebuie; este plină de viață și-l va stimula.

Humphrey bombăni ceva cum că Eve era prea tentată să-l stimuleze, că era prea tânără și prea frumoasă pentru o soție de doctor care-și va duce viața la țară printre oameni simpli.

Eve își adora viitoarea cumnată. În ochii ei, era cea mai înțeleaptă și mai frumoasă femeie. Anne știa s-o domolească pe Eve când era cazul.

Michael o adora cu fiecare zi mai mult. Nu era genul de bărbat care să se plictisească, sau să se obișnuiască repede cu dragostea. Eve era mulțumită să citească dragoste în ochii lui, să simtă pasiunea lui. Acestea au fost zilele perfecte ale căsniciei lor.

Urmau să se căsătorească la biserica Bolney, apoi petrecerea se ținea la hotelul Gravenhurst, pentru că, așa cum spusese doamna Walton, casa lor era prea mică pentru atâția oaspeți. După petrecere, mirii plecau la Londra și de acolo la Paris. Fusese ideea lui Michael, cu toate că lui i-ar fi plăcut un loc mai liniștit pentru luna de miere.

La opt și jumătate, Ethel, servitoarea familiei Walton, aduse o cutie imensă în care se aflau flori.

– Sunt de la Michael, zise doamna Walton, buchetul tău de mireasă.

Erau crini imperiali, albi, care păreau de ceară, emblema inocenței.

A fost un moment de mare emoție pentru Eve, care a simțit cum lacrimile îi inundă ochii. Citi cartea de vizită:

„Cu toată dragostea mea, pentru totdeauna,

Michael."

Ce putea spune mai mult decât că-i dăruia dragostea lui pentru totdeauna?

Capitolul 5

Eve și Michael erau acum soț și soție; se aflau la hotelul Gravenhurts, după o petrecere grozavă, când nu avuseseră timp pentru ei, fiind atenți la invitați.

Eve, privindu-și degetul pe care se afla inelul dăruit de Michael, realiză că era acum o femeie măritată. Se săturase de urări, de felicitări, de sărutările invitaților. Era prea emoționată ca să poată mânca. Bău doar o gură de șampanie.

Michael arăta foarte bine în fracul negru care-l avantaja, avea părul aranjat și fericirea i se citea pe față.

Până și Poppy Crawford participase la nunta lor, îmbrăcată ca un manechin, foarte strident machiată, și-l monopolizase toată noaptea pe unul din cavalerii de onoare.

Eve se uita din când în când la cei doi, mai ales la figura speriată a tânărului Reggie. Cine știe ce-i spunea ea!

Dar dădu uitării toate acestea, bucurându-se de noua ei situație.

Era cea mai frumoasă zi din viața ei; îmbrăcase blana pe care i-o dăruise tatăl ei, sub care purta o rochie din crepdeșin verde deschis, cu mâneci lungi. Era extraordinar de frumoasă și de tânără.

Așteptau trenul la gara Crawley. Michael aprinse câte o țigară, apoi spuse:

– Iubita mea, chiar suntem căsătoriți?

– Sper că da! răspunse ea foarte grav.

Michael o sărută.

– Micuța mea soție! Cea mai frumoasă soție din lume! Nu mă consideri cam plictisitor?

– Tu, plictisitor? începu ea să râdă. Ești entuziast și ambițios!

– Da, în profesia mea, poate, dar cred că te vei plictisi cu mine. Mă tem, pentru că te iubesc atât de mult!

– Nu te teme, asta nu se va întâmpla niciodată.

Pe moment, Michael se liniști, dar această întrebare avea să se repete când, după câteva ore, ajunseră la Ritz și când ieși din salon își găsi soția pregătită de noapte. O văzu stând lângă șemineu; o femeie frumoasă, pregătită pentru iubitul ei, într-o superbă cămașă de noapte de culoarea fildeșului. O femeie- copil, cu privirea unei inocente.

Și el era la fel de timid. Era și pentru el o experiență nouă, faptul că împărțea camera cu o femeie. Avea o reținere să-i spună ce-ar fi vrut: că aproape se temea s-o atingă. Era speriat de propria sa pasiune, dar mai ales că ar putea distruge afecțiunea ei pentru el.

De aceea, Michael tremura când îi luă mâna.

Stânjeneala lui Michael i se transmise și ei. Era obosită după o zi lungă.

Gândurile i se învălmășeau, o adora din priviri, îi săruta mâinile.

– Dragostea mea, zise Michael așezându-i capul pe umărul lui. Eve, micuța mea Eve...sper că te voi face fericită. Nu sunt un bărbat amuzant, ca alții, dar te iubesc mult.

Mai apoi, Michael căzu într-un somn adânc, ținând-o în brațe. Dar ea nu putea să doarmă, incapabilă să-și liniștească gândurile, inima, sufletul.

Era mulțumită, era fericită. Nu mai era curioasă, i se părea că știe totul de acum. Bărbatul aflat cu ea în pat era al ei.

Dar nu putu să nu se întrebe dacă toate căsătoriile erau ca a ei, dacă toți bărbații erau ca Michael, dacă pasiunea lor va dăinui în timp, sau dacă se va stinge.

Se întrebă însă de ce stinsese lumina.

Nu putu să nu se gândească la celălalt bărbat, la Lawrence Hammond... Era sigură că el n-ar fi stins lumina. Nu și-l imagina fiind atât de pudic ca Michael. Dar imediat își alungă acest gând din minte, simțind că nu-i este loială astfel soțului ei.

Dintr-o dată, o cuprinse o senzație cumplită de singurătate. Nu suporta să-l lase pe Michael să doarmă atât de liniștit atât de calm, iar ea să fie singură cu gândurile. Îl strigă, speriată:

– Michael!Mike!

***

După doi ani, Eve și Michael se aflau în salon, la micul dejun. Michael răsfoia British Medical Journal, care abia sosise prin poștă. Eve citea o scrisoare de la Poppy.

– Mai este un pic de cafea, draga mea? întrebă Michael.

– Mda, zise Eve și-i turnă restul de cafea. Când îi întinse ceașca îl privi fără urmă de afecțiune, poate chiar cu ură. Michael n-o observă. Era absorbit de jurnalul pe care-l citea. Părea ceva mai matur decât în ziua nunții lor, cu doi ani în urmă. Părul îi era la fel de dezordonat, dar nu arăta rău, părea mulțumit de sine, era un bărbat plăcut.

Michael lăsă jos jurnalul pe care-l citea și-și prinse pipa. Se uită la soția sa.

– De unde este scrisoarea, iubito?

– Poppy, răspunse Eve.

Michael trase din pipă, cu inima strânsă. În ultimele luni, învățase că dacă Eve îi răspundea în doi peri și-i evita privirea, era într-o pasă proastă. Și asta însemna că este iritabilă, nemulțumită, că nu-l mai iubește, că ar vrea să piară toată lumea.

– Înveselește-te, iubito, nu mai fi atât de tristă. Ce spune Poppy?

– Se distrează grozav, abia s-a întors de la Monte Carlo cu Toffee Marsden, acum vrea să plece cu o caravană, mă invită și pe mine, dar eu, desigur, nu pot merge...

– Dacă-ți dorești atât de mult...

– Știi că nu pot! Am atâtea obligații aici.

– Ce să faci, draga mea, astea sunt obligațiile unei soții de doctor.

–Știu, zise Eve bosumflată.

– Eu trebuie să plec, iubito, zise el, am multe de făcut dimineața asta. Pa, iubito.

Eve rămase la fereastră privindu-l. Ce răbdător era bietul Mike!

Muncea foarte mult; la început, fusese foarte mândră de el, să vadă că pacienții încep să vină la cabinet... apoi începuseră telefoanele noaptea, chemându-l la cazuri urgente... Când se întorcea înfrigurat de la vizitele de noapte ea îl întâmpina cu căldura trupului. Michael înțelegea dorința ei de a mai părăsi casa din când în când, dar atunci își făcea probleme dacă Alice, menajera, avea grijă de el, dacă Michael se simțea singur fără ea....nu putea fi egoistă ca Poppy.

Dar după doi ani de căsătorie cu Michael, Eve simți că dăruise tot ce putea dărui. Avea acum nevoie de ceva special în viața ei, care să-i reînvie entuziasmul de a trăi. Era plictisită, dar nu se gândea să-și înșele soțul.

Cu cine se putea amuza în Ashingdon, cineva care s-o intereseze? Nici măcar o prietenă nu avea cu care să mai schimbe o vorbă.

Avea un mic radio portabil și un gramofon, atât.

Nu rămăsese însărcinată, nu exista posibilitatea ca familia să i se mărească, așa că avea prea mult timp liber cu care nu știa ce să facă.

O îndrăgise mult pe sora lui Michael.

Când erau împreună, Anne o influența în bine, așa că după ce se despărțea de ea, Eve era mai atentă, mai

înțelegătoare cu soțul ei. Dar, din nefericire, nu se vedeau prea des, pentru că soțul Annei fusese mutat cu regimentul la Derby, mult prea departe.

Michael se întoarse târziu în seara aceea.

– De ce ai întârziat atât? îl întrebă, după ce-i dădu să mănânce.

– Copilul doamnei Morton a avut probleme.

– Ce probleme?

– Nu cred că ai înțelege, chiar dacă ți-aș explica, draga mea.

– Nu este nevoie să-mi spui, dacă nu vrei.

Michael ridică privirea în sfârșit.

– Ce este, Eve?

– Refuzi întotdeauna să-mi vorbești despre pacienții tăi.

– Draga mea, ar fi prea mult de explicat și sunt mort de oboseală....și te rog nu-mi mai cere să-mi neglijez obligațiile de medic pentru ca să vin la timp la masă. Michael împinse farfuria din fața sa. Mâncase doar jumătate.

– Te rog, spune-i Alicei că nu mai vreau nimic.

– Dar n-ai mâncat nimic!

– Eve, când mă primești așa, nu mai am chef de mâncare!

Era prima dată de la căsătorie când Michael îi vorbea astfel, iar ea știa că merita vorbele lui pe deplin. Dar îi părea rău și pentru soarta ei, mai mult decât îi părea rău pentru el.

– Cred că nu înțelegi ce plictisitor este să stai toată ziua să-ți aștepți soțul. Mă simt foarte singură. Și iei mașina întotdeauna, iar eu nu pot pleca nicăieri!

El o privi câteva clipe în tăcere. De când se îndrăgostise de Eve, știuse că era un temperament total diferit de al lui. Era o tânără modernă, emancipată, dar el îi descoperise multe calități, iar ea păruse îndrăgostită de el.

Pe moment, Michael se întrebă dacă viața lor împreună nu fusese o greșeală. Viața în acest loc nu i se potrivea Evei, nici cea de soție de doctor.

Dar alungă imediat acest gând, pentru că Eve era parte din viața lui. Putea fi atât de caldă, de apropiată, de atrăgătoare uneori și el n-ar fi suportat s-o știe nefericită.

O prinse în brațe și o sărută.

– Ești prea bună pentru mine, Eve; știu că te plictisești aici. Dar te rog nu te plictisi de mine, n-aș suporta gândul ăsta.

– N-o voi face, zise ea râzând. Nu m-am plictisit de tine, Michael, jur.

– Pentru tine muncesc atât, continuă el. Vreau să-ți ofer tot ce-ți dorești, dar dacă o să muncesc doar la cabinet, n-o să ajung niciodată să am bani. De aceea te las singură mult timp, iubito. Mă înțelegi? Nu vreau să crezi că te neglijez.

– Știu, Mike, și te înțeleg.

– Așadar, mă mai iubești?

– Sigur că da!

– În acest caz, ștergeți lacrimile și sărută-mă.

Eve îl sărută. Furtuna trecuse și soarele strălucea din nou. Erau prieteni din nou.

Dar deși el se duse din nou la muncă fiind convins că Eve înțelesese că se străduia doar pentru binele ei, această ultima discuție lăsă o impresie diferită asupra Evei.

O făcuse să înțeleagă, dacă mai era nevoie, că soțul îi era foarte devotat, o făcuse să se simtă rușinată, dar plictiseala nu i-o alungase. Începu să se teamă pentru sine și pentru ce-i rezerva viitorul.

***

Desigur, au mai urmat și alte discuții ca aceasta, în timpul primăverii și al verii. Scene în timpul cărora Eve își pierdu răbdarea, parcă pentru a-l forța pe Michael să înțeleagă cât era de plictisită și de disperată. Scene în timpul cărora el își dădea seama că n-ar fi trebuit să se însoare cu ea pentru că era prea frumoasă, prea tânără, prea plină de viață ca să facă față unei vieți terne, alături de el. Dar de fiecare dată el se simțea vinovat.

Altădată, Michael îi puse răbdarea la încercare. Era un soț excelent și un medic conștiincios, dar ei nu-i foloseau aceste calități. Lipsa lui de expresivitate și felul lui prea încet de a gândi, o scoteau din minți. Ar fi scos din minți orice altă femeie cu temperamentul ei.

Începu să-și dorească un bărbat care s-o facă să se înfioare, s-o amuze. Dar felul copilăresc în care Michael făcea dragoste cu ea, fără subtilitate, o scotea din minți, amintindu-i mereu de Hammond, care probabil nu era așa.

De ce era Michael atât de plictisitor, de egal, de neinteresant? Era un medic excelent, căruia i se prezicea un viitor strălucit.

De fapt, Eve avea prea mult timp la dispoziție. Nu rămăsese însărcinată până atunci și începu să regrete pasul făcut cu Michael.

Michael era prea ocupat ca să mai aibă timp de gândire asupra scenelor de acasă, care se repetau frecvent. El era mulțumit atâta timp cât după certuri, Eve era câteva zile mai bună, mai blândă, mai.... resemnată.

Când o ținea în brațe o găsea tot mai rece, mai fără reacție, și deși iubirea și pasiunea lui pentru ea nu se stinseseră, se gândi că poate femeile erau altfel făcute.

Pe la sfârșitul anului 1930, Eve ajunse la înțeleapta concluzie că toate certurile cu soțul ei nu remediau situația, ci o făceau și mai disperată pentru ea, așa că... deveni indiferentă.

Știa că nu-l poate schimba, nu-l poate face mai interesant, mai pasional, așa că renunță să mai încerce.

În schimb, reuși să-l convingă pe Michael s-o lase să plece din satul acela, pentru două săptămâni.

Pe drum realiză că situația ei era tragică. Îl iubise cândva pe Michael, dar viața era ciudată, de neînțeles pentru ea. Nici pe sine nu se mai înțelegea.

Când ajunse în apartamentul lui Poppy se simți extraordinar de bine, fericită ca un copil, care simte că poate face ce vrea.

Participă la petrecerea dată de Toffee Marsden cu inima bătându-i de fericire, de bucuria de a fi revenit la viață. Nu mai era acea tânără care venise aici cu patru ani în urmă cu Hammond. Se schimbase mult.

Nu mai avea nici un fel de iluzii în privința căsniciei, cum se întâmpla cu patru ani în urmă.

Petrecerea dată de Toffee era amuzantă, incitantă, exotică. Evei i se părea că a ajuns într-o altă lume.

Încercă să și-l imagineze pe Michael la această petrecere și știu că el n-ar fi rămas nici o clipă într-un astfel de mediu.

Deodată, Eve simți nevoia să plece. O căută pe Poppy.

– Ce este, Eve?

– Vreau să plec, răspunse ea.

Râzând, Poppy spuse:

– Am fost cu Norman... în dormitorul lui Toffee.

Eve nu știu ce să spună.

În taxi, Poppy începu mărturisirea. În ultimii doi ani de la moartea tatălui ei, Poppy începuse să cam exagereze. Cu douăsprezece mii de lire pe an moștenire și un apartament în Chelsea, o ducea destul de bine. Apăruse în viața ei Norman Roxley, scriitorul. O făcuse să se mute în scurt timp cu el.

– Am trăit cu el, Eve, recunoscu Poppy. Iar acum sunt pedepsită. Norman vrea să ne despărțim.

– Ce spui? întrebă Eve uimită. Vrei să spui că...

– Da, s-a săturat de mine, zise Poppy. Mi-a spus clar asta.

– Oh, Poppy! exclamă Eve uimită.

Poppy ridică fața scăldată în lacrimi.

– Am crezut c-o să-mi pierd mințile, murmură Poppy. Nici un bărbat n-a fost iubit așa ca Norman. I-am dat totul ; trupul meu, inima mea, gândurile mele.

Eve se gândi că singurul bărbat din lume care merita să fie iubit era Michael.

– Cândva, zise Poppy, am citit acest vers: „ce căutăm noi femeile în dragostea unui bărbat? Numai Dumnezeu știe! Cu toate astea noi căutăm mereu, iar bărbații nu ne dau nimic în schimbul căutării noastre."

– Norman Roxley nu este bărbatul potrivit pentru nici o femeie; are o reputație cam proastă, Poppy. Dar există și bărbați decenți... pe unul din ei trebuie să-l cunoști, cu un astfel de bărbat să te măriți.

– Așa cum ai făcut tu? pufni Poppy. Și să mor de plictiseală toată viața? Ca tine?

– Eu nu sunt plictisită, zise Eve. Michael se poartă minunat cu mine, mă face să mă simt unică.

Taxiul opri în fața blocului în care locuia Poppy. Eve coborî pe trotuar tremurând, strângându-și blana în jurul trupului. Se simțea deprimată.

Venise în oraș să se distreze puțin, să mai scape de monotonie, de plictiseală, dar descoperise că Poppy ducea o existență amară, poate mai amară decât și-ar fi imaginat ea. Ce bărbat decent s-ar mai însura acum cu Poppy după ce se compromisese cu Norman Roxley?

Eve se simți dintr-o dată satisfăcută de situația ei. Cu toate că se plictisea teribil, era soția unui medic, iar Michael era mai bun decât oricare dintre bărbații din grupul lui Toffee.

Discută până la ziuă cu Poppy, care nu contenea să-l condamne pe Norman, cel mai depravat bărbat.

– Ce ciudată ești, Poppy, exclamă Eve. Nu sunt de acord cu tot ce spui.

– Du-te la culcare, draga mea, zise Poppy, eu sunt sfârșită de durere. Cu toate astea, n-ar fi trebuit să plâng în taxi. O să arăt îngrozitor mâine, când trebuie să iau masa la clubul conservatorilor cu Clifford Pollington.Tipul ăsta vrea să pară interesat de politică, dar este mai interesat de mine. Și n-o să mă îngrop de vie doar pentru că Norman a fost o bestie. Clifford cred că are ceva bani. Nu face fața asta șocată, draga mea. Iar dacă doctorul tău se plictisește de tine vreo dată, pasează-mi-l mie. O s-i facă bine și lui o schimbare. Noapte bună...

Fără o vorbă, Eve trecu în camera ei. Se gândi că Poppy și-a pierdut mințile pentru că Michael nu s-ar uita la o femeie ca ea.

Înainte de culcare începu să-i scrie o scrisoare lui Michael, prin care să-l facă să înțeleagă că-i lipsea mult. A fost scrisoarea cea mai plină de afecțiune pe care i-a scris-o vreodată.

Se simți chiar mai bine scriind această scrisoare, de parcă ceva din fosta ei admirație și dragoste pentru Michael reînviase.

Eve stătu vreo două săptămâni la Poppy.

În primele zile ale rupturii cu Roxley, Poppy fu cam lipsită de viață, cam enervantă, și căută la Eve sprijin și înțelegere.

Eve nu se agățase niciodată astfel de o prietenă căutând simpatia acesteia. Cu toate acestea vanitatea îi fu flatată. Rămase cu ea, îi dădu sfaturi bune, uitându-și pe moment propriile-i probleme, propria-i dezamăgire.

Au mai fost două sau trei seri amuzante cu Bobby Richards și un alt amic, câteva spectacole și cluburi de noapte. A fost o schimbare pentru Eve după Ashingdon. Dar cu cât ieșea mai mult la distracție, cu atât tânjea mai mult să se întoarcă acasă să fie o soție model pentru Michael.

În cea de- a unsprezecea zi petrecută în vizită la Poppy, Eve era pe punctul de a-și suna soțul, când avu surpriza să fie chemată de el mai întâi.

Lui Michael nu-i plăcea să telefoneze, așa că Eve, știind acest lucru, bănui că se întâmplase ceva ieșit din comun, sau cineva avea nevoie de ajutor.

– Michael, dragul meu, ce s-a întâmplat?

Legătura era cam slabă, abia se auzeau.

– Eve, te-ai putea întoarce mâine? S-a întâmplat ceva surprinzător!

– Despre ce este vorba? Spune-mi repede!

– Suntem bogați, iubito.

– Bogați? repetă ea.

– Este uluitor, e adevărat; tocmai am primit vestea de la avocații mătușii Jane. O știi, nu, văduva unchiului Robert, din Scoția. Mergeam adesea la ei în copilărie.

– Da, da, repetă Eve.

– Mătușa Jane a murit. Și ne-a lăsat toți banii.

– Michael! exclamă Eve. Minunat! Dar care este suma?

– Vreo patruzeci de mii de lire, zise el râzând.

Evei i se păru o sumă colosală.

– Michael, vin cu primul tren. Sper că Poppy nu se va supăra. Îmi vine să țip de bucurie; și dacă o voi face, ar fi mai bine să mă aflu atunci acasă.

– Iubita mea, abia aștept să te revăd! Mi-ai lipsit teribil.

Eve închise telefonul. Apoi dădu buzna în dormitorul lui Poppy, aflată în fața oglinzii într-o încercare disperată de a diminua ravagiile făcute de o noapte nedormită.

– Poppy, ce crezi? izbucni Eve. S-a petrecut un miracol, mătușa lui Michael din Scoția a murit și i-a lăsat lui toți banii, vreo patruzeci de mii de lire. Suntem bogați acum, Poppy, voi scăpa de satul acela blestemat, ne vom muta la oraș. Vom avea o casă superbă, iar Micahel un cabinet bine dotat. Nu ți se pare grozav?

Poppy o privi lung.

– Ce noroc ai avut, Eve! Patruzezeci de mii de lire sunt o sumă. Eu de ce naiba n-am găsit un bărbat cu atâția bani?

Eve porni spre gară într-o dispoziție teribilă, abia așteptând să-l revadă pe Michael, să afle mai multe detalii despre banii mătușii Jane.

Avea o mulțime de lucruri de discutat cu soțul ei. Avea atâtea planuri de viitor! Michael, având atâția bani putea acum să-și deschidă cabinet de pediatrie la Londra, iar ea putea să-și realizeze visurile dintotdeauna: să fie fericită cu el, să aibă grijă de casa lui.

Nu mai voia să aibă nici o legătură cu grupul lui Toffee Marsden. Acum, în viața familiei ei apăruse tot ce putea fi mai bun.

Ajunsă acasă, spera că Anne să fi ieșit, ca să poată discuta doar cu soțul ei. Speranțele i se confirmară.

Anne plecase cu Paddy la Brighton, iar Michael tocmai se întorsese de la cabinet.

Când îl văzu nepieptănat și îmbrăcat într-un costum negru, oribil, nu putu să nu se arate dezamăgită, dar dezamăgirea îi trecu repede în fața unei sume mari de bani.

– Michael, dragul meu, este extraordinar!

El o strânse la piept, încântat s-o vadă fericită.

Imediat ce i-a simțit parfumul Quelque Fleur, Michael îi spuse ce mult îi lipsise.

– Iubito, iubita mea, Eve.

– Da, iubitule, sunt a ta, murmură ea; să nu vorbim deocamdată despre bani, ci doar despre dragostea noastră. Vreau să ne iubim ca la început, Mike.

I se păru atunci că vechea dragoste pentru el reînvie, dar o fost o ultimă licărire, înainte de a muri cu totul. Michael o strângea la piept fericit.

Această stare de fericire dură toată ziua. După-amiază, Michael se despărți cu greu de ea pentru a-și face vizita de seară.

După cină, Anne, Eve și Michael rămaseră în grădină până la miezul nopții, stând de vorbă, cu stelele deasupra capetelor.

Era destul de cald încă, fiind luna august; Eve simți că petrecea cea mai fericită zi din viața ei de la Pear Tree Cottage. Michael fuma și-și făceau iluzii în privința viitoarei lor vieți la Londra.

Anne, care lua parte la discuție cu multă însuflețire, avea chipul luminat de lună, iar Eve privind-o, o asemănă unei madone. Ce frumoasă, ce echilibrată era Anne!

Michael îi semăna în multe privințe. Michael însă nu avea tactul, subtilitatea Annei.

– Cred că abia aștepți să plecăm din Ashingdon, spuse Michael, punând mâna peste mâinile ei.

– Este adevărat, Mike. Cu toate astea, nu pot spune că nu mi-a plăcut casa de aici, și mai ales, grădina.

– Eu m-am simțit foarte bine aici, mărturisi el. Londra nu mă atrage în nici un fel.

– Dar este singurul loc în care poți duce o viață decentă, dragul meu, zise Eve; am putea veni aici în vacanțe, dacă ți-a plăcut atât de mult. Dacă nu vom merge în străinătate. Mi-aș dori să văd Italia.

– Este o țară minunată, spuse și Anne.

– Bine, dacă Eve dorește, vom merge și în Italia, spuse Michael. Dar eu va trebui să muncesc la fel de mult pentru ajunge acolo unde mi-am dorit. Un cabinet pe Queen Anne.

– Și unde vom locui? întrebă Eve, entuziasmată.

– Tu unde ai dori? În Chelsea? Kensington?

– Mi-ar plăcea să trăim în Chelsea; va trebui să cumpărăm o casă, nu-i așa, Mike?

– Să sperăm că vom găsi ceea ce ne dorim.

– Va trebui să mergi înainte, să muncești în același ritm, frate, zise Anne. De obicei, acei care dau de bani renunță la muncă.

– Eu mi-aș dori să mă specializez în pediatrie; nu voi renunța la visul meu, o asigură Michael.

Eve simți că discuția aluneca spre un punct neplăcut pentru ea; se gândi că ar fi îngrozitor dacă nu va putea să-i dăruiască un copil soțului ei.

În aceeași seară, Eve îi împărtăși temerea ei lui Mike, după ce făcură dragoste. El nu păru îngrijorat.

– Sigur că vom avea copii într-o zi, draga mea.

– Dar eu aș vrea să-i avem cât mai repede, dragul meu.

Mike o prinse în brațe.

– Se va rezolva și acest lucru, iubito.

Eve îl strânse la piept.

– Mike, a fost atât de plăcut la Londra! Dar ce grozav va fi când îți vei muta cabinetul acolo!

– Sper că voi reuși și asta, iubito.

– Era absurd ca un medic de valoarea ta să-și piardă timpul la țară, izbucni Eve.

– Draga mea, eu vreau doar fericirea ta. Dacă tu ești fericită, sunt și eu, oriunde m-aș afla. Important este să fim împreună. Dar spune-mi, zilele petrecute cu Poppy te-au făcut să simți și mai mult că sunt un tip plictisitor?

– Nici vorbă, dragul meu!

Fără să vrea, Eve își aminti de Lawrence Hammond, care evitase un contact fizic cu ea, rezumându-se la o prietenie platonică. În relația cu Michael ea simțea nevoia unei prietenii adevărate. Relația fizică se putea rezolva... Dar mental, ea și Michael erau foarte diferiți și foarte departe unul de altul. Eve luase hotărârea să fie bună cu el, să retrăiască ceva din magia primelor zile ale căsătoriei lor.

Capitolul 6

După câțiva ani, într-o dimineață frumoasă de martie, Eve Graham se plimba pe strada Regent, ca să găsească un cadou pentru ziua lui Michael, când îl zări pe Lawrence Hammond, care ieșea de la Carrington.

Eve îl zări înainte ca el s-o vadă. Recunoscu imediat acea siluetă zveltă, grațioasă, cu tenul măsliniu, figura inconfundabilă de satir, deși nu-l mai văzuse și nici nu mai auzise de el de vreo cinci ani.

Se recunoscură cu bucurie și discutară o vreme în fața magazinului, interesați doar de întâlnirea lor, detașați complet de lumea din jur, de traficul zgomotos, de lumea care trecea pe stradă, de cumpărătorii care încercau să-și facă loc cu coatele uneori, scoși din casă de sezonul reducerilor și de vremea frumoasă de afară.

Eve se bucura din tot sufletul de revederea cu Hammond.

Într-o vreme, la scurt timp după căsătoria cu Michael, regretase episodul cu Hammond și încercase să nu și-l mai

amintească. Dar, după cinci ani de căsătorie, trecuse peste dorința de a fi un model de perfecțiune pentru Michael. Era deja cam plictisită și de aceea simți un fior văzându-l pe Hammond, amintindu-și momentele agreabile petrecute cu el.

– Nu te-ai schimbat deloc, spuse ea emoționată, poate ești un pic mai slab. Tot la Malma stai?

– Nu. Nu mi-a priit clima, am suferit cumplit din cauza frigurilor, iar mai recent de dureri cumplite de cap. A trebuit să renunț la locul acela. De fapt, în ultimii doi ani am locuit în Statele Unite.

– Lawrence, nu te-ai schimbat defel, schimbi țările fără nici o strângere de inimă și nu te interesează decât să faci „ceva bănuți". Ești foarte bogat acum că te-ai stabilit din nou în Anglia?

– Cu siguranță, nu. Sunt chiar neașteptat de sărac. Am deschis o fermă în Dorsetshire împreună cu tipul cu care am lucrat în America, Jimmy Arkwright. El a fost în armată, dar acum s-a retras. Muncim mult din greu, este o muncă sănătoasă, dar pe mine mă plictisește și aș pleca oriunde.

– Dar ai un noroc teribil! exclamă Eve. Ai viața pe care ți-ai dorit-o mereu; independent, fără nevastă, copii, obligații.

Hammond o privi critic.

– Draga mea, până și tu ai devenit cinică? Am auzit că te-ai măritat. Tânărul Richards mi-a scris foarte entuziasmat despre eveniment. Dar apoi n-am mai aflat nimic despre tine. Ce ți-a rezervat viața? Cred că ai un soț de treabă și copii.

Eve, care se înfiorase la vederea lui, se întristă brusc. Lăsă ochii în jos.

– Am un soț bun, dar copii, nu.

– Eve, nu putem continua să vorbim aici, zise Hammond. Ce-ai zice de un cocteil undeva? Este douăsprezece și jumătate. Unde mergem?

– Oriunde, răspunse ea. Sunt uimită că nu te-ai schimbat deloc, Lawrence. Dar să mergem la Fuller pentru că este mai aproape să bem o cafea.

Când se așeză în fața lui la masă, observă mai bine că se pripise afirmând că el nu se schimbase deloc. Lawrence îmbătrânise mult. Ridurile se vedeau acum foarte bine; probabil anii petrecuți în clima dezastruoasă și malaria lăsaseră urme adânci pe chipul lui, iar părul îi albise la tâmple.

Cu toate acestea era încă un bărbat atrăgător, se gândi ea. Dar nu-l mai iubea. Se întrebă chiar ce o făcuse să-l divinizeze într-o perioadă.

– Ce crezi acum despre mine? îl întrebă ea.

– Nu știu ce să spun. Pari neschimbată, cu toate că nu mai ești așa cum ai fost...

O privi apreciativ. Eve avusese întotdeauna un chip frumos, iar acum mai luase în greutate, nu prea mult ce-i drept, iar chipul i se rotunjise. Avea cearcăne sub ochii frumoși verzi, provocatori, dar gura îi era la fel de senzuală. Era tot nemulțumită. Arăta destul de bine pentru cei douăzeci și șase de ani pe care-i avea. Acum avea acea siguranță care se capătă o dată cu vârsta și un farmec anume care-l intriga. La douăzeci de ani, fusese cam exaltată.

Cu țigara în gură, își scoase pălărioara de fetru și lăsă liber părul negru, ondulat, care-i ajungea la umeri acum. Era

perfect îmbrăcată cu o rochie rafinată, desigur foarte scumpă, picioarele lungi subțiri erau încălțate cu cei mai moderni pantofi, de firmă. Purta o poșetă de piele și un colier de perle la gât.

Hammond își spuse că arăta extraordinar acum, față de acea puștoaică exaltată care-i căzuse pe cap cu șase ani în urmă. Căsătoria îi priise și se pare că avea o situație materială strălucită.

– Vorbește-mi despre soțul tău, despre ce ai făcut.

– Ei, Lawrence, a trecut, vorba proverbului, cam multă apă pe sub pod de când nu ne-am mai văzut.

– Așa este. Dar spune-mi: ești fericită?

Eve ridică din umeri. Oare era fericită? Da și nu. Mai mult nu, decât da. Dar ce motive speciale ar fi avut să fie fericită? Cu un soț a cărui minte sta numai a muncă în loc să se preocupe să-și scoată nevasta la distracții... După căsătorie, viața în doi devine repede o sursă de plictiseală și trebuie căutat amuzamentul oriunde. Desigur, fuseseră și clipe fericite. Dar nu putea să-l mintă pe Lawrence, să-i spună că era fericită. Cu doi în urmă, i-ar fi putut spune asta lui Poppy sau Bobby Richards. Dar apoi considerase că trebuia să-i fie loială lui Michael. Fusese cam demodată la început. Dar după ce plecase din Ashingdon și venise la Londra, pierduse acest sentiment.

Trase din țigară, uitându-se lung la el. El îi urmărea atent fiecare mișcare, degetele lungi, subțiri și consideră că avea manichiura prea stridentă cu acel roșu sângeriu. Aceasta nouă Eve era prea artificială.

– Este cineva cu adevărat fericit? se întrebă cu glas tare.

– Probabil nu, fu răspunsul lui. Dar tu ar trebui să fii. Am uitat cum îl cheamă pe soțul tău...Bobby mi-a spus odată dar...

– Graham, zise ea, Michael Graham. Dacă vrei să mă întrebi dacă-l iubesc, dragul meu Lawrence, iubirea este un cuvânt ciudat și nepotrivit. Desigur, tinerii îl pot folosi, dar... desigur, Michael îmi este foarte drag... dar am încetat să cred în dragostea care durează.

– O, draga mea! exclamă Hammond, clipind des. Este îngrozitor ce-mi spui. Eve pe care am cunoscut-o eu era un copil romantic.

– Și puțin cam prostuț, zise ea cu amărăciune. Atunci nu știam, acum știu.

– Nu sunt sigur dacă nu erai mai plăcută ca acum... zise el zâmbind.

– Mi-ai ținut acea predică și m-ai ajutat să mă maturizez, să mă schimb. Mă surprinde că nu-ți mai plac acum.

– Îmi placi teribil de mult, Eve, nu m-ai înțeles. Ai fost și ești o tânără foarte atrăgătoare. Dar ești un pericol public. N-aș putea avea încredere în tine. Slavă Domnului că ești măritată și legată de acel tip!

– Ce amuzant! îl persiflă ea. Dar nici mie nu-mi place unde a ajuns discuția acum.

– Ce ți s-a întâmplat, Eve, de ai ajuns atât de dezamăgită și de dură? Mai ales cinică? Te voi ierta și te voi înțelege dacă mi-ai spune că-ți place soțul tău, dar nu-l iubești. Mi s-ar părea normal. Dar poate că ai aventuri...

– Nu am avut și nu am, răspunse Eve, l-am ajutat pe Michael în cariera sa, am fost foarte ocupată.

– Este normal, dar nu arăți ca o femeie care trece prin viață fără aventuri. Ești plictisită acum, Eve. O stare periculoasă la o femeie.

– Nu-ți face probleme pentru mine, Lawrence. Am cunoscut bărbați interesanți, dar nici unul nu mi-a furat mințile.

– Mda, mormăi Hammond, apoi își încrucișă brațele la piept și o privi meditativ.

Ea continua să vorbească despre acel doctor, soțul ei, un tip de treabă mai degrabă, timid, devotat muncii.

Eve era reversul lui și se plictisea.

– Michael a primit o moștenire de la o mătușă, și astfel ne-am permis să ne mutăm la Londra. Avem o casă în Campden street. Acum, Michael este medic specialist.

– În ce?

– Pediatrie, îi explică Eve.

În clipa aceea, ridică ochii și întâlni privirea lui Lawrence, iar el observă un tremur ușor al vocii și al buzelor.

– Asta este cea mai mare probelmă. Michael adoră copiii; este renumit pentru dragostea și atenția cu care îi îngrijește. Desigur, și-ar dori propriii copii. Și eu mi-aș dori să am copii, mai mult pentru el... dar deocamdată nu am.

– Îmi pare rău, draga mea, zise Hammond. Dar dacă nu veți avea copii, soțul tău va găsi alinare în munca de care este atât de pasionat.

– Într-un fel. Dar mi-aș fi dorit să avem un copil. Mi-ar fi dat o preocupare, mă plictisesc să stau degeaba.

– Nu faci chiar nimic?

– Ies cu prietenele, joc bridge, m-am înscris la un club, merg la matineuri. Mai dăm petreceri, mergem la dans, la prieteni.

– Înțeleg, zise Hammond. Unde lucrează soțul tău?

– Are cabinet pe Queen Anne și câștigă foarte bine de anul trecut. Ne-am îmbogățit, Lawrence.

Eve se uită la ceas și exclamă:

– Este unu și jumătate! Voi întârzia la masă! Iar după-amiază îl voi cunoaște pe ultimul protejat al soțului meu.

– Ce fel de protejat?

– Un chirug foarte tânăr, bine pregătit, interesat de pediatrie, pe care l-a cunoscut în străinătate. Acest Rayne va împărți cabinetul cu Michael. Are ceva bani, Michael îi prevede viitor strălucit.

– Aha! exclamă Hammond ieșind cu ea din cafeneaua Fuller. Prevăd că vor fi probleme.

– De ce natură?

– Doamna Michael Graham îl va seduce pe tânărul chirurg.

– Nu te prosti! exclamă Eve. Dacă voi avea aventuri extraconjugale, nu vor fi cu acest individ. Rămas-bun, Lawrence, mi-a făcut plăcere să te revăd.

– La revedere, draga mea, sunt sigur că ne vom mai întâlni. Ai grijă de soțul tău, fii drăguță cu el.

– O, da, râse ea.

Lawrence plecă, iar ea făcu semn unui taxi în care urcă, întrebându-se dacă și acest Rayne era la fel de plictisitor ca toți prietenii lui Michael.

Casa pe care Michael o cumpărase în oraș după ce renunțase la cabinetul din Ashington era una din multele aflate în Bedford Gardens, Campden Hill. Liniștită, demnă, cu ușile și ferestrele stil georgian. Era o casă frumoasă care dădea impresia de sobrietate, dar plină de farmec. Era o amintire plăcută a unor vremuri apuse. În spatele ferestrelor te așteptai să vezi arzând lumânări grațioase, din ceară adevărată, să simți mirosul parfumului Pout-Pourri, să auzi foșnetul crinolinelor de mătase, sau muzica unui clavecin.

Acum, casa aparținea Evei și soțului ei, Michael Graham și începuse să capete o notă modernă. Mai existau desigur scaune vechi și mese, litografii, frumoase covoare persane, dar toate acestea își pierduseră frumusețea și strălucirea puse în umbră de splendoarea lucrurilor moderne. Lui Michael îi plăcea frumusețea tăcută a lucrurilor vechi. Și Evei îi plăcea, dar se lăsa atrasă și de șarmul lucrurilor moderne.

Michael nu se opunea la nici una din inițiativele ei. Casa arăta fermecător, era originală, când Eve termină decorarea ei și Michael, care era în esență un om simplu, fu chiar uimit de aspectul, de aerul nou pe care-l căpătase casa.

La început, entuziasmul moștenirii căpătate îl făcuse să-și dorească o casă în Wimple street, unde să aibă și cabinetul. Dar gândindu-se mai bine, Michael preferă să aibă cabinetul în afara casei. I se părea mai bine astfel. Așa că transformaseră casa abia cumpărată în reședință și timp de șase luni Michael nu lucră deloc.

Deveni asistent la un spital de copii din Londra. Mergea la spital două după- amieze pe săptămână și munca îl pasiona.

Evei i se părea o afacere foarte proastă. Îl voia propulsat direct în vârful piramidei, dar el prefera să urce încet și sigur.

Șansa i se ivi abia după un an, printr-un cunoscut medic care avea cabinet în Queen Anne și făcea parte din conducerea spitalului în care lucra el. Acesta îi ceru să-l înlocuiască pe perioada de vară pentru a putea să plece în concediu. Michael acceptă bucuros. Dar medicul nu mai reveni la spital, murind în timpul unei excursii în Italia.

Michael îi luă locul, dar și cabinetul din Queen Anne.

Acestea toate se petrecuseră cu un an în urmă. Doctorul Michael Graham deveni o persoană foarte ocupată, cu perspectiva de a deveni unul dintre cei mai renumiți pediatri. Își consolida rapid situația. Știa să lucreze cu copiii, așa că i se duse vestea imediat. Copila unui înalt funcționar care fusese tratată de mulți doctori înainte și nu mai suporta să fie nici măcar atinsă de un medic sau de o asistentă, îl lăsă s-o consulte, după ce Michael îi spuse o poveste hazlie despre Paddy Flaming. Copila nu vru să-l mai lase să plece. Michael rămase în casa aceea timp de trei zile și o salvă. Vestea înconjură Londra.

Eve știu că mare parte din progresul făcut în carieră se datora dragostei lui pentru copii. Era mândră de el.

Cu toate acestea, doctorul Michael Graham, care pentru mamele disperate ale multor copii era marele salvator, făcătorul de minuni, rămânea pentru Eve acel bărbat obișnuit, tăcut, încet, pe care-l iubise la început, și cu care se măritase.

Succesul lui însemna bani, prieteni influenți, distracții. Dar după ce entuziasmul ei se mai potoli, lucrurile reintrară în normal.

Michael era la cabinetul său un magician. În casa lor era doar soțul; bun, blând, răbdător, generos, dar fără a avea forța, personalitatea, sau geniul care să facă o femeie să-l iubească.

Eve nu-l mai iubea de mult, nici nu-i mai căuta compania. Era prea obișnuită ca Michael să vină acasă, să stea de vorbă cu ea în camera de zi, să-și fumeze pipa în tăcere.

Era convinsă că Michael devenise și mai tăcut și mai introvertit de când devenise o personalitate în lumea medicală. Părea să-și cheltuiască acolo toată energia mentală și vitalitatea și nu mai avea nimic pentru ea în afară de devotament.

O irita în mod constant.

Ea era o persoană care-și exterioriza sentimentele și-i plăcea ca și ceilalți să facă același lucru.

Michael nu era un bărbat care să poată străluci în ochii ei. Îi plăcea să se ascundă de ochii lumii, refuza să se lase fotografiat, nu suporta să fie punctul de atracție la o petrecere, lucru care pe Eve o irita peste măsură.

Michael nu-i putea împărtăși interesul pentru muzică, lectură, nu putea participa la veselia unei petreceri, sau a vreunui spectacol de varietee, la care-l ducea ea. Era doar Michael și nu-l putea transforma în vreun fel.

Acum încetase să mai încerce. Iar el nu mai credea că Eve era numai a lui. Era stăpâna, doamna casei sale, fermecătoare, frumoasă, strălucitoare, o bună gazdă.

O putea săruta, mângâia, face dragoste cu ea, dar Eve nu-i mai aparținea de mult. De fapt, și el încetase să-i mai pretindă ceva. Tocmai aceasta era problema. Se despărțeau încet, dar sigur.

Ea avea multe angajamente sociale, dar el era prea ocupat s-o mai însoțească după orele lungi de spital, așa că se ducea singură.

Nu prea se certau. Eve avea prea mulți prieteni și era mereu invitată, așa că nu avea timp să mai fie dezamăgită de el. Era plictisită de el, dar el era drăguț și o iubea, așa că ea îi era, totuși, credincioasă.

Eve deveni cinică și dură, aparent, dar sub acea pojghiță de gheață era aceeași idealistă, ardentă, după cum avea să descopere.

Era fericită că avea un cerc de prieteni inteligenți și amuzanți. Teatrele îi rețineau pentru moment atenția.

Organiza mici serate pe teme teatrale în casa lor, încuraja pe cei care doreau să se afirme în teatru să participe la ele, organiza serate literare.

Michael nu lua parte la aceste serate și nici nu pretindea că-i plac, dar se bucura că soția sa avea o preocupare. Pentru el era o tragedie că aveau gusturi atât de diferite, dar nu putea să-i spună și suferea în tăcere. Uneori i se părea că este căsătorit cu o străină. Acea tânără dulce, bună, drăguță cu care se căsătorise, era atât de diferită de această Eve, cu care nu mai avea nimic în comun. El nu mai avea ce să-i ofere.

Banii pe care-i câștiga, moștenirea primită de la mătușa sa îl făceau să-i poată oferi orice soției sale, fără limite. Aveau acum patru servitori, ba chiar voiau o casă mai mare.

– Mi se pare o prostie să stăm doar noi doi într-o casă mai mare ca asta, fusese părerea lui.

În spatele cuvintelor lui se afla de fapt, marea tragedie. Erau doar ei doi.

Michael își dorea din tot sufletul să devină tată. Și Eve și-l dorise la început, doar pentru noutatea de a deveni mamă, pentru a avea un copil care să-i ocupe timpul, s-o amuze. Dar acest lucru nu se întâmplase.

Eve se gândise la soartă, apoi observase că soțul ei se simțea neîmplinit din acest motiv și se aruncase cu și mai multă ardoare în munca sa.

Singura ei prietenă adevărată rămânea cumnata ei, Anne Flaming. Dar, din nefericire, nu se mai vedeau așa de des. Humphrey Fleming nu mai fusese trimis în străinătate, ci la Spike Island, destul de departe de Londra, ceea ce însemna că se vedeau foarte rar.

Eve nu prea intra în legătură cu colegii lui Michael. Invită o dată sau de două ori pe câțiva dintre ei cu soțiile, dar se plictisi cumplit în lumea medicală.

Iar acum era și mai plicitisită, numai la gândul că urma să-l cunoască pe noul coleg al lui Michael, doctorul Rayne, de care soțul ei era atât de entuziasmat. Iar dacă Michael se entuziasma de cineva, acela trebuia să fie o persoană plictisitoare, era lucru știut pentru ea.

În ochii ei, acest Rayne trebuia să fie un al doilea Michael.

Eve luă masa singură: supă de pui, sufleu și compot.

– Vreau să servești ceaiul la patru și jumătate, Parker, îi spuse ea servitorului. Domnul va aduce un invitat după-amiază.

– Foarte bine, doamnă, răspunse acesta.

Eve își aprinse o țigară, apoi se duse în living, să vadă dacă focul era aprins. Deși era martie, vremea era destul de rece. Focul ardea și atmosfera era foarte plăcută acolo. Ușile încăperii erau permanent deschise. Vara, încăperea era frumos luminată de soare, având ferestre la ambele capete; transformaseră două încăperi în una mai mare.

Eve alesese draperii din mătase de culoarea ambrei, iar pe pereți se puteau admira patru tablouri în ulei pe care le cumpăraseră de la Paris. Mai aduseseră de acolo și câteva piese de porțelan, o măsuță Chippendale, un vas Lalique, două sau trei fotolii mari, îmbrăcate în mătase tot de culoarea ambrei, iar pe una din pernele sofalei se afla o capodoperă, o păpușă adusă de la Veneția, care părea aproape umană, cu fața prelungă, palidă, ochii de culoarea alunei, gura cu buze răsfrânte și generoase. Era îmbrăcată extravagant, într-o rochie de catifea neagră, cu multe bijuterii, cu pălărioară neagră, plete blonde.

Lângă șemineu se afla o bibliotecă Chippendale, plină de volume legate în piele; câteva scaune stil, o măsuță joasă pe care se afla o lampă foarte modernă, care constrasta în mod plăcut cu restul încăperii, câteva bibelouri de jad și desigur, pianul Evei întotdeauna cu capacul ridicat, ca și gramofonul acesteia.

Era o încăpere fascinantă, plină de contraste. Dar Evei îi plăcea.

Era camera ei preferată. Și uneori se simțea ca păpușa ei venețiană, foarte plictisită; nu avea nimic de făcut decât să stea întinsă pe canapea, să fie frumoasă și odihnită.

Se duse în dormitor să se odihnească puțin, înainte de a se schimba și se gândi la Lawrence. Își dorea să fie din nou îndrăgostită de el. Dar nici n-ar fi vrut să repete experiența cu el.

De acum, dormea separat de Michael. Acesta fusese foarte afectat la început, dar ea sugerase că este foarte nervoasă, că nu mai poate dormi în aceeași încăpere cu cineva care suspină, tușește și respiră. Michael o lăsă să facă așa cum voia.

Dormitorul Evei era una din cele mai frumoase încăperi ale casei. O decorase exotic. Era o încăpere bizară, în culori de negru și stacojiu. Covorul era negru, ușile vopsite în stacojiu, un divan dublu cu așternuturi stacojii. Una sau două litografii. Măsuța de toaletă era plină de cutii, sticluțe, sprayuri, pudre, creme, nimicuri pe care de obicei o femeie le folosește pentru a-și desăvârși toaleta.

În încăpere se mai afla un dulap stacojiu în perete, unde Eve își ținea toaletele elegante. Eve cheltuia foarte mult pentru îmbrăcăminte. Își cumpăra rochiile de la Paris, ciorapii și mănușile de la Jay. Era o tânără foarte cheltuitoare. Dar nu și extravagantă. Nu voia să-l ruineze pe Michael.

Îi plăceau cursele de cai și jocul de cărți, bridge sau pocher la club. Și cu toate astea se simțea foarte plictisită. Îi lipsea ceva în viață și știa asta.

***

La patru și jumătate, după ce făcu baie, reveni în camera de zi fumând, așteptându-l pe Michael și pe prietenul său.

Deodată, se auzi motorul unei mașini; era mașina lui Michael. El avea un Crossley cu șofer, iar ea un Sunbeam de două locuri. Ducea o existență fericită, sau cel puțin așa ar fi trebuit să fie.

Auzi voci pe scări, apoi pe Michael care râdea.

Acesta intră în camera de zi cu amicul său. Michael era neschimbat; înalt, blond, elegant îmbrăcat, cu un costum croit foarte bine.

Eve abia îl privi. Spuse:

– Bună, Mike.

Se uită în schimb la bărbatul cu care venise . Imediat dădu uitării plictiseala, nemulțumirea, deveni alertă, vigilentă, „intră în priză". Era un tip interesant, cu o figură care promitea multe.

Se deosebea total de soțul ei.

– Sunteți domnul Rayne, așadar, zise ea, întinzându-i mâna.

– Da, el este Rayne, interveni Michael.

– Bună ziua, doamnă, zise Rayne luându-i mâna.

– Vă rog să luați loc, îl pofti Eve.

– Și să servești o țigară, adăugă Michael.

– Vă deranjează dacă nu iau loc imediat? Nu suport să stau jos. Doamnă Graham, vă deranjează dacă admir lucrurile aflate în aceasta încăpere? Îmi place să fac asta.

Ea îi observă zâmbetul dezarmant care îi dădea un aer ușor ghiduș și-i marca ridurile fine din colțul ochilor. Avea o

gură ciudată ca a unui faun, se gândi ea, cu buze făcute anume pentru a șopti vorbe secrete... era un bărbat fără astâmpăr. Cu mâinile în buzunare, străbătu încăperea în sus și în jos, părând să-i placă lucrurile adunate acolo de ea.

O făcu să se simtă bine în prezența lui, ca și cum s-ar fi cunoscut de mult....Era un bărbat dinamic, așa obișnuia să spună Michael despre el. Un entuziast; vorbea cu un timbru scăzut, dar interesul era prezent în glasul lui.

– Vă place Lalique? o întrebă. Și mie. În câțiva ani, aceste lucruri vor avea valoare foarte mare. O, dar vorbesc prea mult, opriți-mă, doamnă Graham.

– Te rog să te simți ca acasă și să vorbești cât dorești, Rayne, aici nu suntem la spital, interveni Michael.

Eve prefera să tacă. Ea, care nu rămânea niciodată în pană de idei, de vorbe...îl urmărea pe bărbatul minunat, care apăruse în casa ei.

Când Parkes veni cu ceaiul, Rayne văzuse deja totul.

– Herrick. Grozav! Nimeni nu este mai bun ca el. Nu ți-a plăcut „Julia"? Este al tău, Graham?îl întrebă pe Michael, arătându-i volumul de poezie.

– Nu, al soției mele, zise acesta. Mie nu-mi place poezia, dar pe Eve o pasionează.

– Cântați la pian, doamnă? Așa mi-a spus Michael. Trebuie să-mi cântați!

Ea zâmbi. Se simți fără suflare dintr-o dată. Era în fața unui bărbat extraordinar de vivace, a cărui minte aluneca foarte ușor de la un subiect la altul, fără nici un efort. Dar nu făcea asta vorbind fleacuri; știa multe din variate domenii. Deja

recita din memorie poemul preferat, „Julia“. O întrebă dacă-i place Cesar Franck. Sau dacă putea să-i interpreteze Corala și Fuga. Dacă știa ceva despre muzica rusească. Eve începu să-și revină și în scurt timp îi răspunse, trezită parcă la viață de vioiciunea lui.

Era intrigată de figura lui, de temperamentul lui vulcanic, de personalitatea lui. Era foarte palid, avea un ten de culoarea fildeșului. Mai apoi, după ce-l cunoscu mai bine se obișnui cu el, așa fără culoare; doar când îi era foarte cald se aprindea la față. Avea părul drept, negru, cu firul foarte gros, o frunte înaltă de om inteligent. Maxilarele îi erau destul de înguste, bărbia mică iar buzele ca de faun, care-i atrăseseră atențiade la început puneau în evidență ochii cei mai vii pe care-i văzuse vreodată. Erau negri, străluceau de sub sprâncenele drepte, înguste.

În timpul ceaiului, discutară despre artă, muzică, lumea cunoscută și cărți. Michael intervenea arareori.

Când și când, Graham se întorcea spre el și-l întreba:

– Tu ce crezi, Graham?

Michael, cu ochii lui blânzi, spuse fixând-o pe soția sa:

– Mai bine întreab-o pe Eve, ea este creierul familiei.

Rayne pufnise în râs și o privise pe Eve.

–Soțul dumitale este prea modest, nu crezi?

– Asta îi repet și eu tot timpul, răspunse Eve. Aș vrea să-l mai trezești la realitate, domnule Rayne.

–Nu-i place să fie trezit, zise Rayne. Este cel mai bun în profesia sa.

– Dar, în afara profesiei... se trezi Eve spunând, dar se opri imediat.

Rayne îi aruncă o privire rapidă, se uită apoi la Michael și se întrebă ce fel de viață duceau cei doi. Eve îi întinse tabachera. El luă o țigară și și-o aprinse, privind-o lung.

Fusese uimit să descopere că Graham avea o astfel de soție. Avea toată admirația pentru el ca medic, îl cunoștea ca un om integru. Se gândise că avea o soție demnă de el, puțin mai prostuță, femeie de casă. Nu-și putea explica de ce gândise astfel. O văzuse cu surprindere pe această tânără femeie frumoasă, emancipată, inteligentă, avea mult farmec și era amuzantă. Privi lung figura ei prelungă, trupul zvelt. Îi plăcea rochia cu care era îmbrăcată; un voal georgette verde, cu o dungă subțire de blăniță la mânșete.

Fusta îi ajungea până la genunchi, picioarele lungi, subțiri, se vedeau în ciorapii transparenți de mătase. Avea picioare mici, încălțate în pantofiori de satin, cu tocuri foarte înalte. O găsi provocatoare, fascinantă, cu gura ei mică, buzele răsfrânte, cu ochii care păreau că râd. Avea un cap perfect; părul castaniu închis, aproape negru, ondulat, strâns la spate ca al unei școlărițe, gâtul lung și alb.

Cei doi soți nu aveau nimic comun. Nicholas Rayne era sigur de asta.

Graham era un bărbat de treabă, dar timid și retras, stângaci.

Eve strălucea, era o plăcere s-o privești.

Graham se mulțumea să stea s-o privească.

– Vino să cânți pentru noi, domnule Rayne, îl invită Eve.

El își trecu degetele peste claviatură. Eve se întoarse pe sofa și-și aprinse o țigară, urmărindu-l. Michael își umplea pipa.

În clipa în care Rayne începu să cânte, Eve simți că era un muzician înnăscut. Apoi își aminti șocată că acest bărbat era tot medic. Un chirurg cu aceeași profesie ca soțul ei. Dar ce diferit era de acesta!

Eve îi privi mâinile lungi, cu degete subțiri, mâini de artist.

Acordurile care deschideau „Island Spell" ajunseră într-un crescendo, Eve parcă auzea apa curgând dintr-o cascadă. Intensitatea pasională a crescendoului dinainte de final, tumultul apei....valuri, apoi o tăcere bruscă, nefirească. Un geamăt parcă, un suspin, apele descătușate brusc de sub puterea unei vrăji.

Eve nu spuse nimic. Nici nu știa cum ar fi fost mai bine să reacționeze.

Rayne o privi cu o sprânceană ridicată.

–Mă tem că nu prea ți-a plăcut, zise el.

Eve îi răspunse abia șoptit:

– Nici vorbă, a fost o piesă adorabilă. Sunt foarte impresionată.

– În acest caz, mă bucur că ți-a plăcut.

Privirile li se întâlniră. Se înțelegeau din priviri. Iar Rayne știu că în pofida aerului ultramodern, a gurii vopsite cu un ruj prea colorat și a similarității absurde cu acea păpușă venețiană, Eve Graham era o artistă, avea trăiri, simțiri. Era

umană. Putea să simtă. Observă lacrimile din ochii ei. Este o femeie temperamentală, nefericită, se gândi el. Nu-i trebuia un bărbat ca Graham. Ce dezastru!

Apoi reveni cu privirea asupra claviaturii și începu un cântec gitan rusesc.

Starea de spirit a Evei se va schimba odată cu aceasta, știa prea bine. Eve își recăpătă culoarea din obraji, lacrimile i se uscară pe gene. Începu să străbată încăperea, abandonându-se muzicii. Ar fi vrut să danseze cu el.

Rayne era un cunoscător al muzicii, poeziei, ritmurilor. Acest Rayne era un bărbat incitant, așa cum nu văzuse nici unul până atunci. O tulbura mental și fizic, era incitant. Se imagină în brațele lui abandonându-se ritmurilor pe care el le cânta.

Deodată ca un duș rece auzi vocea lui Michael, mult prea egală:

– Rayne, eu trebuie să fiu la spital la șase. Vii cu mine?

Vraja se rupse. Eve își aminti brusc că nu era sub imperiul vrajei, că era doar Eve Graham, că se afla în salonul casei ei. Bărbatul acela blând era soțul ei, iar Nick Rayne era chirurgul cu care acesta împărțea cabinetul.

Rayne se ridică imediat și-și aprinse o țigară, fără a se uita la Eve.

– La spital, la șase, zici? Da, Graham, ai dreptate. Mă poți lăsa în apropiere?

Eve zise imediat din impuls:

– Nu vrei să cinezi cu noi? Am fi încântați!

Michael o susținu:

– Da, ar fi o idee grozavă!

– Sunteți drăguți, zise Rayne.

Eve simți că inima începe să-i bată mai tare. Se simți dintr-o dată ridicol de fericită. Va fi o seară minunată, vor asculta muzică.

Privi pentru o secundă în ochii întunecați ai bărbatului și-i veni ideea să-i sugereze lui Michael ca Rayne să se mute la ei o vreme. Ce idee! Era un bărbat prea atrăgător. Dar nu asta îi lipsise ei până acum? Nu asta voia? Un suflet pereche? Rayne era șampania vieții pentru ea. Totul fusese atât de lipsit de strălucire până acum, de sordid. Dar viața deveni dintr-o dată foarte interesantă pentru ea.

***

Nicholas cină cu familia Graham în seara aceea. A fost o cină plăcută, specială, după luni de mese obișnuite, singuratice în apartamentul său din Earl's Court. Desigur, mai avea prieteni, mai ales doamne, care-l găseau foarte plăcut, cum era Mary Caley, soția unui alt coleg. Era o femeie inteligentă, care cânta la vioară, plină de viață, capabilă să păstreze o prietenie cu un holtei. Nu erau multe femei ca ea. De obicei, toate erau gata să-i cadă în brațe, dar prietene ca Mary erau rare.

Mary era o femeie ocupată, cu o viață socială activă, dar el, deși o revedea cu mare plăcere, nu exagera cu vizitele în casa ei.

Era un bărbat care trecea foarte ușor de la o stare la alta. Așa cum se întâmplă cu bărbații nervoși, temperamentali, el oscila între pesimism și zborurile spre înălțimi. Câteodată, prefera să se închidă în fața lumii, să se abandoneze deprimării. Lumea era amenințătoare pentru el atunci; viața era mizeră, dragostea superficială, entuziasmul lui obișnuit dădea loc la disperare. Dar aceste indispoziții nu durau mult și le depășea cu vitalitate și energie, aducând o notă proaspătă vieții sale și celor din jur.

Avea perioade în care simțea că-și pierde mințile. Atunci era disperat să aibă mulți amici în jur, să fie iubit de femei.

În acele momente, prietenia sinceră pe care i-o oferea Mary Caley nu-i mai era de folos. Voia pe cineva vulcanic, irațional ca el.

Nu voia să se însoare, deocamdată. Nu avea destui bani să întrețină o femeie. Iar dacă se căsătorea, nu putea fi fericit decât dacă ducea o viață de lux, dacă-i oferea totul soției sale. Oricum, nu era sigur că ar putea rămâne fidel unei singure femei. Ar putea s-o iubească, s-o adore, dar va rămâne psihic tot timpul amantul ei. Devenea slab și vulnerabil în fața unei femei frumoase.

Eve Graham i se părea interesantă; i se păru fermecătoare în seara aceea; chiar cântară împreună. Descoperi că avea o voce plăcută.

Eve îl ului puțin. Era tânără, frumoasă, avea multe calități pe care le expunea în fața lui cu entuziasm; Nicholas, care cunoștea psihologia feminină, știa să deosebească talentele ei reale de cele afișate doar de dragul lui. Femeia îl amuza, era frumoasă și isteață.

Nicholas părăsi casa soților Graham trist pentru amândoi soții. Îi plăcea pe amândoi, pe fiecare în felul său.

Graham era un tip taciturn, placid, neinteresant, suferea din cauza soției, care-l punea în inferioritate.

Ea era plictisită peste măsură. Nu le dădu prea multe șanse împreună.

Graham era un om de treabă, dar nu era vina lui că nu se potrivea cu soția sa.

A doua zi, la spital, Graham îi spuse:

– Ar trebui să vii mai des la noi, Rayne; soției mele i-a plăcut cum cânți la pian. Simte lipsa muzicii pentru că eu, din păcate, nu am nici ureche muzicală.

Nicholas îl privi stânjenit.

– Este o invitație foarte ... decentă, Graham, mulțumesc pentru asta.

Dar trecură câteva zile înainte să revină în casa din Bedford Gardens. Apoi, într-o dimineață când începuse consultațiile, Eve îl sună:

– Ți-a spus Michael să vii la noi să ascultăm muzică oricând îți face plăcere?

– O, da, este foarte amabil din partea voastră, doamnă Graham.

– În acest caz ce zici de seara asta?

El ezită la început, apoi acceptă invitația. De fapt, de ce nu? Îi plăcea să cânte la pian, iar Bechsteinul ei era o comoară, Eve era o companioană foarte plăcută. De ce să se teamă? Era soția amicului său. Doar nu se ducea să facă dragoste cu ea! Pe moment, se gândi dacă și ea îl dorea.

– Desigur, voi veni cu plăcere, doamnă Graham.

– Minunat! În acest caz, te așteptăm după ora șapte.

Seara fu foarte agreabilă, așa cum anticipase. El cântă la pian, Eve îl acompanie. Apoi ascultară „simfonia a cincea" a lui Beethoven, la gramofon. Eve era deschisă, prietenoasă. Michael tăcut, așa ca de obicei. Eve abia observa că se afla acolo. Doar el încerca să-l atragă în discuție.

La ora zece, Michael fu chemat la un caz urgent, iar cei doi mai petrecură o oră singuri.

Renunțară la muzică.

Discutară, fumară.

Eve arată mai mult ca oricând ca o păpușă venețiană, se gândi Nicholas. Era îmbrăcată într-o rochie din catifea neagră cu perle în jurul gâtului, două orhidee pe umăr. Era o plăcere s-o privești.

Îi vorbi despre părinții ei, despre căsnicia cu Michael.

El o ascultă cu interes apoi se ridică brusc.

– Așadar, este posibil să te căsătorești de tânăr și să nimerești bine, conchise el.

– Căsătoria nu poate fi un succes la nici o vârstă, spuse ea.

– Nu este un mod cam cinic de a vedea lucrurile?

– Nu este adevărat? De ce nu te-ai căsătorit?

– Pentru că nu-mi pot permite.

Ea îl privi ușor neîncrezătoare.

– Mă întreb care este motivul real.

– Care ar putea fi? o întrebă el.

– Faptul că știi prea bine că foarte puțini bărbați și femei se pot iubi pentru totdeauna și pentru ei căsătoria devine curând o greșeală.

– Poate, dar oamenii inteligenți nu încep prin a se iubi.

– Există oameni sensibili?

– Poate, dar îi prefer pe cei amuzanți.

Ea începu să râdă. Dar se gândi că Michael era un bărbat sensibil, cu toate că nu era deloc amuzant.

– Nu crezi că este o crimă să plictisești pe cineva? o întrebă Nicholas.

– Sunt de acord cu tine, mărturisi ea.

Surprinse amărăciune în glasul ei; nu voise să intre în amănunt cu viața Evei. Graham îi era prieten. Își spuse că trebuia să se oprească, pentru că altfel începea să flirteze cu soția lui Graham, și nu era bine.

Eve întrezări și ea primejdia, dar continuă:

– Apropo, duminică este ziua de naștere a lui Michael. Vrei să vii la petrecerea pe care o voi organiza? S-ar putea să fie plictisitoare, dar...Va mai veni Ronald Paynter, pictorul, cu soția, dansatoarea Jeanne Allen, doctorul Coleman, cel mai bun prieten al lui Michael, părinții mei....o să încercăm să facem o seară veselă. Oricum, va trebui să vii să ne cânți ceva.

Nicholas își mai aprinse o țigară. Își propusese să nu se vadă prea des cu Eve Graham, iar ea îl poftea la petrecere.

– N-o poți aduce și pe amica ta violonista, doamna Caley? îl tatonă Eve.

– A, se înveseli Nicholas, ar fi foarte plăcut. Mary se va bucura să vă cunoască.

– Este o femeie frumoasă? întrebă Eve.

– Nu, răspunse Nicholas scurt.

– Fascinantă?

– Este o femeie foarte plăcută. Muziciană desăvârșită, lingvist, o cunosc de mulți ani. Mereu îi reproșez că are nasul roșu, că are un temperament necontrolat, dar are un farmec anume și foarte mulți prieteni.

– Cred că-mi va plăcea, zise Eve. Dar ea?

– Și ea te va plăcea, sunt sigur.

– Atunci, o vei aduce duminică?

– O voi invita.

El se așeză din nou pe sofa și luă păpușa venețiană în brațe. I se părea o copie la scară redusă a Evei.

– Mamă și fiică, zise el.

– Dumnezeule! exclamă Eve. Sunt mama acestei făpturi?

– Nu, ești fiica ei. Pare mai bătrână. Dar semănați mult.

Amândoi începură să râdă.

Eve urmări degetele lungi ale lui Nicholas care răvășeau părul păpușii, și-și dori dintr-o dată ca acele mâini să-i mângâie gâtul, părul.

Se ridică, tulburată. „Sunt soția lui Michael, este o nebunie ce gândesc. Ar trebui să-mi fie rușine".

Dar Rayne o tulbura teribil de mult. Puse o placă la gramofon; era Bach. Simți dintr-o dată că voia ceva pasional.

Când se întoarse Michael, îi găsi discutând despre muzica lui Bach.

***

După trei luni, într-o noapte, Michael intră în dormitorul soției sale să-i spună noapte bună. O privi lung. Era foarte frumoasă în pijamaua din crepdeșin. Era destul de târziu, iar ea nu se culcase încă. Singura lumină din încăpere venea de la o lampă aflată pe noptieră. Camera în nuanțe de stacojiu și negru era frumoasă și misterioasă.

Iar Eve era și ea la fel de frumoasă, dar și misterioasă pentru bărbatul care era soțul ei de cinci ani. Mult prea misterioasă. Nu știa nici acum prea multe despre ea. Câteodată avea voie s-o mângâie, s-o strângă în brațe, dar și atunci gândurile ei erau aiurea, niciodată la el. De mult încetaseră să mai aibă discuții intime.

Adesea, Michael se întreba ce gândea oare soția lui? În seara aceasta, ceva anume îl făcu să zăbovească mai mult în camera ei. De obicei, o săruta să-i spună noapte- bună și se ducea în camera lui, care era alăturată.

Avea o cameră în stil spartan, doar cu un pat Chippendale, un dulap și un scaun. Nu-i plăcea să doarmă pe divan, așa cum era modern.

–Ei bine, draga mea, începu el. Tuși, apoi se așeză pe marginea patului ei exotic.

Ea căscă și-și ridică privirea din carte.

– Noapte bună, Michael.

– Asta este tot?

Ea îi aruncă o privire piezișă. De regulă, el nu-i cerea mai mult. Eve nu era pornită împotriva soțului ei căruia, de fapt , nu avea ce să-i reproșeze. În felul ei, nu-și pierduse afecțiunea pentru el.

– Ce altceva mai vrei? începu ea să râdă.

– Nimic. Apoi, deodată, el o prinse în brațe, așezându-și capul pe umărul ei. Cu toate că te doresc în permanență, draga mea.

– Ești un prostuț, zise Eve, răvășindu-i părul și așa ciufulit.

El continuă să-și țină capul pe umărul ei.

– Eve, uneori mă simt teribil de deprimat.

– Tu? îl întrebă ea surprinsă. Fusese convinsă că soțul ei nu cunoștea deprimarea, dar nici entuziasmul. Din ce cauză?

– Simt că ne-am depărtat mult.

– Altă prostie! exclamă ea.

– Dar așa este. Nici nu prea te mai văd.

– Michael! exclamă Eve. Ce naiba vrei? Doar nu-mi faci vreo scenă?

– Eu nu fac scene în general, spuse el. Când Michael ridică încet capul, ea observă cu uimire că avea lacrimi în ochii lui albaștri. Nu suporta gândul că Michael ar fi nefericit. De fapt, nu-și dăduse seama niciodată că ar fi chiar așa cum spunea el. În același timp nu avea putere să-l consoleze. Nici nu avea chef să facă dragoste cu el. Se gândi ce greu i-ar fi dacă Michael ar deveni un tip insistent. Îi accepta momentele emoționale din datorie, din afecțiune, dar dacă i-ar fi cerut și ar fi insistat totul ar fi devenit tragic. Ar fi trebuit să se despartă de el, să-l facă să sufere, spunându-i că nu-l mai vrea ca iubit. Ura această idee.

– Mike, ce este, dragul meu? Spune-mi!

El continua să stea cu privirea în podea. Nu-i mai vedea lacrimile din ochi, dar știa că existau. Întinse mâna, atingându-l pe braț.

– Mike, ce este cu tine? repetă ea.

El se întoarse și o privi.

– Chiar nu știu. Numai că în seara asta simt că te iubesc mai mult ca oricând, dar tu nu mai ai sentimente pentru mine.

Eve lăsă ochii în jos. Roși.

– Nu este așa, știi că te iubesc.

– Eve, nu mai insista. Nu te învinuiesc de nimic. Înțeleg însă că te-ai săturat de mine.

– Michael! exclamă Eve.

– Nu-i nimic, draga mea. O luă în brațe și o sărută pe obraji. Nu poți lupta împotriva sentimentelor. Nici eu împotriva iubirii pentru tine.

– Mike, nu este adevărat, eu te iubesc.

– Dar nu așa ca atunci când ne-am căsătorit.

Ea se lăsă sărutată, ținută în brațe. Obrajii ei erau încă roșii, iar ochii plecați. Inima îi bătea repede. Michael continua să-i vorbească, el care de obicei era foarte tăcut.

Eve realiză pentru prima oară în toată viața lor de oameni căsătoriți că nu era un tip atât de placid, sau insignifiant, așa cum îl vedea ea, că devotamentul ei nu era de- ajuns. Michael voia să fie iubit. Era nefericit din cauza ei.

Începură să facă dragoste, dar Michael simți că Eve era oarecum ostilă, poate inconștient.

Fu cuprins de o stare incontrolabilă de deprimare, de durere, de resentimente față de viață. Nu iubise vreo altă femeie în afară de ea. Eve se căsătorise cu el, i se dăruise cu

frumusețea, cu meritele ei. El devenise un medic de succes.Era bogat, avea faimă. Dar în seara aceasta simțea deșertăciunea acestor lucruri. Asta pentru că o pierduse pe Eve, pe tânăra și pasionala Eve, care fusese totul pentru el.

Renunță să mai facă dragoste cu ea o sărută pe obraz și-i spuse:

– Noapte bună, draga mea, este mai bine să plec.

– Mike, nu vreau să te simți nefericit. Te iubesc. Nu te-am mai văzut niciodată așa. Am crezut că ești fericit cu mine...

– Dacă tu ești, este bine, iubita mea. Voi fi și eu fericit, nu am dreptul să cer prea mult de la tine.

Ea îi luă mâna în palmele ei.

– Te-ai purtat minunat cu mine, Mike, iar eu am fost o mică bestie egoistă. Îmi pare rău. Michael știi că dacă aș fi putut, ți-aș fi dăruit un copil.

El roși. Își trase mâna și începu să scotocească în buzunarul hainei de casă după țigări.

– Da, nu mă pot împăca deloc cu gândul ăsta, Eve.

– Știi că-mi pare foarte rău, repetă ea.

– Nu este vina ta, iubito, zise el. Poate este vina mea, Dumnezeu știe.

– Dar tu ești pasionat de munca ta, ai devenit unul dintre cei mai renumiți medici.

– Da, zise el schițând un zâmbet care fu mai mult o grimasă. Să nu mai vorbim despre asta pentru că nu mai suport. Este vina mea, nu știu de ce am amintit acest subiect.

Ai fost o soție minunată. Cred că nu ești o fire pasională, Eve; chiar dacă ești rece cu mine, știu că nu iubești pe altcineva. Te plac mulți bărbați, adăugă el și ieși.

Eve rămase pe marginea patului. Nu putea face nici o mișcare. Era congestionată la față. Simțea o teamă inexplicabilă. Michael plecase de câtva timp, dar ea rămase în aceeași poziție. Gândurile îi erau haotice.

„Nu sunt o fire pasională", o, Dumnezeule! exclamă ea.

Bietul Michael. Nu știa nimic, nu înțelegea mare lucru din viață. O credea o femeie rece, nu considera că ar fi îndrăgostită de altcineva...

Deodată, propriile-i sentimente începură s-o facă să se teamă. Voia să se elibereze de ele, dar nu putea. Știa că este disperat de îndrăgostită de Nicholas Rayne....

Își aminti ziua lui Michael, ce plăcut fusese alături de Nicholas. Râseseră mult, cu lacrimi chiar. Nick, așa îi spunea acum, se transformase într-un adevărat bufon... Era și un actor înnăscut, printre altele.

Chiar și Ronald Paynter îl lăudase.

Deodată, Nick devenise brusc foarte serios și le cântase la pian. Și acum își amintea profilul lui, degetele lungi...

Și dansaseră foarte mult...După ce dansaseră, Nick o ridicase în brațe și-i șoptise:

– Ești ușoară ca o pană, draga mea....

O adusese și pe buna sa prietenă, Mary Caley.

Eve o plăcuse și o acceptase imediat, fără ezitare. Mary era așa cum o descrisese el, o femeie extraordinară, o bună violonistă, o bună camaradă.

Michael îi încurajase prietenia cu Nick, care acum venea frecvent în casa lor.

Într-o seară, erau singuri în salonul de culoarea ambrei; era prin aprilie. Dăduseră mobilele la o parte și dansaseră. În seara aceea flirtaseră foarte deschis, pentru prima oară. El o învățase tango, iar dansul sfârșise cu un sărut. Fusese un sărut foarte scurt, buzele abia li se atinseseră. Discutaseră despre fleacuri până la întoarcerea lui Michael, dar nu dăduseră uitării acel sărut.

Acum, amintindu-și acea seară, Eve realiză că în clipa aceea se îndrăgostise iremediabil de Nick.

După acel sărut, Nick nu mai venise o săptămână la Bedford Gardens. Ea suferise teribil. Era disperată, se temea că Nick o va dispreţui. Îi era ruşinse de cele întâmplate; era femeie măritată și jurase să-i fie credincioasă lui Michael.

Michael avea încredere în ea și nu observase că ea se apropiase mult de Rayne.

Eve, cea de acum cinci ani, care fusese îndrăgostită de Hammond, i-ar fi telefonat, i-ar fi scris, l-ar fi făcut cumva să revină, dar aceasta nouă Eve era controlată- până la un punct. Suferise, dar nu-i telefonase, nici nu-i scrisese.

Dar pe neanunțate, într-o sâmbătă, acesta revenise. Eve răsuflase ușurată.

Nici când rămaseră singuri după câteva zile el nu făcu aluzie la sărutul lor. Era nonșalant, amuzant ca întotdeauna.

Mai târziu, Eve avea să afle de la el că stătuse la distanță în mod deliberat, înțelegând pericolul reprezentat de acel sărut.

Se întorsese pentru că avusese timpul necesar pentru a-și analiza sentimentele, gândurile, și decisese că nu era îndrăgostit de ea.

Tocmai de aceea, această criză neașteptată a lui Michael, o îngrijoră pe Eve. Era îndrăgostită de Nick și nu voia ca soțul ei să realizeze asta vreodată. Desigur, știa că trebuie să stea departe de Nick, să nu mai rămână singură cu el, dar îi era foarte greu. Nick lucra în același cabinet cu Michael, erau buni prieteni.

Într-o seară, Michael îi spuse că fusese chemat de un pacient tocmai la Torquay.

– Voi rămâne acolo peste noapte, draga mea, nu am cum să mă întorc. Dar nu vreau să te simți singură.

– Voi face ceva care să mă înveselească.

– De fapt, am vorbit cu Rayne să-ți țină de urât.

Nick! Eve căpătă brusc un aer speriat.

– De ce ai făcut asta? strigă ea.

Michael o privi uimit.

– Draga mea, am văzut că reușește să te amuze întotdeauna. Poate ieșiți undeva să dansați... am crezut că sunteți buni prieteni...

– Suntem... admise ea.

– Și?

– Aveam alte planuri. Dar nu-i nimic, dacă vrea să vină...

Se îmbrăcă pentru seară într-o stare de nervi cum nu mai avusese de mult.

Michael îi comunicase că Rayne o va duce la teatru. Dragul de Michael!

I se păru că arată cumplit. Părul nu i se aranja nicicum, rochia nu-i venea bine... toate aceste emoții pentru că voia să pară cât mai frumoasă pentru... Nick.

Când Parkes o informă că Nick o așteaptă în salon, tremura de nervi și era foarte palidă. Se mai privi o dată în oglindă și coborî.

Ridicând ochii spre ea, Rayne își spuse că nu văzuse niciodată ceva mai frumos. Era îmbrăcată superb, într-o rochie scurtă argintie, cu bretele din strasuri. Purta o pelerină tot argintie, cu guler de blană. Veni spre el și simți parfumul „N'aimez que moi". Renunțase la Quelque Fleur.

– Ai întârziat deja zece minute! Așa faceți toate!

– Zece minute nu înseamnă nimic! Puteam să te las să aștepți chiar o oră!

– Aș fi dispărut, murmură el.

Începură să râdă, iar el își aprinse o țigară.

– Trebuie să ne grăbim să luăm masa undeva. Spectacolul este la opt și jumătate.

Nick o privi lung și-i zâmbi.

***

Cinară la Cafe Royal, apoi văzură piesa lui Norman Roxley, care li se păru amuzantă. La pauză ieșiră în foaier să fumeze, iar Nick se simți teribil de mândru de femeia cu care era, văzând că toate capetele bărbaților se întorceau după ea.

La plecare, se întrebară ce mai puteau face, pentru ca să prelungească mai mult această seară. Eve ridică ochii spre cerul plin de stele, sperând că Nick n-o va duce imediat acasă, nu încă. Nick o privi lung.

– Crezi că este sufocant să dansăm în înghesuiala de la Pompadour?

Inima Evei începu să bată mai repede, dar vru să pară neinteresată.

– Putem merge să dansăm acasă, dacă vrei.

– Nu cred c-ar fi bine, spuse Nick cu privirea în pământ.

– De ce nu? îl provocă ea.

Nick o privi ciudat, o privire care o făcu să simtă cum inima îi bate necontrolat.

– Mai vrei explicații?Am crezut că ai înțeles!

Era prima oară când Nick admitea în vreun fel că este atras de ea. Iar ea îl iubea din tot sufletul. Vorbele lui avură darul să alunge și ultima rămășiță de rațiune din mintea ei. Redeveni Eve cea provocatoare, seducătoare. Îi zâmbi.

– Nick, nu fi prostuț, sigur că poți veni să mai stăm un pic de vorbă!

– Nu, o refuză el.

– Nick, mă ții aici în aerul rece al nopții; dacă fac pneumonie și mor, tu vei fi vinovat. Cheamă un taxi.

El trase aer adânc în piept, simțind că femeia îl provoca și făcea acest lucru cu bună știință. Conștient că prietenul și tovarășul lui Michael era la Torquay, și că nu trebuia să uite acest lucru, dar mai ales să nu se lase pradă stărilor lui

schimbătoare, sau să vrea să facă dragoste cu Eve, încercă să se împotrivească din răsputeri. Cu toate acestea, o dorea cum nu dorise vreodată o femeie.

Își continuară plimbarea până când îi prinse un taxi din urmă. Urcară în tăcere.

– Nick, te deranjează ceva, te porți ciudat, nu te-am mai văzut așa...

– Nu mă port ciudat, sunt îngrijorat.

– Din ce cauză?

– Pentru tine, pentru mine...

– Nu are rost, Nick, viața este prea scurtă.

– Este adevărat, dar devine insuportabil de lungă atunci când un bărbat se îndrăgostește de o femeie care aparține altuia.

Eve răsuflă ușurată. Încă o confirmare că și el o iubea. Acum putea juca pe față. Eve își dorea din tot sufletul să facă dragoste cu el.

– Nick, tu mi-ai adus o rază de speranță, mi-ai luminat inima, viața. Eram atât de nefericită până te-am întâlnit! Michael este un soț foarte bun, dar suntem atât de diferiți! Mă simt teribil de singură!

– Ți-am intuit nefericirea, dar am încercat să mă fac că nu văd. Nu trebuia să mai vin la voi. Asta ar trebui să fac.

Eve începu să plângă.

Nick o privi lung. Era cea mai atrăgătoare femeie din viața lui. Ezită o clipă și fu pierdut. O prinse în brațe, începu s-o mângâie, o dorea cu disperare.

Eve se lipi de el, i se dărui toată.

– Eve, facem o greșeală, dar mi-ai furat mințile, m-am îndrăgostit de tine. Te doresc.... dar nu mă lăsa să te sărut.

Te rog, Eve, ajută-mă să.. nu se întâmple nimic între noi, nu este bine, Eve...vreau să fiu un om bun...

– Eu nu vreau să fii un om bun. Sunt îndrăgostită de tine.

– Eve, ești soția lui Michael!

– Dar pe tine te iubesc!

Urmă un sărut pasional, teribil ca intensitate.

Nu mai era timp pentru analiză; Eve simțea că ar putea muri dacă Nick ar lăsa-o singură. Mașina opri în fața casei din Bedford Gardens.

– Iartă-mă, Eve, murmură Nick. Nu trebuie să ne mai vedem... noapte bună, draga mea...

– Nu ne putem lua rămas-bun aici, trebuie să vii înăuntru, insistă ea.

–Eve, nu înțelegi? Nu vezi că sunt îndrăgostit de tine?

– Și eu te iubesc, Nick, iar acum că ne-am găsit, cum ne mai putem despărți?

– Trebuie, Eve, ești soția altui bărbat. Nu vreau să fiu ticălos. Nu ne mai putem vedea după aceste săruturi.

– Nick, trebuie să ne vedem!

– Eve, dacă ne mai sărutăm o dată nu mai răspund de faptele mele! Du-te acum, draga mea, Michael m-a rugat să veghez asupra ta!

Șoferul deschise portiera, astfel că Eve a fost forțată să coboare. Și-a luat pelerina, blana și l-a lăsat singur în taxi. Era palid, disperat.

– Nick, trebuie să ne vedem mâine... sună-mă...

– Noapte bună, draga mea.

Ea făcu un pas înapoi, iar șoferul închise portiera mașinii. Taxiul porni, iar Eve începu să-și caute cheile în poșetă.

După ce intră și ajunse în camera ei, se aruncă pe pat și începu să plângă:

– Nick, Nick...

***

Adormi cu lacrimile pe față și se trezi devreme, la ivirea zorilor, după doar două sau trei ore de somn întrerupt. Privindu-se în oglindă, nu-i plăcu ce văzu; avea fața umflată, ochii roșii, nasul la fel...Dacă ar vedea-o Nick așa, nu i-ar mai face nici o impresie...

Rămase toată dimineața în casă, în speranța că el va suna, dar Nick n-o căută. Pe la două, primi telefon de la Michael care-i spunea că ajungea acasă pe la ora ceaiului.

Simți vorbele lui ca pe un duș rece. Cum putea să dea ochii cu el, să pretindă că nu s-a întâmplat nimic? Cum să se uite la Michael, când îl iubea cu disperare pe Nick? Acum, când acesta îi mărturisise dragostea, i se părea revoltător că este soția altuia.

Pe la ora trei, primi un superb buchet de trandafiri roz, cu cartea lui de vizită, pe care Nick scrisese:

„Nu te voi uita niciodată.

N“

Duse trandafirii în dormitor, așezând vaza pe noptieră. Simțea o nevoie disperată de el, mai ales acum, când se știa iubită.

Nu poate fi sfârșitul, își spuse Eve.

Se simțea slăbită și dezechilibrată. Nu putea să-și privească soțul în ochi, dacă nu-l vedea pe Nick înainte. Era conștientă că nu trebuia să facă asta, să-l forțeze în vreun fel tocmai astăzi, dar era nebună de pasiune.

Se îmbrăcă, acordând mare atenție detaliilor.

– Trebuie să-l văd! își spuse. Îmi pierd mințile dacă nu-l văd!

Știa că Nick se află la cabinetul din Queen street între trei și patru, pentru că era joi și-i cunoștea programul.

Îmbrăcă o rochie neagră de voile Georgette, cu guler de satin și blană de maimuță, pe cap își puse o pălărie neagră, dar părea extraordinar de palidă. Pe un umăr puse unul din trandafiri de la el. Era conștientă că era frumoasă, seducătoare, în pofida palorii și cearcănelor.

Când intră în cabinetul lui, pe care-l cunoștea atât de bine pentru că fusese acolo de multe ori cu Michael, i se păru cam întunecat și neprimitor.

Nu văzu nimic altceva în jur, decât pe bărbatul așezat la birou.

– De ce ai venit? au fost vorbele lui.

Ea suspină, privindu-l.

– O, Nick, trebuia să vin!

El strânse de marginea biroului.

– Nu trebuia să vii, nu este cinstit pentru nici unul din noi.

– Nick, nu mai insista, trebuia să vin, am trecut prin iad!

– Nici mie nu mi-a fost prea ușor, mărturisi el, dar oare are rost să ne prelungim agonia?

– Nu-mi pasă, zise ea, trebuia să te văd, Nick, ca să nu-mi pierd mințile.

Nick observă cearcănele stacojii de sub ochi, paloarea feței.

Nici lui nu-i era mai ușor. Toată dimineața, la spital, umblase ca un nebun, nu și-o putea scoate din minte.

– Spune-mi că-ți pare bine c-am venit, Nick, începu ea.

Nick o prinse în brațe și-și îngropă fața în gulerul ei.

– Iubita mea, sigur că mă bucur, dar nu trebuie să faci asta!

Ea se relaxă în îmbrățișarea lui. Închise ochii și-l prinse după gât cu ambele brațe.

– Dragul, iubitul meu, Nick...

– Iubito... murmură el.

– Te iubesc mult... toată oboseala, sfârșeala, pieiră. Era din nou plină de viață, de dragoste, de fericire. Fața îi ardea.

– Spune-mi că mă iubești și tu, Nick, spune-mi...

– Te iubesc ca un nebun...ești femeia pe care mi-am dorit-o dintotdeauna... semănăm foarte mult...

– Știu asta, șopti ea și tocmai de aceea mi se pare totul minunat, suntem ca o singură ființă.

– Iubito... murmură el.

Nick o privi lung; observă că era transfigurată. Îi scoase încet pălăria, apoi mănușile lungi și-i sărută mâinile

amândouă. Ea nu spuse nimic, rămase sub vraja lui, gândindu-se că nu exista alt bărbat pe lume, ca el.

Apoi, Nick o prinse din nou în brațe, o sărută.

– Nick, mă faci să-mi pierd mințile, murmură Eve.

– Eu mi le-am pierdut deja... te ador, Eve...

– Nick n-am iubit nici un bărbat cum te iubesc pe tine...

– Nu este bine ce facem, Eve, este o greșeală.

– Dar nu ne mai putem opri, Nick.

– Putem, și trebuie s-o facem.

– Nick, nu-mi ține predici, sunt prea nefericită.

– Și eu sunt nefericit, draga mea, te doresc din tot sufletul. Eve, mă faci să nu mă mai pot controla...

– Suntem făcuți unul pentru altul... suntem două făpturi vulcanice, de nestăvilit...

– Eu am fost așa întotdeauna, Nick. Ăsta a fost marele meu nenoroc. Am fost crescută într-o casă respectabilă, m-am măritat ... bietul Michael... am fost tot timpul ca adormită. Doar acum m-am trezit...

– Iubito, încearcă să-ți păstrezi rațiunea... Dumnezeule, cine n-ar vrea să te iubească și să uite de orice altceva? Ești adorabilă. Ești făcută pentru a fi iubită.

Ea îl privi cu adorație.

– Nick, sunt teribil de fericită că am dragostea ta. Cred că toate femeile te doresc.

– Da, unele așteaptă zile în șir la intrarea acestui cabinet... începu el să râdă.

– Nu râde de mine!

– Trebuie s-o fac, draga mea; ești adorabilă. Și dragostea însemna râsete, fericire, bucurie...și pasiune, adăugă el.

Nick o strânse din nou la piept. Ea plângea acum, erau cele mai amare lacrimi pe care el vărsase vreodată.

– Nick... nu mă pot întoarce la el.

– Trebui, draga mea, știi asta. Este un om de treabă. Știu că nu este soțul potrivit pentru tine, dar nu-l poți părăsi. Nici eu nu-l pot dezamăgi.

– Dar nu pot trăi fără tine, insistă ea. Nick, nu mă poți lăsa acum.

– Nici nu mi-a trecut prin minte să te las, iubita mea, dar trebuie să ne gândim și la Michael. Nu mai plânge, Eve, nu pot suporta lacrimile tale.

– Dar nu mă pot preface, Nick. Va înțelege că te iubesc.

– Iubito, nu trebuie să-l lași să vadă. Dacă aș fi un ticălos, ți-aș spune să fugim, să-l lași pe Michael, dar nu pot face asta, este un om foarte bun. Nu ne va ierta niciodată că i-am făcut rău.

– Nu vreau să-l rănesc pe Michael, dar am nevoie de tine, Nick.

– Eve, nu trebuie să ne mai vedem.

– Nick, ai mai spus asta și aproape mi-am pierdut mințile!

El îi dădu drumul. Începu să străbată încăperea cu pași mari, cu mâinile duse la tâmpele care-l dureau.

– Eve, eu sunt un bărbat mai ciudat, ți-am mai spus asta. Spun vorbe mari, dar sunt un om foarte slab și te iubesc ca un nebun. Cum crezi că se va termina asta, dacă tu mă tentezi în fiecare clipă?

– Nu știu, admise ea. Dumnezeule, nu știu, Nick. Eve căzu într-unul din fotoliile din încăpere. Era epuizată de emoții.

– Dar eu trebuie să știu, draga mea. Te rog, du-te acasă. Sunt pe punctul de a ceda...

Se auzi pendula de pe hol bătând ora patru. Eve o auzi ca pe un blestem. Michael îi spusese că va veni la ora ceaiului. Se simțea rău și nu suporta gândul că va trebui să suporte privirile lui, dar mai ales întrebările. Îl privi disperată pe Nick. În cele din urmă, văzând că și el era foarte tulburat îi spuse:

– Bine, Nick, voi pleca.

Nick și aprinse o țigară. Nu îndrăznea s-o privească.

– Nick, aș vrea să telefonez acasă, zise ea.

Află de la Parkes că sunase Michael, că va veni târziu în noaptea aceea, să nu-l aștepte cu masa.

– Nick, nu mă trimite de aici, lasă-mă să mai stau cu tine, Michal va veni foarte târziu...

Nick stinse țigara pe jumătate fumată; îngenunche la picioarele ei și i el prinse în brațe. Ochii îi străluceau.

– Ți-ai pierdut mințile, Eve. Este o nebunie să mă rogi să te las să rămâi aici. Nu ești în siguranță, Eve. Nu realizezi că suntem singuri în încăpere? Și asistentul a plecat! Nimeni altcineva nu va mai veni. Pentru Dumnezeu, te rog, pleacă!

Pentru Eve nu mai conta nimic, decât această clipă de nebunie, de intensitate a sentimentelor.

– Nu-mi pasă. Nu-mi mai pasă de nimic. Mai ține-mă un pic aici, te iubesc.

El o privi disperat.

– Nu ești a mea, Eve. Ești soția lui. Eve, știi ce multe te doresc, nu este cinstit, nu poți rămâne...

Ea se ridică și o dată cu ea se ridică și el. În ochii lui citi ca un blestem.

– Nu vreau să plec. Poate nu ne vom mai întâlni niciodată cu ocazia asta; ar putea fi singura oră liberă din viețile noastre... nu ne putem bucura de ea?

– Crezi că merită, Eve? Va fi un păcat. Nu ești tu genul de femeie care să păcătuiască, apoi să uite ce a făcut. Vei regreta teribil...

– Nu voi regreta nimic, Nick... aș regreta doar dacă aș pleca acum și aș pierde singura ocazie din viață de a fi fericită cu tine, de a cunoaște fericirea adevărată, perfectă.

– Eve, ți-ai pierdut mințile... nu trebuie...

– Nu voi regreta niciodată.... nimic, nici un păcat.... cu tine... pentru tine... adăugă ea văzându-l palid, frumos, ecstatic.

Iar el o dorea așa cum nu dorise nici o femeie până atunci.

Nick oftă lung ca și cum s-ar fi resemnat în fața sorții.

Ca un om prea intoxicat pentru a mai avea puterea să meargă până la fereastră s-o deschidă, să lase aerul curat să pătrundă, salvându-se astfel.

Cabinetul era în penumbră.

În puțina lumină, o văzu pe Eve, cu brațele ridicate deasupra capului, cu capul dat pe spate cu ochii închiși. Era ca o zeiță păgână care se oferea zeului. O prinse în brațe.

Capitolul 7

Foarte devreme, o furtună puternică lovi Londra. O furtună violentă, care se sfârși pe la cinci dimineața și inundă Londra.

După aceea cerul se limpezi, Londra păru că respiră din nou. Aerul era foarte proaspăt și curat.

Eve Graham dormise în timpul furtunii. Ea, cea care de obicei se temea de fulgere și tunete.

Michael venise foarte târziu, n-o mai deranjase. Dar când începu furtuna, se așteptă ca ea să intre repede în camera lui, așa cum făcea de obicei, să se simtă protejată.

Dar spre uimirea lui, Eve nu veni, nici nu se trezi. Își închipui că era foarte obosită, că fusese undeva la dans, poate.

La ora opt, intră în camera ei. Așa proceda în fiecare dimineață, beau ceaiul împreună. Camerista adusese tava cu ceaiul, dar nu trăsese draperiile pentru că Eve nu suporta lumina puternică dimineața. Își aprinse o țigară, și-și privi soția.

– Scoală-te leneșo, ni s-a adus ceaiul.

Eve deschise ochii, văzu chipul lui Michael și se ridică imediat. Obrajii îi ardeau, părea speriată. Rosti incoerent:

– Oh, Mike... te-ai întors... cât e ceasul?

– Ești o somnoroasă, zise el. Este opt și jumătate, n-ai auzit tunetele? Am crezut că te vei trezi.

Complet trează acum, ea spuse:

– Nu, nu le-am auzit. A fost furtună?

– Una foarte puternică. Ce-ai făcut noaptea trecută de ai dormit bușteан?

Spunând acestea, o sărută pe obraji, dar observă că soția lui roșește și mai tare și îl evită.

– Ce este iubito? Doar n-ai fost bolnavă! Arăți de parcă ai avea temperatură... Iubito...

Ea îl întrerupse palidă acum.

– Nu am nimic, am dormit mai mult, atât. Știi că nu-mi place să fiu sărutată la ora asta.

– Nici la altă oră nu pare a-ți place mai mult, ești o femeie foarte rece.

Eve înghiți în sec.

O femeie rece! Nu suporta gândul că trebuia să facă față insistențelor soțului ei, cu această conștiință încărcată. Dacă nu reușea să-și ascundă mai bine sentimentele, bietul Michael va realiza imediat că fusese înșelat.

Luă pudriera de pe noptieră și-și trecu pămătuful peste față, apoi se pieptănă și întinse mâna după halatul aflat pe un scaun lângă pat.

– La ce oră te-ai întors? întrebă ea.

– La douăsprezece și un sfert.

– Ce oră ciudată!

– A fost un caz disperat, am știut de la început că bietul copil avea șanse minime.

– Bietul... dar gândul ei nu era la copilul care murise, ci la Nick... el și după-amiaza petrecută împreună.

– Ce-ai făcut ieri, iubito? o întrebă Mike.

– O, nu prea multe...

– Și Rayne?

– Am cinat la Cafe Royal, apoi am văzut piesa lui Roxley, m-am întors acasă...

– Nick a fost în formă?

– Da... ca de obicei...

– Va fi o zi frumoasă, constată Mike cu ochii pe fereastră. Sper să pot să-mi iau o mică vacanță, să plecăm câteva zile... Franța sau Italia... ce zici?

– Nu vreau! Sau... nu știu..., da , n-ar fi rău...Eve își ascunse fața în palme.

Numai dacă bietul Mike n-ar mai pierde vremea în camera ei!

Când în cele din urmă prini spre baie, ea oftă și se ridică.

– Nick... Nick... șopti.

Amintindu-și cele petrecute cu o zi în urmă, realiză că fusese dragoste, dragoste adevărată între o femeie și un bărbat... pasiune... fuseseră o singură ființă, un singur trup...

Prezența lui Michael în casă îi aminti că era o femeie măritată, care nu avea dreptul la pasiune cu Nick. Se simți

dintr-o dată foarte departe de el. Era sigură de dragostea lui, dar nu știa dacă Nick voia ca relația lor să continue. Era convinsă că nu putea supraviețui fără el. Aveau două alternative; să fugă împreună sau să continue această relație în mod clandestin. Ambele variante i se păreau sordide și extreme.

Închise ochii. Se simțea mizerabil. Se întrebă ce simțea Nick în dimineața asta.

Dacă Michael ar fi fost o brută, l-ar fi părăsit cu ușurință.

Începu să tremure din cauza nervilor. Gândurile îi erau haotice. Se întrebă ce s-ar întâmpla dacă Michael ar afla, dacă ar afla și părinții ei... Apoi realiză că trebuia să se controleze pentru a nu se trăda în fața lui Michael.

El tocmai ieșea din baie.

Eve își mușcă buzele, luă prosopul și intră în baia ei pentru ca să nu mai vorbească.

După baie se simți mai bine. Se pudră și se rujă pentru ca să nu mai fie palidă. Tocmai când îmbrăcase un pulovăr și o fustă din crepe-de-chine, Michael intră complet îmbrăcat.

– Te-ai sculat, iubito? Nu iei micul dejun în pat?

– Nu, în dimineața asta.

– Ce faci astăzi?

– Nimic special.

Deodată Michael trase aer de câteva ori, apropiindu-se de hainele cu care fusese îmbrăcată cu o zi înainte și afirmă:

– Ce ciudat! Miroase a eter!

Inima ei începu să bată puternic. Deschise ochii mari; mirosea astfel haina cu care fusese în cabinetul lor. Mirosul se impregnase în hainele ei.

Ce aproape am fost de a mă trăda! se gândi.

– Ai folosit vreun anestezic? o tachină Michael, pe același ton glumeț.

– Nu te prosti, Michael, ce anestezic?

– Dar miroase foarte puternic a eter.

– Este așa ciudat pentru o soție de medic?

– Da, dar eu nu sunt chirurg. A, da, știu. Nick este vinovatul. Ai purtat haina asta când ai ieșit cu el. Ați fost foarte aproape unul de celălalt.

Michael continua să glumească. Dar ei îi venea să urle.

Cu toate astea încercă un zâmbet, care fu mai mult o grimasă.

– Ce prostii vorbești, Mike!

– Eve, ești prea ursuză în dimineața asta. Sunt sigur că s-a întâmplat ceva. Spune-mi, ce este?

– Nimic, zise ea lăsând ochii în jos.

– Te-ai certat cumva cu Nick?

– Să mă cert cu el? O, nu!

– Ei bine, dacă nu vrei să-mi spui, nu-i nimic.

– Nu s-a întâmplat nimic! strigă Eve brusc, cu ochii scoși din orbite.

***

Coborâră împreună în salon, la micul dejun. Michael continua să-și exprime uimirea. Nu era un bărbat subtil, dar nici un naiv care să nu observe că Eve era cu totul altfel în dimineața asta. Ea putea să disimuleze, dar când era vorba de propria-i viață nu-i era atât de ușor. Era prea emoționată și se trăda imediat.

În cele din urmă Michael ajunse la concluzia că starea ei se datora cumva lui Rayne. Poate că avuseseră vreo mică neânțelegere cu o zi în urmă, iar Eve era prea mândră să recunoască.

După ce rămase singură, Eve așteptă să sune telefonul.

Nick îi promisese că va suna la ora unsprezece. Când acesta sună, ridică receptorul din dormitor. Auzindu-i vocea simți cum revine la viață.

– Nick, cum te simți?

– Am dormit bușteан.

– Și eu, până târziu. Nici măcar n-am auzit tunetele și fulgerele.

– Am urmărit furtuna, auzi vocea lui Nick, cu vibrații profunde. Mi s-a părut ca noi... minunată... violentă... tumultoasă...

Ea trase aer în piept.

– Mă mai iubești?

– Eve, fii atentă să nu te audă cineva!

– Nu-mi pasă!

– Ar trebui să-ți pese.

– Dar mă iubești?

– Dumnezeule, cum să nu te iubesc?

– Când ne mai întâlnim?

– Dumnezeule, nu trebuie să ne mai întâlnim!

– Nick, am trecut prin multe de când ne-am despărțit.

– Îți pare rău?

– Nu-mi pare rău, ci...

– Eve, nu discutăm astfel de lucruri la telefon.

– Atunci, trebuie să ne vedem.

– Nu, draga mea, chiar nu ...

– Trebui să ne vedem, insistă ea.

– Bine, dar va fi pentru ultima oară. Este o situație imposibilă, care nu trebuie să continue.

– Vom mai vorbi despre asta.

– Când ne vedem.

– Te rog să vii aici. Michael este la spital.

– Și servitorii?

– Sunt obișnuiți să te vadă venind aici la diferite ore.

– Bine, Eve, cedă el din nou. Te ador, Eve.

După acest schimb de cuvinte, ea își recăpătă cheful de viață, doar la gândul că-l va revedea. Michael avea o zi foarte plină, așa că șansele să treacă pe acasă era reduse.

Eve ieși să cumpere pentru ziua respectivă, își spălă părul. Nu putu să mănânce mai nimic din cauza agitației. Se schimbă de câteva ori, neștiind ce era mai bine să îmbrace pentru ca Nick s-o admire cât mai mult. Figura îi strălucea de bucurie când Nick intră în salon.

El era mai palid ca de obicei, iar ochii negri păreau două pete întunecate. Avea un aer ușor distrat. După ce Parkes, servitorul care-l anunțase ieși, rămase o clipă privind-o lung.

Ea vorbi prima:

– O, dragul meu...

Nick se îndreptă spre ea, îi prinse mâinile în palmele sale, apoi le sărută și spuse:

– Dumnezeule, ce făptură divină!

– Asta înseamnă că mă iubești?

– Mă mai întrebi? Credeai că tot ce am făcut a fost doar pentru a mă amuza?

– Nu, n-am crezut asta nici un moment.

– Te iubesc, Eve, și dacă nu te-aș iubi, aș continua această relație, fără să mă plictisesc vreodată. S-a dovedit că nu sunt un bărbat atât de onorabil, încât să refuz o relație cu o femeie măritată. Dar te iubesc, Eve, deși trebuie să ne luăm rămas-bun. Pentru asta am venit aici.

Ea nu răspunse, nici un mușchi nu-i tresări pe chip. Îl fixa cu ochii ei mari. Îi strângea mâinile. Culoarea îi pieri treptat din obraji.

Nick continuă:

– Și Michael este prietenul meu; este un om deosebit, un om de treabă căruia nu am ce-i reproșa, care m-a ajutat mult. Dacă s-ar afla de relația noastră, ar trebui să părăsesc spitalul...

– De unde să se afle, Nick?

– Nu știu, simt asta cu inima. Nu vreau să dramatizez, să devin isteric. Încerc doar să-ți comunic ce simt. Deja simt că am trădat prietenia lui Michael. Dar nu trebuie să se mai întâmple.

– Te rog să stai aici, îi spuse Eve calmă.

– Nu pot să stau jos, trebuie să mă mișc, să fumez.

Nick vorbi despre calitățile lui Michael, despre prietenia arătată de acesta, despre ajutorul pe care i-l dăduse acceptându-l la cabinetul său. Era o situație imposibilă.

– Am putea continua să ne vedem în secret, până ce vom fi descoperiți, zise Nick. Ar fi necinstit pentru toți cei implicați, mai ales pentru tine, tu meriți totul. Sau, și asta ar fi mai bine, ne-am putea opri acum. Nu i te pot lua lui Michael. I-am făcut deja prea mult rău. Chiar dacă, să zicem, am fi destul de egoiști încât să ne urmărim doar fericirea , eu tot n-aș putea să-ți ofer mare lucru, nici măcar o casă ca asta. Nu am nimic...șapte sute de lire pe an nu înseamnă nimic pentru tine...și asta ar însemna sfârșitul carierei mele de chirurg. Nu-mi place să vorbesc de bani, dar, vezi, draga mea, uneori este necesar...

Eve oftă prelung. Încercă să rămână calmă.

– Înțeleg. În privința banilor, te înțeleg. Dar pe mine nu banii mă interesează, dacă te am îmi este de ajuns.

El stinse țigara. Veni spre ea îi luă mâinile pe care i le sărută cu pasiune.

– Draga mea, ești o scumpă, dar știi tu, simt nevoia să-ți ofer tot ce este mai bun, iar faptul că n-aș putea s-o fac, m-ar scoate din minți. M-aș simți cumplit, dacă n-aș putea să-ți ofer o casă decentă.

– Nu discutăm despre asta acum, Nick. Bariera dintre noi este Michael.

– Iubita mea, dacă ar fi un alt gen de bărbat n-aș ezita să te iau de lângă el. Am avut o oră de fericire, iubita mea.

– Dacă nu voi mai fi niciodată în brațele tale, va trebui să-mi amintesc toată viața acea oră de vis, Nick.

Nick o prinse în brațe și o sărută cu pasiune.

– Eve, te iubesc, te iubesc, ca un nebun! Niciodată nu voi putea să-ți redau iubirea în cuvinte. Te consider o stea; ești perfectă pentru mine.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– Știi ce simt, iubitul meu. N-am putea continua să ne vedem ca prieteni?

– Va trebui s-o facem, iubito. Va trebui să dăm uitării ziua de ieri, să ne-o ștergem din minte...

– Este imposibil, zise ea cu glasul înnăbușit. Cum să ne putem șterge din minte ceva atât de minunat?

– Da, știu că este aproape imposibil să dăm totul uitării, dar să încercăm măcar. Să încercăm să fim doar prieteni buni. Mai apoi, dacă vom vedea că este chiar imposibil voi renunța la cabinetul lui Michael, voi găsi altul sau voi profesa în a ltă parte a Angliei.

– Înțeleg, zise ea înecându-se de plâns.

– Crezi că este bine așa?

– Să sperăm că va fi! Oricum, simt că ți-am distrus deja cariera.

– Încă nu, iubito. Dragostea mea, totul ne este împotrivă. Este mai rău pentru tine, însă. Eu sunt singur, dar tu trebuie să joci teatru în fața soțului tău...

Ea se înfioră.

– Nick, cum am putea face ca lucrurile să fie diferite?

– Numai dacă ar exista o soluție!

– Ține-mă în brațe! îl rugă ea.

El o prinse în brațe cu pasiune.

– Iubito, trebuie să încercăm.

– Da, repetă ea mecanic, trebuie să încercăm. Nick, ar fi mai bine să pleci acum, altfel voi ceda și te voi implora să mă duci departe de aici...

– Nu face asta, iubita mea. Numai Dumnezeu știe cum aș reacționa, te iubesc atât de mult! Sunt teribil de deprimat ca și cum aș aștepta să se întâmple ceva rău!

– Ce s-ar putea întâmpla, Nick, nu mă speria!

– Mi-e greu să explic ce anume. Dar eu voi plăti pentru această nebunie. Amândoi încercăm să ne salvăm în ochii lui Michael. Dar ziua de ieri nu ne-o vom putea șterge din minte.

– Michael nu va afla, nu va afla nimeni!

– Să presupunem că nu.

Nick își aprinse altă țigară și se așeză pe sofa.

Eve se așeză și ea la capătul opus al sofalei și luă păpușa venețiană în brațe. Părea atât de tânără și nefericită ca un copil, încât Nick nu suporta ideea de a o părăsi. O privi cu tristețe. Deodată îi spuse:

– Eve iubita mea, cred că-mi pied mințile. Vrei să-mi dai păpușa ta?

– Păpușa asta venențiană?

– Poate o să râzi dar seamănă foarte mult cu tine, are parfumul tău, aș vrea să fie a mea, măcar ea.

Eve lăcrimă din nou.

– Nick, iubitule, sigur că ți-o dau! După ce se sărutară cu disperare, Eve îi spuse: ar fi mai bine să pleci acum, iubitule. Am hotărât să facem ce trebuie, dar nu știu dacă voi reuși.

– Sunt sigur că vei putea, ești o femeie curajoasă, iubito.

Nick o sărută și puse păpușa venețiană în brațele ei.

– Te rog să mi-o trimiți prin poștă, iubito, la Earl's Court, nu pot s-o iau acum cu mine. Rămas- bun.

Ea apucă marginea sofalei și strânse cu putere.

– Nick, Nick, repetă.

– Întotdeauna te voi iubi, Eve. Voi încerca să nu te mai văd atât de des.. pentru binele nostru. Va trebui să mă ajuți să pot fi la rândul meu curajos. Voi pleca acum să mă îmbăt...

– Asta ar dăuna reputației tale de chirurg.

– La naiba cu mine,... cu chirurgia...

Ea nu-i răspunse, iar el ieși din încăpere.

Eve rămase acolo unde o lăsase el, cu păpușa în brațe. Avea chipul schimonosit de plâns. Facu efortul de a nu-l

chema înapoi din cauza lui Michael. Bietul Michael! Era greu de crezut că Michael, el, care se gândea doar la fericirea ei ,devenise acum cel care o împiedica să fie fericită. Îl iubea pe Nicholas Rayne așa cum nu iubise pe altcineva în viața ei. Dar trebuia să-l trateze ca pe un simplu prieten....

Cineva bătu la ușă. Era Parker, servitorul.

– Intră, zise Eve.

– V-a sosit o telegramă, doamnă, zise el.

Era de la doamna Walton.

„Vino imediat; tata a avut un atac de cord și nu cred că va trece peste noaptea aceasta.

Mama“

Giles Walton muri în aceeași zi, înainte ca Eve să ajungă acasă.

Când ajunse acasă cu șoferul lui Michael, pătrunse într-o stare și mai mare de haos. Tatăl ei se trezise bine dimineață și se dusese să-și hrănească fazanii, ca de obicei. Grădinarul îl găsise zăcând cu fața în jos, inconștient. Nu și-a mai recăpătat cunoștința, indiferent ce au făcut medicii chemați de doamna Walton.

Eve nu era capabilă să-și consoleze mama, fiind ea însăși foarte afectată. Moartea tatălui a fost un alt șoc pentru ea. Îl iubise mai mult ca pe doamna Walton. Iar acum, nu suporta să-l vadă zăcând fără suflare. O mustra conștiința că ajunsese prea târziu, că nu-i va mai auzi niciodată glasul voios, întrebând-o:

– Ai ajuns, fetițo?

Eve plânse cu doamna Walton. Dar realizară imediat că altcineva trebuia să preia controlul casei, așa că Eve se apucă de treabă și acest lucru se dovedi benefic pentru că mai scăpă de gândurile negre. Nick nu avea loc în această casă, aici era locul lui Michael. De aceea, îl întâmpină cu dragoste când acesta sosi direct de la spital. De cum sosi Michael cu calmul său, până și doamna Walton se simți mai liniștită.

După ce mai rezolvă din treburi, veni în salon, unde ea fuma o țigară. Era obosită și palidă, cu lacrimile în ochi. Michael o felicită pentru tot ce făcuse.

– Dar n-am făcut nimic, Michael! Biata mama, a fost un șoc pentru ea. Cine ar fi crezut că tata atât de sănătos și puternic va sfârși înaintea ei? Michael, mi-e așa de teamă de moarte!

– Eve, nu trebuie să te temi de moarte, este ceva firesc, numai pierderea cuiva drag ne afectează. Iar tu ești foarte obosită. Michael o strânse la piept, o ridică în brațe și o duse în dormitor.

– Îți mai amintești când te-am dus prima oară în brațe în camera asta?

– Da, când ne-am cunoscut, când eu am leșinat.

– A fost cea mai mare realizare a vieții mele că te-am cunoscut, Eve, zise Mike.

Ea nu răspunse. O cuprinse o teamă ciudată o senzație de zădărnicie. Numai dacă Michael ar fi știut cum răspunsese ea dragostei lui trădându-l cu Nick! Își dori să nu se fi întâmplat, dar timpul nu putea fi dat înapoi.

– Dragul meu, Michael, murmură ea.

– Acum culcă-te, draga mea, iar eu o să-ți aduc puțin lapte cald. O, am uitat să-ți transmit condoleanțele lui Nick.

– O? exclamă.

După ce ieși Michael, ea își ascunse fața în pernă. Nu mai plânse, dar simți o oboseală ciudată cuprinzându-i tot trupul. Știa că-l dorește cu disperare pe Nick.

***

Două luni mai târziu, Michael își luă concediu trei săptămâni pentru a o duce pe Eve în străinătate.

Doamna Walton Evans, acea creatură patetică, îmbrăcată în doliu, avu de întâmpinat problemele legale lăsate în suspans de moartea soțului ei. După ce le rezolvă, vându casa. Nu mai putea continua să trăiască acolo fără el.

Eve urmări cu tristețe cum dispare casa părintească, apoi fazanii pe care-i iubea tatăl ei, după care urmă grădina de trandafiri.

Doamna Walton închirie un apartament în Londra, să ducă o viață demnă, liniștită.

Eve fu mai răbdătoare cu mama ei după moartea tatălui. De fapt, cu trecerea anilor era tot mai tolerantă, poate datorită necazurilor vieții, supărărilor de tot felul.

După moartea tatălui, îl văzuse doar de două ori pe Nick. Acesta venise doar să-și exprime regretul, să-i aducă flori; îi mulțumi oarecum cifrat pentru păpușă.

Michael nu observă că dispăruse păpușa și acceptă explicațiile soției fără comentarii. Iar acum Eve avea o altă păpușă mai scumpă ei. Sosise destul de misterios prin poștă într-o dimineață. Nu era venețiană, dar la fel de frumoasă, cu figura palidă, ochii foarte mari și expresivi. Era îmbrăcată într-o crinolină stacojie cu flori și o mantie de dantelă neagră. Probabil, Nick o comandase la Paris.

Și știind că este de la el, o adora. O ținea tot timpul pe pat.

Faptul că-l vedea din când în când, că era aproape, dar totuși atât de departe, o durea teribil. Se afla în aceeași încăpere cu el, îi asculta glasul, îi urmărea mișcările familiare ei...zâmbetele, gesturile. I se adresa cu indiferență pentru ca el să nu suspecteze nimic, ce efort inutil! Știa că și pentru el era un mare efort. El îi evita privirea.

O singură dată, el începu să cânte la pian o piesă așa cum numai el știa să cânte, o muzică parcă făcută să-i sfâșie ei sufletul. Eve simți nevoia să-l roage să înceteze, dar n-o făcu. O singură dată el o privi peste capul invitaților, iar ea știu ce voia să-i spună. Tânjea după ea, era la fel de chinuit ca și ea. Nick plecă imediat ce termină cântecul.

După plecarea lui, Michael spuse:

– Nu-mi place cum arată Rayne în ultimul timp. M-am tot întrebat ce probleme are. Muncește fără încetare, cred că este epuizat.

– Oh, exclamă Eve, am crezut că nu are probleme! Dar în sinea ei se gândi că doar ea știa care era problema lui: tânjea după ea, după sărutările ei, după trupul ei...

La următoarea vizită a lui Nick, Anne Flaming se afla la Bedford Gardens. În seara aceea, Evei îi fu foarte greu să-și ascundă sentimentele și trăirile, pentru că privirile ei atotștiutoare nu scăpau nimic.

Eve nici nu-l privi pe Nick în seara aceea, de teamă să nu se trădeze cumva.

Când rămaseră singure în dormitorul Evei, ea deschise discuția despre Nick, dintr-o nevoie imperioasă de a o face.

– Ce impresie ți-a făcut doctorul Rayne, Anne?

– Este un bărbat fermecător, zise Anne. Chiar voiam să remarc faptul că este extrem de sensibil, de talentat... ar merita o femeie pe măsură...

Eve, care se demachia, spuse cu ochii în jos:

– Da, este un bărbat remarcabil.

Anne veni lângă ea, privind-o cu ochii ei mari și gravi.

– Eve, copila mea ce este? Ce te frământă?

Eve o privi, palidă, cu ochii duși în fundul capului.

– Nimic... chiar nimic....

– Nu trebuie să-mi spui, dacă nu vrei, draga mea. Dar se vede că ești tulburată. Am observat astăzi toată ziua.

Eve își mușcă buzele. Apoi, deodată sub imperiul gândurilor, se duse spre Anne și-și puse capul în poala ei.

– Am ceva, Anne, dar nu-ți pot spune ce anume. Te rog însă să mă ajuți să fiu puternică, Anne, ajută-mă.

Anne puse mâna pe capul ei aplecat.

– Să fii puternică, draga mea? Dar tu nu te consideri o femeie puternică? Ai fost cea mai dulce și cea mai bună soție cu Michael zilele astea, am observat și lucrul acesta.

– N-am fost nici dulce, nici bună, Anne ci o mare... trădătoare. Anne, ți-am spus întotdeauna că nu merit dragostea lui Micahel... te-am prevenit că-l voi decepționa.

– Nu l-ai decepționat, Eve.

– Am făcut-o, Anne. Pentru numele lui Dumnezeu, te rog, nu te supăra pe mine și nu spune nimic nimănui, dar l-am decepționat.

Se lăsă tăcere.

Anne Flaming stătea liniștită cu mâna pe capul Evei. Eve ridică spre ea chipul chinuit.

– Nu-mi cere explicații, Anne, știu că ești o femeie minunată. Tu înțelegi totul. Încearcă să mă înțelegi, să mă ierți.

– Cred c-o pot face, zise Anne încet, este vorba despre Nicholas Rayne.

– Da.

– O, draga mea...

– Da, știu că sunt demnă de dispreț, dar nu m-am controlat îndeajuns. Anne, sunt atât de îndrăgostită de el! Îl iubesc și pe Michael dar în alt fel... în felul meu... încerc cu disperare să trec peste asta... să fiu o soție bună pentru Michael... încerc, Anne...

Din nou, tăcere. Mâna Annei continua s-o mângâie. Ochii ei frumoși erau tandri, dar atât... Eve ridică privirea spre ea.

– Mă disprețuiești, știu, Anne. Tu, care ești atât de controlată, semeni cu fratele tău...

– Nu te disprețuiesc, Eve. Crede-mă, nu te disprețuiesc. Biată copilă... te înțeleg. Doi oameni impulsivi, strălucitori,

tu și Nicholas Rayne... ați ars rapid, ca o flacără. Era imposibil să evitați asta.

– Ai realizat lucrul acesta, Anne? Ne-ai înțeles, tu care ești sora lui Michael? repetă Eve, care încă nu putea să creadă.

– Dacă sunt sora lui nu înseamnă că nu pot să observ și să înțeleg lucrurile, draga mea. Cunosc firea omenească. Iar faptul că sunt sora lui, că țin mult la el, nu mă face să nu fiu obiectivă. Vreau ca el să fie fericit...

– Anne, încerc din răsputeri...

– Se vede, draga mea. Și la domnul Rayne se vede că se străduie, dar ar fi mai bine să plece departe de aici.

– Nu poate, lucrează împreună cu Michael.

Anne oftă din tot sufeltul.

– Este o situație fără ieșire. Vă vedeți tot timpul, nu?

Eve suspină nefericită.

– Ajută- mă, Anne, ajută-mă să-l fac fericit pe Michael, nu să-l distrug.

– Voi face tot ce pot, ca întotdeauna, draga mea, știi că te poți baza pe mine.

– Voi pleca destul de curând cu Michael în Italia, zise Eve cu vocea sufocată de emoție. Poate când ne vom întoarce îmi va fi mai ușor...

– Sper că așa va fi, draga mea...

– O, Anne, îți mulțumesc că ai fost atât de înțelegătoare cu mine. Aveam nevoie să-mi descarc sufletul...

Era atât de ușor să i se destăinuie Annei Flaming, mai ales pentru că aceasta nu pusese întrebări și nu avea acea curiozitate morbidă a femeilor pentru amănunte.

Anne se întoarse la Humphrey și Paddy. Îi fusese de mare ajutor Evei și imediat ce aceasta plecă Eve redeveni isterică, epuizată și plângăcioasă. Se întreba mereu cât va mai trece până va ceda și-l va suna pe NIck, spunându-i că trebuie să-l vadă. Sau poate Nick va trimite după ea. Care dintre ei va ceda primul?Dar oricare ar fi fost asta însemna dezastrul și sfârșitul liniștii și fericirii pentru Michael.

Cu trei zile înainte ca Eve și Michael să plece în vacanță, dezastrul se coborî asupra tuturor.

Michael fu chemat la spital într-o după- amiază, iar Eve își va aminti că fusese la început o seară minunată de iunie, plină de stele, cu lună, în nici un caz seara în care să fi presimțit ce se va întâmpla. Michael veni acasă și intră direct în salon, spunându-i că avea vești proaste pentru ea.

Eve cânta la pian piesa preferată a lui Nick „The Island Spell". Ridică uimită privirea spre Michael.

– Vești proaste? Michael, spune-mi ce este?

Michael părea foarte tulburat, lucru neobișnuit pentru el.

– Este vorba despre Nick Rayne.

Totul începu să se învârtă cu Eve. Rămase aparent liniștită, rigidă, pe scaunul de la pian; ochii îi păreau și mai mari, era speriată.

– Despre Nick? Ce este cu el? E bolnav?

– Mă tem că da, și este foarte grav.

Eve simți că-și pierde mințile.

– Nick este foarte bolnav? De când? Nu înțeleg. Încercă să se calmeze.

– Am fost sigură că te va afecta vestea, zise Michael cu calmul lui obișnuit. Cu toate că Nick nu te mai interesează ca la început.

Eve simți la un moment dat că ar putea pufni în râs, auzind ce spune Michael. Părea foarte slabă, aproape un copil în rochia de șifon, fără mâneci.

– Nick a fost un individ fermecător și un chirurg de succes. Mi se pare că suntem martorii unei tragedii.

– Michael, îl opri Eve. Ce încerci să-mi spui? Că Nick a murit? Sau glumești?

– Să glumesc! repetă el. Michael o privi speriat. Dumnezeule, cum aș putea glumi pe tema asta? Nu. Nick n-a murit... încă.

Eve simți că încep să-i tremure genunchii. Se apucă de marginea pianului... trecu repede cu degetele peste clape ceea ce produse un sunet discordant.

– Este pe moarte? De când? A suferit vreun accident? Ce este? Spune-mi repede!

Michael fu luat prin surprindere de modul ei isteric de abordare. Se încruntă când îi răspunse:

– A fost bolnav toată săptămâna. Am crezut că ți-am mai spus. Are o infecție în sânge. A stat tot timpul în pat. N-a spus nimic nimănui până acum două zile, iar infecția s-a generalizat. Nu știu de ce a făcut asta. Dar în ultimul timp se purta foarte ciudat, era absent și avea reacții imprevizibile. Nici nu-i păsa dacă era sănătos sau bolnav...

Eve își mușcă buzele.

– Și acum în ce stare este?

– Foarte proastă, Eve. Avea febră mare, toată lumea era îngrijorată din cauza lui la spital. Aceste infecții ale sângelui evoluează foarte rapid.

– Unde se află? întrebă Eve, cu trupul scuturat de convulsii.

– Acum este internat la spitalul Bart, în zona privată. A insistat să fie dus acolo, el și-a luat examenul de licență la Bart.

Eve îl privea cu ochii aproape ieșiți din orbite. Nick era în spital... cu o boală foarte gravă... Nick putea să moară oricând... Eve își pierdu controlul. Renunță la a-l mai cruța pe Michael să afle de relația lor. Începu să suspine necontrolat.

– Mie nu mi-a spus nimeni! Nick! Nick! exclamă disperată, apoi duse batista la gură. Va muri? Spune-mi, trebuie să știu! Va muri?

Michael o privi uimit. Ochii lui albaștri de obicei foarte blânzi exprimau o uimire fără seamăn privind transformările prin care trecea chipul soției sale. Disperarea ei paloarea chipului Evei îi dădeau de gândit. În cele din urmă reuși să-i răspundă:

– Nu se știe încă. Aștept un telefon de la spitalul Bart. Am fost acolo cu o oră în urmă și mi-au promis că mă vor suna imediat ce află ceva. Nu ți-am spus prea multe gândindu-mă că nu te interesează. Dar dacă m-ai întrebat ce pot să-ți spun? Este foarte bolnav, a stat acasă fără tratament prea mult timp până a ajuns la spital.

– Mai este conștient?

– Nu. Nu m-a recunoscut când m-am dus să-l văd. Delira. Mi-au spus că nu mai au cum să-l ajute.

– Deci este pe moarte! Trebuie să mă duc acolo imediat! zise Eve cu glasul înănbușit de emoție.

– Eve, zise Michael privind-o fix. Era la fel de palid ca ea. De ce vrei să te duci la Rayne? De ce te porți astfel? Îl iubești?

– Da. Eve simți fiori când îi mărturisi soțului ei că era îndrăgostită de Nick Rayne. Nu-l mai putea minți acum. Da, repetă ea, da, îl iubesc.

– Dumnezeule! exclamă Michael.

Ea îl prinse de braț.

– Michael, dacă mă iubești, te rog să mă duci imediat la Nick. Îl iubesc cu disperare și el mă iubește la fel. Du-mă la el, sau lasă-mă să mă duc singură. Trebuie să-l văd înainte să moară.

Michael nu făcu nici o mișcare. Părea împietrit. Figura îi era a unui om uluit de spusele soției sale. Părea să caute în mintea sa o explicație pentru ce auzise. De fapt dorea din tot sufletul să se poată agăța de o explicație. Era mai mult uimit dect afectat.

Eve repetă:

– Trebuie să mă duc la el. Poate are nevoie de mine, de prezența mea. Michael, te rog....

Sună telefonul.

Eve lăsă brațele să-i cadă de-a lungul corpului.

– Poate este de la spital....

– Mă duc să răspund.

El lăsă acolo în salon cu brațele de-a lungul corpului deznădăjduită. Nu putea să creadă că Nick era atât de bolnav. Îl văzuse cu o săptămână în urmă când se întâlniseră acasă la Mary Caley. Atunci părea sănătos... evitaseră să se privească. Dar când lumea se îndreptase spre masă el îi atinsese mâna ca din întâmplare. El îi zâmbise nefericit.

Murmurase:

– O, dragostea mea...

Ea îi răspunsese:

– Iubitule...

Nimic mai mult. Dar își aminti zâmbetul lui trist mult timp după aceea și atingerea mâinii lui, se gândi al tot ce fusese între ei.

De atunci nu-l mai văzuse. Se întrebă cu o strângere de inimă dacă nu cumva fusese ultima lor întâlnire pământească. Dacă fusese ultima oară când îi văzuse zâmbetul, când îl simțise aproape. Nu putea să se sfârșească atât de repede, Nick nu putea să moară. Trebuia să-l mai vadă măcar o dată. Nu și-l imagina mort.

Nick nu putea fi decât splendid și foarte viu.

În clipa aceea, Michael intră în salon.

Eve îl privi lung. Figura lui nu trăda nimic. De fapt, Michael știa să ascundă secretele; tocmai asta o iritase la el în trecut. Ochii lui însă trădau ceva foarte grav. Simți că nu avea să-i spună ceva bun. Îl întrebă ea:

– Ei bine, cum este?

Când văzu că Michael nu spune nimic înțelese că nu avea vești bune. Încăperea începu să se învârtă cu ea.

– Michael, spune-mi cum este?

– Îmi pare rău, Eve... zise el cu dificultate. Este îngrozitor! Bietul Rayne...

– A murit?

– Cu o jumătate de oră în urmă.

– Nu pot să cred. Nu vreau să cred. Nick... mort?

– Mă tem că este adevărat.

– Oh! exclamă Eve, cuprinsă de emoții puternice. O, Nick... O, Nick...

Michael nu încercă s-o consoleze. O privea nefericit, neputând să creadă că soția lui plângea un alt bărbat. Rayne murise; fusese ceva între el și soția lui, ceva ce el nu știuse până acum. A fost un șoc teribil pentru el. Nefiind bun la exprimarea sentimentelor, a trăirilor, nu putea decât să-și privească soția, fără să scoată o vorbă. Era speriat de durerea de pe chipul ei.

La început avu convingerea că Eve va leșina. Dar ea reuși să fie tare. Deodată, păru foarte calmă; era de fapt uluită, pietrificată de durere. Nu mai suferise atât de tare decât atunci când Nick își luase rămas-bun de la ea, pentru că nu avea dreptul să stea cu ea, ea fiind soția altui bărbat și... acum când îl pierduse în favoarea morții.

Apoi, dintr-o dată Eve realiză că-l rănise teribil pe bietul Michael. Probabil confesiunea ei isterică îl descumpănise teribil. Îi păru rău pentru el. Voia să-i spună ce simte. Dar vorbele refuzau să apară.

Iar el nu zicea nimic. Se priveau împietriți de durere fără o vorbă.

Apoi, brusc Eve trecu pe lângă el deschise ușa ieși apoi o închise. Apoi Michael auzi ușa de la dormitorul ei închizându-se. Auzi pași.

Sunetul pașilor încetă. Se făcu liniște, o liniște foarte greu de suportat.

Liniștea asta greoaie cuprinse casa în care Michael trăise și fusese fericit. Era și casa unde Eve trăise și iubise și fusese fericită. Dar nu-l iubise pe el. Îl iubise pe Nicholas Rayne. Dacă Eve cunoscuse fericirea, fusese doar datorită lui Nick Rayne. Iar acum, bietul Rayne era mort.

Biata Eve care rămăsese în viață!

Michael se așeză pe sofa prinzându-și capul în mâini.

***

Rămase așa cu capul în mâini aproape o oră. Nu părea să înregistreze trecerea timpului. Dar în cele din urmă ridică privirea pentru că sesiză mișcare. Eve intră în salon. Era șocant de palidă. Avea ochii înroșiți de plâns. Plânsese violent.

Dar apoi se calmase. Veni la el și-i spuse:

– Trebuia să vin. N-am putut să las să treacă noaptea fără să-ți spun totul, Michael.

El ridică spre ea o privire care nu spunea prea multe.

– Să-mi spui totul? repetă el. Ce-ai mai putea să-mi spui?

Se ridică îndepărtându-se de ea. Privirea i se concentră asupra unei vaze pe care însă n-o vedea.

– Nu cred că vreau să aud nimic.

– Nu fi ridicol, Michael, zise Eve destul de calmă. Trebuie să auzi totul.

– De ce?

– Pentru că deja ai aflat ... câte ceva.

– Restul nu mă interesează.

– Trebuie să afli, insistă ea. Nu pot pleca fără să-ți fi spus.

Michael se întoarse spre ea ținându-și mâinile în buzunare. Figura lui căpătase un aer ciudat, straniu, amar. Era destul de ciudat să vezi amărăciune pe figura lui Michael.

– Pleci? o întrebă el.

– Desigur, zise ea pe un ton surprins. Nu mă așteptam să vrei să rămân după... ce ți-am spus.

– Dar nu mi-ai spus mare lucru.

– Ți-am spus că... eram îndrăgostită de Nick. Vocea îi tremura acum și-și strângea nervoasă mâinile la spate. El mă iubea cu disperare.

Michael roși, lăsă privirea în jos.

– Da, și a murit.

Ea se scutură de fiori.

– Asta nu schimbă faptul că ne-am iubit.

– Nu, dar nici nu înseamnă că trebuie să pleci. La ce bun? Unde te-ai putea duce?

– Nu știu, oftă Eve închizând pentru moment ochii obosiți. Chiar și lumina din încăpere îi făcea rău acum. Vedea lucrurile pe care le admirase, pe care le atinsese. Pianul la care cânta mereu. Îl vedea și acum real și viu, îi simțea prezența. Fusese un bărbat cu o prezență remarcabilă, cu

stări schimbătoare, cu ochii care parcă râdeau permanent. Nick dansând cu ea; Nick, italian de origine, cu eșarfele lui, Nick dansând tarantella cu Jeanne Allan. Nick cel serios, grav și pasional, asta era imaginea cea mai draga ei.

– O, Dumnezeule, exclamă fără să vrea. Își prinse capul în mâini. Numai dacă l-ar putea uita vreun moment! Dacă ar putea uita că acum Nick zăcea mort la morga spitalului, așa ca tatăl ei. Nu putea să creadă că nu va mai râde, dansa, nu va mai iubi niciodată.

„ Iubirea înseamnă multă veselie, iubito, îi spusese Nick. Își amintea foarte bine tot ce-i spuse el. Iar acum, dragostea, veselia, încetaseră. Nick murise.

Încercă să se concentreze asupra lui Michael, bietul Michael și viitorul lor. Dar nimic nu mai conta acum decât faptul că Nick murise; murise brusc, înainte ca ea să aibă timp să afle despre boala lui. Se dusese ca și cum n-ar fi existat niciodată.

Michael îi spusese că în ultimul timp Nick fusese foarte distrat și absent. Probabil se tăiase din neatenție cu bisturiul și se infectase. Poate se sfârșise din dragoste și disperare pentru ea. Asta făcuse dragostea ei pentru el; îl ucisese. Da, dragostea lor fulgerătoare, intempestivă, fusese fatală și tragică pentru Nick. Se simți răspunzătoare pentru moartea lui.

Plânsese mult pentru el. Plânsese... plânsese... se ridicase împotriva sorții, împotriva morții, cea care i-l răpise pe Nick. De parcă n-ar fi avut de unde să aleagă; erau atâția oameni bătrâni, bolnavi, dintre toți pe Nick al ei îl luase! Nick care era atât de viu, de fericit.

Dar acum nu mai avea putere să se ridice împotriva nimănui, nu voia decât să rămână singură. Era stupefiată. Ceva în inima ei se sfâșiase. Își aminti suferințele pe care viața i le destinase până aucm; toate fuseseră fleacuri pe lângă durerea de a-l fi pierdut pe Nick.

Coborâse să-i spună lui Michael tot ce gândea, știind că-i datorează măcar o explicație înainte de a pleca. Dar el nu se arătase interesat s-o asculte. Era un tip greu de înțeles, ciudat. Cine putea pătrunde în adâncurile minții întortocheate a lui Michael?

Îl privi.

Se simți dintr-o dată cu mult mai bătrână. Michael îi întâlni privirea, dar întoarse repede capul de parcă ar fi fost jenat de ceea ce citea pe chipul ei. Eve părea dintr-o dată foarte îmbătrânită. Nu mai avea acele trăsături de copil cu care se obișnuise. Era o altă femeie despre care nici măcar nu știuse că există.

Această Eve nu mai era acea tânără plină de viață, veselă, incapabilă de pasiune. Era o femeie profundă care iubise cu tot sufletul. Da, probabil iubirea ei pentru Rayne fusese totală, altfel n-ar fi suferit acum.

Era înfrântă fără el, fără dragostea lui.

– Michael, zise ea, rupând tăcerea. Ar fi mai bine să mă duc la mama. S-ar putea să nu mă primească atunci când va afla tot adevărul. Va fi foarte șocată. N-aș vrea s-o amărăsc din nou după moartea tatei, dar nu am unde să mă duc în altă parte.

Michael începu să străbată încăperea cu pași mari. Ea își dori ca soțul ei să se oprească odată, o amețea mișcarea lui. Deodată Michael se opri. Nick nu putea sta locului niciodată.

– Nu trebuie să placi nicăieri Eve, poți rămâne aici. Este casa ta.

– Dar, Michael... nu cred că vei vrea să mai rămân aici după ce vei auzi totul. Căci nu ți-am spus totul.

El roși.

– Nu vreau să aflu. El rosti aceste cuvinte cu oarecare violență lucru neobișnuit pentru el. Nu vreau să știu. S-a terminat totul, ce rost are să-mi mai spui? Nu poate face bine nici unuia din noi, nu?

Ea clipi des de câteva ori, de parcă ar fi fost perplexă la auzul vocii lui. Scutură din cap neînțelegând.

– Nu înțeleg... faptul că nu vrei să afli totul.

– Am aflat deja destul. Pot ghici restul. Prefer să nu aud adevărul. Rayne a murit în dimineața asta. Dacă n-ar fi fost așa, lucrurile ar fi fost diferite. S-ar fi aflat mai devreme sau mai târziu.

– Nu, murmură ea. Nu, Michael. Nu voiam să afli.

– Ați fi continuat fără știrea mea. Privindu-l, Eve înțelese că se simțea rănit, de trădarea lor. Micahel, el care era atât de generos...

Eve își aruncă capul pe spate.

– Nu este adevărat! N-ai vrut să auzi totul. Noi n-am avut intenția să continuăm. Am încercat să renunțăm la această dragoste. Am stat separați. De asta nu mai venea Nick pe la noi. Am încercat, am luptat din răsputeri, Michael. Trebuie să mă crezi!

Eve ridicase glasul. Părea disperată, tremura. Michael simți o strângere de inimă. Își iubise soția mai mult ca pe oricine altcineva și realizase că ea nu-l mai iubea de mult, dar nu realizase că ar fi iubit alt bărbat. N-o suspectase niciodată că ar fi fost îndrăgostită de Rayne.

Faptul că ea se trădase în seara aceasta, fusese o lovitură puternică pentru el, după ce auzise veștile proaste despre moartea lui Nicholas. Nu și-ar fi închipuit că Eve i-ar face una ca asta. Sau Rayne...Rayne care fusese prietenul lui.

Era inevitabil acum ca aflând toate acestea să nu-și mai adore soția, să n-o mai respecte; cu toate acestea, nu putea să n-o mai iubească. Nu era bărbatul care să se schimbe de la o zi la alta, să treacă de la dragoste la ură. Nu suporta oamenii care se lăsau sub imperiul pasiunilor. El iubea cu calm, cu dedicare totală. O astfel de dragoste este adesea ușor de rănit, dar imposibil de ucis.

Confesiunea Evei despre dragostea dintre ea și Rayne nu ucise dragostea lui Michael pentru ea. Doar pe moment avu resentimente; fusese mai mult uluit decât afectat. Dar acum suferea și alături de soția sa care era sfâșiată de suferințe pentru bărbatul iubit.

Michael își cunoștea bine soția după cei cinci ani petrecuți împreună; știa că în pofida tuturor defectelor pe care el avea era un om decent și cinstit. Probabil că fusese înfiorător pentru ea să ducă această dragoate pentru altă bărbat fără știrea lui.

Apoi Eve îi spusese cât luptaseră atâta ea cât și Rayne împotriva acestei iubiri și o crezu.

Acum înțelegea de ce Nick îi evitat casa în ultimul timp. Nu pentru că ar fi avut vreo neînțelegere cu Eve ci tocmai pentru că se iubeau prea mult. Bietul Rayne! Dinamic, strălucitor, prea temperamental...fusese propriul său dușman. Cu toate astea, nu era nimeni care să nu-l placă. Chiar și la spital toate asistentele erau îndrăgostite de el. De aceea, nu putea s-o învinuiască pe Eve că se lăsase atrasă în mrejele lui, pentru că de fapt, fusese o magie pe care Rayne o arunca asupra tuturor din jur.

Iar el fusese vinovat pentru că el încurajase prietenia.

Nici Evei nu-i făcuse viața prea frumoasă. Era conștient că este un individ prea comun, că nu iese în evidență prin nimic, iar Rayne era exact opusul lui. Bietul Rayne care murise la douăzeci și opt de ani!

La început, Michael simțise o ură cumplită pentru amantul soției sale. Rayne fusese prietenul, colegul lui. Lucraseră împreună, împărțiseră cabinetul. Nu și-ar fi închipuit că Rayne l-ar fi trădat vreodată în acest fel. Dar acum nu-l mai putea urî pe Nicholas Rayne. Nu putea decât să-i pară rău pentru el.

Rayne suferise foarte mult din cauza Evei. Și încercase din răsputeri să stea departe de ea.

Luă mâinile Eve în palmele sale. Erau reci, Eve tremura.

– Dragă Eve, zise el cu vocea pe care i-o cunoștea atât de bine. A fost cumplit, aș fi vrut ca acest lucru să nu se fi întâmplat niciodată dar, ce rost mai are să ne amintim acum?

– Da, ce rost mai are... dar am încercat din răsputeri să stăm deoparte Mike, am încercat...

– Bine, dar dacă tot vă iubeați atât de ce n-ați fugit departe de mine, de casă?

– Din cauza ta.

– A mea?Ce rol am avut eu?

– Pentru că, poate ți se va părea o prostie ce-o să-ți spun acum, eu te iubesc în felul meu, Mike, și n-am vrut să fi afectat. Nick a simțit la fel.

Michael lăsă capul în jos.

– Înțeleg, zise el. Ați avut un comportament decent.

– O, nu, Michael, n-aș vrea să înțelegi...

– Te rog, nu! izbucni Micahel. Eve, am spus că înțeleg și nu vreau să aflu mai mult.

– Foarte bine, zise ea.

– Acum aș vrea să știi că totul s-a terminat, Rayne este mort și nu are rost să mai revenim asupra discuției. M-ai rănit teribil cu fapta ta, dar cred că și eu te-am încurajat și te-am aruncat în brațele lui Rayne. Ar fi trebui să știu asta. Muzica lui, glumele felul lui de a fi, totul îl făcea atrăgător în ochii tăi. Ei bine, totul s-a terminat. Acum et rog doar să încerci să uiți, să începem o viață nouă. Te voi ajuta și eu, dar mă tem că nu sunt bun pentru asta. Te iubesc și știi că o vreme am fost fericiți, mai ales atunci la Pear Tree Cottage, nu?

Michael se opri pentru că era sufocat de emoție și-și drese glasul. Dintr-o dată păru doar un școlar trist și nefericit.

Eve se aruncă în brațele lui.

– Micahel, Michael, ar fi fost mai bine dacă muream! Era bine să fi murit înainte să te rănesc astfel. Ai fost atât de bun, ești atât de bun și acum! Am crezut că mă vei urî că mă vei disprețui, că mă vei alunga din casă! Ar fi fost mai bine să nu mă fi născut!

Disperată, se aruncă la pieptul lui. Michael o prinse în brațe, o așeză pe sofa și o ținu la pieptul său ca pe un copil.

– Michael, îmi pare atât de rău! Iartă-mă!

– Te iert, iubito, din sufletul meu!

– De ce ești atât de bun cu mine? N-am făcut nimic pentru a te merita!

– Dar m-ai făcut fericit, Eve. N-am dorit niciodată altă femeie, doar pe tine.

– Iar eu nu te merit. Michael, acum știi tot adevărul; te iubesc, în felul meu. Aș vrea să spun că te iubesc așa cum ți-ai dori să te iubesc, dar n-o pot face.

– Înțeleg, și nici nu-ți cer asta.

– Voi încerca să fiu o soție bună pentru tine. Voi încerca să-l uit pe Nick.

– Dacă vei putea... dar să începem din nou viața împreună, Eve. N-aș suporta despărțirea de tine. Vrei să mă părăsești?

– Nu, murmură ea, vreau să rămân, dar ești prea bun, prea generos...

– Sunt doar un prost, draga mea, care n-ar fi trebuit să pretindă nici de la tine, merit tot ce mi s-a întâmplat.

– Mike, nu este vina ta, eu pot toată vina. Michael, te consider un sfânt. Voi încerca să te fac fericit, așa cum am mai fost. Dă-mi timp.

– Sigur, Eve, să nu crezi că nu-ți sunt recunoscătoare că tu și Rayne... ați încercat...

Ea nu-i răspunse. Se așeză pe podea la picioarele lui i le cuprinse cu brațele. Era epuizată. Nici măcar nu mai putea plânge. Nu putea să-i spună lui Michael ce era în sufletul ei, că nu-l va putea scoate niciodată pe Nick din inima ei. Dar dacă Michael avea răbdare... timpul îi va aduce uitarea...

– Nu ne vom schimba planurile, vom pleca la Cadenabbia; vacanța ne va face bine amândurora.

– Da, repetă el.

Eve ridică încet capul și văzu pianul la care cântase Nick adesea. Îl consideră din acel moment pianul lui. Nu mai trebuie să mă gândesc la el, își spuse Eve. Michael este atât de bun cu mine, de el trebuie să am grijă, pe el trebuie să-l iubesc.

Simți că Michael o prinde în brațe. O ajută să se ridice apoi o luă în brațe și o duse în dormitor, o așeză cu grijă pe pat, o sărută încet pe frunte.

– Noapte bună, draga mea, încearcă să te odihnești. Vrei o aspirină?

– Nu, sunt foarte obosită, cred că voi adormi și așa.

– Noapte bună, mai zise Michael.

– Noapte bună, dragul meu, și mulțumesc pentru tot, ai fost minunat.

– Nu mai spune asta, zise el și închise încet ușa.

Eve luă în brațe păpușa dăruită de Nick și o strânse la piept. Era prea obosită nici nu putea să se dezbrace. Auzi la un moment dat un taxi, oprind în fața casei lor. Apoi tăcere. Doar ticăitul ceasornicului de pe șemineu.

Mâine se va trezi și-și va duce viața de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat; va face cumpărături, se va duce la Poppy, o va invita pe mama la masă, pentru că urma să plece în Italia. Apoi ea și Michael vor pleca departe de aceste locuri. Va încerca să fie cea mai bună soție pentru el ; Michael merita acest lucru. Va da uitării trecutul.

Viața trebuie să continue ca și cum Nick n-ar fi existat niciodată, n-ar fi murit niciodată. Își aminti vorbele dădacei care spunea că tot răul se transformă în bine. Așa să fie? Oare faptul că ea și Nick se iubiseră, că se terminase tragic?

Putea să-i dăruiască atât de puțin bietului Michael pentru devotamentul său. Nu era cinstit. Dar ce este cinstit? Viața este incredibil de grea, problemele prea complexe.

Își trecu în revistă viața dusă până atunci.

Cât fusese de impulsivă, de însetată de aventură, de iubire... Fusese una dintre femeile care pornise în căutarea dragostei. Și ce găsise? Pe Lawrence, Michael, pe Nick... Cunoscuse dragostea sub toate aspectele; pasiuni, umilință, triumf, extaz. Și în cele din urmă, dezastru.

Îi rămăsese dintre toate doar Michael, care era atât de bun. Și pentru că lucrurile nu se mai putea îndrepta, el va continua s-o enerveze, iar ea nu va putea fi soția bună așa cum promisese.

– Viața este nejustă! strigă Eve. Sau poate că eu nu văd lucrurile așa cum trebuie. Nu știu. Nu-mi pasă.

Își aminti un moment din copilărie în care-i spusese mamei: nu-mi pasă, iar aceasta îi răspunsese:

– Cândva vei ajunge să-ți pese, draga mea!

Suntem făcute să ne pese.

Se gândi la Nick pe care-l adorase, pe care nu-l va mai vedea vreodată, Nick, zăcând țeapăn nemișcat pe un pat de spital, nu departe de casa ei. Iar bietul Michael aflat în camera vecină; generosul, iubitorul Michael, care privea încrezător în viitor, sperând că-și va regăsi fericirea.

– Cândva vei ajunge să-ți pese! Da, ei bine, îmi pasă. Și voi încerca, voi încerca..

Lacrimile i se rostogoleau pe față. Se ridică și începu să-și scoată rochia.

Sfârșit